

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 588

Σ'ΑΥΤΟ
ΤΟ
ΦΥΛΛΟ
ΕΝΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ

Θεοφάνεια

Θεοφάνεια καλούνται, αλλά λέγονται και Φῶτα,
και κατὰ τὰ εἰωθότα,
κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τὸ Πανάγιον τὸ Πνεῦμα
πανταχοῦ ἐπιφοιτᾷ,
καὶ οἱ οὐρανοὶ ἀνοίγουν, μ' ἐν τοῦ Παναγίου νεῦμα
ἀπ' ἐκεῖ δέ, μᾶς κυτῖᾷ,
καὶ μὲ φῶς πραγματικὸν καταυγάζονται τὰ σκότη.
Ἄγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοί, Ἕλληνες, Ρουμῆνοι, Σκῶττοι
βλέπουνε αὐτὸ τὸ φῶς καὶ φωτίζονται ἀπλῆτως,
τακτικώτατα κατ' ἔτος.

Ὅμως, σκόπιμον θὰ ἦταν ὁ καθένας νὰ ζητήσῃ
κάτι τὸ συγκεκριμένον ὁ Θεὸς μας νὰ φωτίσῃ.
Νὰ φωτίσῃ, λόγου χάριν, τῶν ἀτιθίδων τὰ κεφάλια
ποὺ φοροῦν κάτι καπέλλα ἔχοντα μεγάλα χάλυ
Νὰ φωτίσῃ τὸ Μελά, ποὺ τοῦ ἔφυγεν ὁ νοῦς
καὶ ἐξάλισεν ἐσχάτως τοὺς δυστήνους Πολωνοὺς
Τὸν Ξενόπουλον, ἐπίσης, καταλλήλως νὰ φωτίσῃ
ὥστε νὰ διαφημίσῃ
ὄχι μόνον σιγαρέττα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα εἶδη.
Νὰ φωτίσῃ, ἀκολούθως, λίγο τὸν Οἰκονομίδη,
ὥστε στὶς συμφωνικὲς του νὰ μὴ χάνῃ μιὰ μπατοῦττα.
Νὰ φωτίσῃ ὅσους πρέπει γιὰ νὰ ἔχουμε εἰρήνη.
καὶ ἀκόμη τὸν Μαμάκη, ἀλλὰ καὶ τὸν Γιοκαρίνη
νὰ φωτίσῃ νὰ μὴ γράψουν πάλι καμμιὰ «Σταχτοπούτα»!
Νὰ φωτίσῃ ὅσους ἔχουν τὰ ἀειώματα τὰ πρῶτα
καὶ λιγάκι φῶς νὰ ρίξῃ εἰς τῆς Πάουερ τά... φῶτα!
τοὺς συζύγους νὰ φωτίσῃ ποὺ τὰ ἔχουν τσουγγρισμένα,
καὶ ἂν μείνῃ φῶς ἀκόμη, νὰ φωτίσῃ σὰς κι' ἐμένα!...

Δ. Γαλ.—

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ...
ΗΜΕΡΟΜ...
ΑΡΙΘ...
1. Τριμηνία
16.8.35
35282

Ιιζέμε...

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Την παρελθούσαν Τετάρτη έδόθη εις τόν «Παρνασσόν» ύτης γνωστής ποιητρίας και συνεργατίδος μας διδώς Μαρίας Φαλαγγά ή προαναγγελθείσα διάλεξις. Η διάλεξις εσημείωσε επιτυχίαν από πάσης απόψεως.

Πυπνό και έκλεκτό τὸ ἀκροατήριον. Ο κ. Ν. Λούδης έπρολόγισε, παρουσιάσας την νεοράν ποιήτριαν εις τὸ κοινόν με τὰ ένθουσιωδέστερα λόγια. Η όμιλήτρια, απέδωσε τέλεια τὸ θέμα της και ως μελέτην και ως έθρῳσιν.

Οί απαγγελίες τών ποιημάτων του Μυσοέ μεταφρασμένων από την ίδια — σημειούμεν έν παρενθέσει ότι είναι από τις καλλίτερες μεταφράσεις έργων του Μυσοέ — έρμηνεύθησαν κατά τρόπον ικανοποιητικώτατον υπό της κυρίας Τζούλιας Αμελά-Τερέντζιο και της διδως Μαργαρίτας Φαλαγγά. Γενικώς ή έντύπωση ήταν τέτοια ώστε να εύχόμεθα να μάς δοθῇ γρήγορα ή εύκαιρία να ξανακούσωμεν την συμπαθή ποιήτριαν.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΔΟΥΡΕΙΟΙ

Είς την πέμπτην κατά σειράν Ήπειρον συνέδῃ τὸ γεγονός: «Ο Άλφρέδος Ουίλλιαμσον, Αυστραλὸς τζόκευ, εκέρδισε στοίχημα τριακοσίων λιρών κατορθώσας να μεταβῇ από τὸ Σίδνεϋ εις τὸ Μέλμπορν ιππέων ένα ξύλινο άλογο. Τὸ άλογό του ήτο εκ τών παιγνιδίων, τὰ όποία δίδονται εις μικρά παιδιά με θάσιν καμπύλην, επί της όποιας τὸ άλογάκι αιώρεται. Υπό την θάσιν αὐτὴν ὁ Ουίλλιαμσον έτόποθέτησε δύο ζεύγη τροχοφόρων πεδίων εκ τών όποιων τὸ πρῶτον ζεύγος έστρέφετο δια λωρίων διερχομένων δια της κεφαλῆς του ίππου, οὕτως ώστε να φαίνονται ως ήνία. Τὰ τροχοπέδιλα εκινούντο δια μηχανισμού τρικύκλου. Με τὸν ξύλινόν του ίππον ὁ Ουίλλιαμσον διέσχισε τὰ 500 μίλια τὰ όποία χωρίζουν τὰς δύο πόλεις της Αυστραλίας έντός τριών ήμερῶν και εκέρδισε τὸ στοίχημα».

Η πρωτοτυπία αὐτῆ του Αυστραλοῦ τζόκευ μάς δίδει την εύκαιρία να διατυπώσωμεν την εύχην όπως εις τὸν Ίππόδρομον του Φαλήρου αντικατασταθῶν οί ήδη υπάρχοντες ζωντανοί ίπποι με ξύλινους τοιούτους. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θά αποκλείεται κατὰ τὸ δυνατόν, κάθε νόθευσις τών άγώνων και άκόμη θά έχουν οί χάνοντες την εύχαρίστησιν να... καίνε άν θέλουν, τὰ άλογα που τους... εκάψω. Και θά είναι καί αὐτό κάτι... α

Τὸ γούρι

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ άνήσυχος και τεθλιμμένος φαινόταν ὁ φίλος που συνήνησα προχθές μπροστά σε μιὰ βιτρίνα νεωτερισμών, την όποίαν έπεσκόπει με πολλή προσοχή.

— Η βιτρίνα σε μελαγχόλησε; τὸν ρώτησα.
— Όχι.
— Οί τιμές της;
— Ούτε.
— Άλλά τότε τί έχεις;
— Εϋθύνες, άγαπητέ μου. Χωρίς να υπάρχη κανένας λόγος φόρτωσα στην πλάτη μου τις μεγαλύτερες εϋθύνες που μπορεί να φαντασθῇ κανένας.

— Τίποτα χρέη δυσκολοπλήρωτα;
— Όχι, άγαπητέ μου. Θά σου εξηγήσω. Καί μου εξήγησε. Έπρόκειτο γιά τὸ ρόδι.
— Τὸ ρόδι;
— Ναί, φίλτατε. Μιά γνωστή μου οικογένεια, ή όποία έκρινε γιά διαφόρους λόγους πώς είμαι τυχερός άνθρωπος, με έπεφόρτισε να την έπισκεφθῶ τὸ πρωί της Πρωτοχρονιάς και να σπάσω τὸ ρόδι στην πόρτα του σπιτιού της.

— Λοιπόν;
— Λοιπόν, έπήγα και τὸ έσπασα.
— Ωραία...

— Καθόλου ωραία, άγαπητέ. Γιατί από τη στιγμή εκείνη άρχισε να με βασανίζει ένας φοβερός έφιάλτης. «Καλά—λέω μέσα μου—να πάνε καλά οί δουλειές των ανθρώπων και να περάσουν εν ύγειά και εύτυχία τὸν καινούργιο χρόνο. Άν, όμως, δέν γίνη αὐτό: Άν τους έρθουν στραβά τὰ πράγματα; Τί γίνουμαι έγώ τότε;». Καταλαβαίνεις;

— Όμολογῶ, όχι.
— Θά σου εξηγήσω πάλι. Λοιπόν, άγαπητέ μου, γίνουμαι γρουσουζης. Μεγάλος γρουσουζης. Η γνωστή μου οικογένεια δέν θά παύη ούτε στιγμή να βλαστημάη την ώρα που σκέφθηκε να με φωνάξη να της σπάσω τὸ ρόδι. Καί δέν αποκλείεται να μου κόψη και την καλημέρα, όριστικῶς. Με δύο λόγια, φίλτατε, δεχθείς να κάνω ότι έκανα πήρα στο λαιμό μου την εύτυχία τῶσων ανθρώπων. Καί αίσθάνομαι τὸν έαυτό μου άπολύτως υπεύθυνον γι' αὐτήν.

— Καί τί σκέπτεσαι να κάνης;
— Μέσα σ' αὐτό τὸ χρόνο δέν γίνεται τίποτα. Άπό τὸν άλλον όμως, δέν θά σπάσω ρόδι σε στίτι άνθρωπου, που δέν θά δεχθῇ να μου τὸ σπάση προηγουμένως στο δικό μου. Έτσι, τουλάχιστον, δημιουργείται μιὰ άμοιβαίότης έπάνω στο γούρι και μπορώ κι' έγώ να έχω λόγο όπως ὁ αντίπαλός μου.

Αὐτὰ μου εἶπε ὁ καλὸς φίλος κι' έφυγε καμπουριασμένος, σκύβοντας κάτω από τὸ μεγάλο βάρος που φόρτωσε ὁ ίδιος πρωτοχρονιατικὰ στη ράχι του χωρίς λόγο κι' άφορμή...

Έβδομαδιαίος

ΠΕΡΙ ΟΝΩΝ

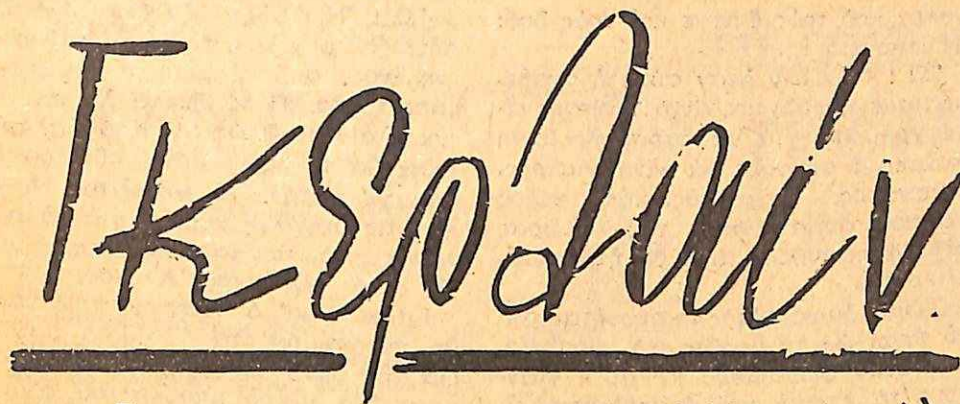
ά ντιγράφομεν από την στήλην των «Νέων και Περιέργων». «Μία άγγλική έφημερίς θρηναί δια την εξαφάνισιν σχεδόν των όνων εκ του βρετανικού εδάφους. Τελευταίως ένας ιατρός εκρείσθη γάλα όνου δι' έν θρέφας και μόνον κατόπιν ειδοποιήσεως δια του άσυρμάτου ήδυνήθη να εύρη εις έν προάστειον του Λονδίνου. Πρό δέκα εν τούτοις έτών άκόμη υπήρχε εις τὸ Λονδίνον ένας σταύλος θηλέων όνων, όστις έπρομήθευε γάλα δια τὰ άσθενικά θρέψη. Κατά την άπογραφήν των κτηνών, την γενομένην τὸ 1910, υπήρχον 150 όνοι εις όλην την Άγγλίαν. Σήμερον δέν υπάρχουν ή μόνον 23, εκ των όποιων 14 εις τὸς διαφόρους ζωολογικούς κήπους! Η έφημερίς του Λονδίνου συνιστᾷ όπως ύποστηρίχθῇ ή όνοτροφία, αν όχι δι' άλλον σκοπόν, τουλάχιστον δια την προμήθειαν γάλακτος!».

Η παρατηρουμένη κρίσις των όνων εις την Μεγάλην Βρετανίαν είναι έπόμενον να μάς φανῇ παράδοξος αν λάβετε υπ' όψιν τὸν υπάρχοντα εδῶ υπερπληθυσμόν του είδους, τὸν όποιον ενισχύουν και πλείστοι λεοντιδεΐς, δια την εις τὸς δρόμους, τὰ σινεμά και τὰ τράμ διαγωγήν των όποιων, πολλά καταμαρτυροῦν αἱ άτυχεΐς άθίδεες.

«ΟΡΣΕ, ΓΑΜΠΡΕ...»

Και αὐτὸ άνεγράφη εις την στήλην των «Απιστευτών». Ο αἰδ. Μπόρντ ενύμφευσε την θυγατέρα του δια του γραμμοφώνου. Ο Μπόρντ διαμένει εις Λίδερκρον των Ήνωμένων Πολιτειών, οί δε γάμοι της θυγατρὸς του έτελέσθησαν εις τὸ Λίδερπουλ. Άποτελεῖ κανόνα εις την άγγλικανικήν Έκκλησίαν να εύλογῇ ὁ πατήρ, αν οὗτος είναι ιερεύς, τὸς γάμους των τέκνων του, και επειδῇ ὁ αἰδ. Μπόρντ δέν ήδυνάτο να μεταβῇ εις Λίδερπουλ, άπήγγειλε πρό εἰνὸς γραμμοφώνου όχι μόνον ὅλας τὰς εύχας, αλλά και τὸ στερεότυπον έρώτημα πρὸς τὸς νεονύμφους. Ο δίσκος εστάλη εις Λίδερπουλ και ὁ φωνόγραφος άντικατέστησε τὸν ιερέα».

Τὸ παράδειγμα του αἰδεσιμωάτου Μπόρντ δέν στερείται ένδ.α. φέροντος. Νομίζομεν, όμως, ότι θά ήτο καλλίστερον να απέστειλε και κουφέτα εις τὰν γαμβρόν του δια της τηλεοράσεως. Πρὸς τοῦτο δέν θά είχε παρά ν' αποτυπώση εις την πλάκα του γραμμοφώνου την φράσιν «Ορσε γαμπρέ κουφέτα και ν' αποστείλῃ τὰ σχετικὰ αποτυπώματα τηλεοπτικῶς!».

Πρωτότυπο διήγημα του κ. Δ. Ν. Χρονοπούλου

ΚΑΘΩΣ σταθήκανε μπροστά, στην λαμπροφωτισμένη βιτρίνα, ὁ Άλέκος του έδειξε ένα κομψό κουτάκι, που άπ' τὸ άνοιγμα του φαινόταν ένα μπουκαλάκι παράξενου σχήματος.

— Γκερλαίν, του εἶπε. Είναι άκριβά, αλλά της αξίζει.
Ο Άνέστης συμφώνησε. Δέν ήξερε από άρώματα, ούτε έννοιθε καλά—καλά να ξεχωρίση τὸ «γκερλαίν» από τὸ «σύπρ» ή την άπλη κολώνια που τὸν έλουζε πότε—πότε ὁ μπαρμπέρης. «Ολα τάλεγε «μυρωδικά», κι' αὐτὸ του φαινόταν βολικώτερο.

Όστόσο συμφώνησε με τὸν Άλέκο. Έκεῖνος τὰ ήξερε καλά ὅλ' αὐτὰ και δέν μπορούσε να κάνη λάθος. Ούτε μπορούσε να μὴν ήταν ὡραίο τὸ άρωμα εκείνο με τὸ τόσο κομψὸ μπουκαλάκι και τὸ κομψότερο κουτί.

— Πῶς σοῦ φαίνεται;
— Περίφημο!

Ο Άλέκος ὡστόσο σάν πιὸ «εἰδικός» έρριξε μιὰ ματιά στ' άλλα άρώματα. Τίποτα τὸ πιὸ ένδιαφέρον. Εκείνο τὸ γκερλαίν κρατοῦσε «τὰ σκήπτρα», όπως έλεγαν. Γοήτευε έτσι, καθώς φάνταζε κάτω άπ' τὰ ήλεκτρικά, στὸ μαῦρο σάν έβενος μπουκαλάκι και στὸ χρυσοπόφυρο κουτί.

— Περίφημο σοῦ λέω!...
— Έλα, έκανε ὁ Άλέκος. Πάμε να τὸ πάρουμε.

Και τὸν τράβηξε μέσα στὸ μεγάλο και πλούσιο κατάστημα που ένα πλήθος κόσμου έκανε φωνία.

Ζήτησαν γκερλαίν. Μιά γαριτωμένη πωλήτρια τὸς παρουσίασε μιὰ σειρά κομψά κουτάκια, άραιότατα, αλλά και φωτιά στην τιμή.

Ο Άνέστης δαγκώθηκε σάν την άκουσε, μα ὁ Άλέκος δέν εἶπε τίποτα. Διάλεξε κάποιο μπουκαλάκι γκερλαίν άπ' τ' άκριβώτερα κι' ὕστερα πήγε στὸ ταμείο. Τράβηξε άπ' την τσέπη του ένα μάτσο χαρτονομίσματα και πλήρωσε.

— ΕΞ —

Βγήκαν πάλι στὸν δρόμο. Στὸν πολυθρόμβο κεντρικὸ δρόμο που τὸ πλήθος πάντα άνεβοκατέβαινε και τὰ όνήματα περνοῦσαν αδιάκοπα. Ο Άνέστης τᾶβλεπε αὐτὰ με τὸ ένδιο μελαγχολικὸ και αδιάφορο βλέμμα. Ο Άλέκος κυττοῦσε χωρίς να δίνη σημασία μα ή ματιά του έλαμπε, ήταν περήφανη, έντονη. Φαίνεται πῶς τὸ πλήθος τὸν ένώγλησε. Φώναξε ένα ταξί κι' εἶπε στὸν Άνέστη...

— Πάω κατὰ τὸ Σύνταγμα! Άν σηγαίνης κατὰ κεί σε πέρνω.

Ένοιωσε τὸ κορμί της ν' αναδῇ νη ένα άρωμα που τὸ ήξερε καλά.

γήματα. Ήταν ή ὥρα της κινήσεως, της μεγάλης βραδυνης κυκλοφορίας.

Μέσα στὸ αὐτοκίνητο ὁ Άλέκος άνοιξε τὸ κουτί και ξεβούλωσε με τρόπο τὸ μπουκαλάκι.

— Τί κάνεις; τὸν ρώτησε ὁ Άνέστης.

— Να τὸ δοῦμε, καῦμένε...

Και τοῦφερε κοντὰ στὸ πρόσωπο τὸ άκριβὸ άρωμα που τὸν έπνιξε. Πρῶτη φορά ὁ Άνέστης είχε κάτω άπὸ τὴ μύτη του τέτοιο «μυρωδικό». Τοῦ φάνηκε θαυμάσιο, θεσπέσιο, άριστουργηματικό.

— Έχεις γούστο, του εἶπε.

— Άμ' τί!...

— ΕΞ —

— Τί σοῦ εἶναι τέλος πάντων τὰ λεφτά! Τί μπορεί να κάνη κανείς μ' ένα μάτσο χαρτονομίσματα! Πόσον άέρα, πόσην αὐτοπεποίθηση, πό-

ση δύναμη έχουν τα ατμια τα λεφτά.

Γιατί ο 'Αλέκος τόν είχε τόν πατέρα. Ήταν πλούσιος, μοναχογιός, είχε όλα τα καλά και μαζί μ' αυτά, φυσικά, ήταν τυχερός στον έρωτα. Μια άμοιβαία και στενή φιλία είχε συνδέσει τόν φτωχό υπαλληλάκο, τόν 'Ανέστη, με τόν πλουσιόπαιδο. Ήταν μία εκτίμηση χαρακτήρων, γιατί παρά τα λεφτά τού πατέρα του, ο 'Αλέκος ήταν χαρακτήρας. Είχε μία ψυχροσύνη διαφορετική και αντιλήψεις ελεύθερες που τού επέτρεπαν να κάνει πράμα μ' έναν φτωχό κι' άσημο νέο, όπως ο 'Ανέστης, που είχε όμως χρυσή καρδιά.

Έτσι σιγά-σιγά παρακολουθούσε τις έρωτικές περιπέτειες τού 'Αλέκου. Πρώτα η Λένα, ύστερα η Σόνια, κατόπι η Μαρί έπειτα η Νίνα, γθές η 'Αλίκη, σήμερα η Λιλή.

Γύρισε και τόν κύτταξε: —Για τήν Λιλή; ρώτησε.

—Ο άλλος γέλασε.

—'Η Λιλή!... Μά την έχω γεμίσει με κάτι τέτοια τήν Λιλή, χρυσέ μου. Είναι για άλλη... —'Αλλη!...

—Ναί!... 'Ενα κορίτσι τού λαού, αλλά χαριτωμένο, καμψό, ευχάριστο... 'Αν τήν έντυνες στο μεταξύ θά είχε σουζέ...

—Ο υπαλληλος στραβοκατάπτε: —Πώς τήν λένε...

—Δέ σ' ένδιαφέρει, χαμογέλασε ο άλλος. 'Απόψε θά τήν δώ και θά τής τó προσφέρω...

—Ο 'Ανέστης σήκωσε τó κεφάλι και τόν κύτταξε στα μάτια:

—Είναι ένα κορίτσι τού λαού: ρώτησε.

—Ναί!...

—Και τί τού βρίσκεις, 'Αλέκο!...

—Εσύ έχεις ραφινατό γούστο. Δεν είναι για σένα αυτές οι φτωχές κοπελλίτσες. Είναι για μάς...

—Ο 'Αλέκος τόν σταμάτησε:

—Μήν άνησυχείς! Δεν πρόκειται να τίς πάρω όλες. Θά μείνουν μερικές για σένα...

—Όταν χώρισαν κι' ο 'Ανέστης τράβηξε στη δουλειά του, τó γκερλαίν τόν βασάνισε Αίσθανόταν μέσα του κάποια κρυφή ζήλεια γιατί ο 'Αλέκος μπορούσε να πάρη για τó κορίτσι τού ένα τόσο ακριβό δώρο,

Μά μία καινούργια σκέψη τόν σταμάτησε: Μπορούσε να παραβληθί με τόν 'Αλέκο!... 'Εκείνος ήταν κομψός, πάντοτε τού κουτιού και καλοφτιαγμένος... 'Ενώ ο 'Αλέκος ήταν φτωχός, άσημος και άσημος. Ναί, Ναί!... 'Εβλεπε στόν καθρέφτη πόσο ήταν άσουλούπτος.

'Αλλά δεν τόν έννοιαζε... Είχε κι' αυτός τó «κορίτσι του». 'Ενα φτωχό κορίτσι τής γειτονιάς του. Τή Φλώρα, τή Φλωρούλα που αυτός τήν έλεγε Ρούλα.

Και τήν άγαπούσε με πάθος τήν μικρή Φλώρα, τή λάτρευε, αίσθανόταν γι' αυτήν ένα αίσθημα άνεπιχωρίστο. Τήν έβλεπε τά βραδυνά, δυό — τρείς ή και τέσσερις φορές τήν έβδομάδα κατά τó σουρούπο. Τήν συναντούσε πίσω από τήν έκκλησιά κι' έπαιναν μαζί τόν δρόμο για να τά πουν.

Τί έλεγαν;... "Ω! Τίποτε. Λόγια άγάπης, φιλιά, και χάδια, κι' ύστερα ή άπελπισία, μία βαρεία μελα-

γχολία που τούς έπνιγε και τούς δυό: 'Η φτώχεια!...

"Ω! 'Αν δεν ήταν αυτή ή άναθεματισμένη φτώχεια, άν ο 'Ανέστης είχε γρήματα για να παρακολουθήση άνώτερες σπουδές να γίνη γιατρός, δικηγόρος, μηχανικός, κάτι τέλος πάντων, άν στό σπίτι τής Φλώρας δεν θά πεινούσαν, όλα θά ήταν καλύτερα.

Τώρα όμως αυτός σκοτωνόταν απ' τó πρωί ως τó βράδυ στό γραφείο, για έναν ψωρομισθό κι' αυτή ντάντευε τά φτωχά και άναριθμητά άδεράκια της — μισή ντουζίνα κουτσούβελα που ήθελαν τρία καρβέλια τήν ήμέρα.

—Τί σημασία όμως είχαν αυτά; 'Ο 'Ανέστης τήν άγαπούσε περισσότερο γιατί ήταν φτωγή, ταπεινή, όσο κι' όμορφη. Τήν έβλεπε με τó μοναδικό της φόρεμα και τήν καυάρωνε για τήν όμορφιά της. Μά πόσο λυπόταν γιατί δεν μπορούσε να τήν ντύση στά μετάξινά και στά χρυσάφια!

—Όσοσο τίποτ' απ' αυτά δεν θά μπορούσε να κλονίση τήν άγάπη της. Αυτό συλλογιζόταν ο 'Ανέστης τó άλλο βράδυ, όταν τήν περίμενε πίσω απ' τήν έκκλησιά, ένω σουρούπωνε κι' ένα νοτισμένο σκουτίδι τούλγε τις σκιές τών ανθρώπων.

Μά, ναί, βέβαια! Ήταν περήφανος που τó «κορίτσι» του δεν ήταν από τά φτωχοκόριτσα εκείνα τών λαϊκών στρωμάτων που θυσιάζουν τά πάντα μπροστά στό χρήμα. Δεν ήταν από τούς τύπους, βέβαια, που τρελλαινόνται για τόν χορό, που τρέχουν σαν τρελλά σέ ύποπτα χοροδιδασκαλεία, που βάφουν τά χείλη τους με πρόστυχο ρούζ και που είναι πρόθυμα να δώσουν ένα οαντεβού έπάνω στή ζάλη ενός φόξ ή στήν νοσταλγία ενός ταγκό.

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

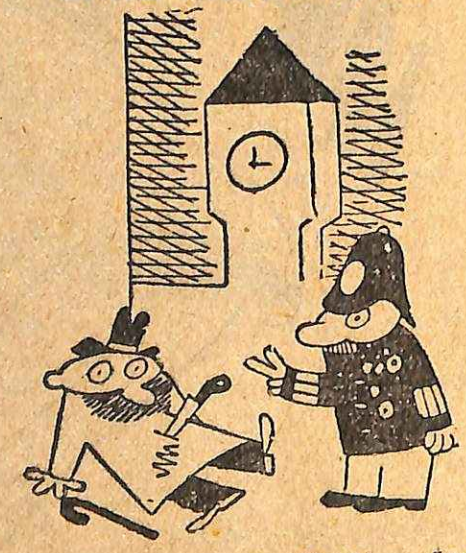
—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΒΑΤΗΣ

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

"Ω! 'Η Φλώρα δεν ήταν απ' αυτές. Ήταν άλλο πράμα, Καθυστέρημένος, φοβιστάρικος, αλλά τίμιος τύπος. Τί τó ήθελε, λοιπόν, τó γκερλαίν ή Φλώρα! Κάθε άλλο! Ούτε θά τó ήξερε καν, ούτε θά ήταν γι' αυτήν. Τó γκερλαίν ήταν για τις μεγάλες κυρίες, για τά σαλόνια, για τις γκαρσονιέρες, για τις φίλες τέλος τού 'Αλέκου.

Γι' αυτό κι' ο 'Ανέστης πριν νάρθη πέρασε απ' τά υπαίθρια μαγαζιά τής όδοι 'Αθηνάς και τής άγόρρας ένα μικρό μπουκαλάκι φτηνό άρωμα—κατάλληλο για τήν Φλώρα. Σχεδόν ένα τριαντάρι έδωσε—θυσία για τήν τσέπη του—μά ήξερε πώς ή Φλώρα θά ένθουσιαζόταν. Τήν έβλεπε από τώρα μπροστά του να γαίρεται, να γελά, να τόν ευχαριστή μ' ένα φιλή, καθώς αυτός θά τής έλεγε άπλά:

—Αυτό είναι για σένα...

Και τίποτ' άλλο. 'Εκείνη θά ξετύλιγε ή θά έσχίζε τά χαρτιά ώσπου να δη τί ήταν. Και ύστερα θάρχιζαν κι' οι δυό τά γέλια και τά φιλιά.

Βέβαια τó δώρο δεν είχε καμιά αξία, δεν ήταν ακριβό. Μά για τήν Φλώρα και γι' αυτόν ήταν καλό,

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

Πώς να γίνετε ωραιότερες

Ο δεκάλογος ενός αμερικανού κομμωτού.

Ο μίστερ Φράνσις Ντῶτον, είναι σήμερα άθεντικώς στά ζητήματα τής γυναικείας όμορφιάς. Είναι ένας από τούς μεγαλύτερους κομμωτές τής Νέας 'Υόρκης, και ό,τι πη εφαρμόζεται άσυζητείται από τόν άμερικανικό ώραιόκοσμο.

Ο μίστερ, λοιπόν, Φράνσις Ντῶτον, έκανε φέτος για πρωτοχρονιάτικο δώρο στις πελάτισσές του και σ' όλες τής 'Αμερικανίδες που τσέδονται τόν έαυτό τους» όπως έλεγε, δώρο έναν δεκάλογο τού όποιου ή τήρησις έξασφαλίζει, κατά τόν μίστερ Ντῶτον τήν διατήρησι τής γυναικείας όμορφιάς και χάριτος.

Ίδου τί έπιτάσσει ο ποντίφηξ αυτός τής γυναικείας όμορφιάς:

1.— Μήν ξεχνάτε ποτέ ότι ή σωματική καθαριότης θαρύνει κατά 75% στό γυναικείο σέξ-άππλ.

2.— Προσπαθείτε, πάντα, να αύξάνετε τά προσωπικά σας θέλητρα. Μή μιμήσθε ποτέ τήν φίλη σας ή τήν γειτονισά σας.

3.— Μελετάτε πρώτα καλά τó χρώμα τού προσώπου σας κι' ύστερα αγοράζετε τά καλλυντικά σας.

4.— Μήν ξεχνάτε ότι τά μαλλιά σας παίζουν σπουδαιότατο ρόλο στήν όμορφιά τού προσώπου σας. Πρέπει, λοιπόν, ν' άποτελούν τó άρμονικό πλαίσιο του.

5.— 'Η όμορφιά σας δεν έξαρτάται από τήν ποσότητα τών καλλυντικών που χρησιμοποιείτε για τήν τουαλέττα σας. Μήν κάμετε λοιπόν, κατάχρηση καλλυντικών.

6.— Άποφεύγετε να φαίνεσθε έκκεντρική. Πολύ λίγες γυναίκες κατορθώνουν να άποκτήσουν μία πραγματική δύναμη γοητείας με τεχνητά μέσα.

7.— Μή διορθώνετε ποτέ τά μαλλιά σας δημοσία. Χάνετε στά μάτια αυτού που σέξ βλέπει.

8.— Μήν παραμελείτε τά χέρια σας, έχουν τόσην ανάγκη φροντίδων όπως και τó πρόσωπό σας.

9.— Μή πουδράρετε διαρκώς τή μύτη σας. Λίγη παραπάνω πούδρα έπάνω σ' αυτή άρκεί να καταστρέψη τήν εμφάνισή ενός ώραιού προσώπου.

10.— Τό «ρούζ» που μεταχειρίζεσθε νά είναι πάντα ζωοδόχο. Προσέχετε ώστε μεταξύ τού ρούζ και τών ματιών σας να ήσυχια λευκό κενόν, γιατί αυτό νερά πολύ.

Στό περιθώριο τής έπιστήμης:

Τό τεχνητόν ράδιο γίνεται πραγματικότης

Πρό όλλων έβδομάδων εωρτάσθη εις όλόκληρον τόν κόσμον ή 'Αντικαρκινική 'Εβδομάς. 'Ο κυριώτερος έξερασμός έγινε στό Παρίσι όπου συνήλθε ένα μεγάλο έπιστημονικό συνέδριο στό όποιο άντιπροσωπεύθηκαν 53 διάφορα Κράτη.

Οι έπιστήμονες που είχαν συγκεντρωθή στήν γαλλική πρωτεύουσα για τó συνέδριο αυτό άπέτισαν φόρον τιμής και εύγνωμοσύνης προς τήν μνήμη τής μεγάλης Πολωνο-Γαλλίδος έπιστήμονος, τής θρυλικής πιά Μαντάμ Κιουρί, που άνεκάλυψε μαζί με τόν σύζυγό της τó άνθροποσωστήριο ράδιο.

Ο κ. Ζολιό της τού άνθροποσωστήριου ραδίου.

'Η Μαντάμ Κιουρί πέθανε έδώ και λίγα χρόνια με ένα μεγάλο παράπονο αλλά και με μία μεγάλη παρηγοριά. Τό παράπονό της ήταν ότι δεν είχε κατορθώσει να τελειοποιήση τήν άνακάλυψή της κατασκευάζοντας ραδιόν φθινό, προσιτό σε όλον τόν κόσμο. 'Η παρηγοριά της πάλι ήταν ότι τó έργο που είχε αναλάβει και που δεν είχε προλάβει ή ίδια να τελειοποιήση, θά τó συνέχιζε ή αντίξια κόρη της κυρία Ίρην Ζολιό—Κιουρί.

'Η κυρία Ζολιό, ή μεγαλύτερη κόρη τής Μαντάμ Κιουρί, αφιερώθηκε από τά νεανικά της χρόνια στήν μελέτη τών έπιστημονικών εργασιών τής μητέρας της και ο σύζυγός της, Φρειδερίκος Ζολιό, καθηγητής τής Χημείας στό περίφημο Πανεπιστήμιο τής Σορβόννης, είναι ο αντίξιος και άφωτισμένος συνεργάτης της. Τό όνειρό της, Τό όνειρό τους ήταν να πραγματοποιήσουν εκείνο που είχε όνειρευθί ή Μαντάμ Κιουρί, να κατασκευάσουν δηλ. ράδιον προσιτό σε όλους. Και τó κατορθώσαν.

Πριν έξετάσουμε τόν τρόπο με τόν όποίο τó έπέτυχαν είναι ανάγκη να πούμε μερικά λόγια για τόν τρόπο με τόν όποιο κατασκευάζεται σήμερα τó πολύτιμο αυτό στοιχείον.

Τό ράδιο παράγεται από άλλα μέταλλα τά όποια περιέχουν μέσα τους έλαχιστα ίχνη από αυτό. Τό μεγαλύτερο γοστάσιο ραδιό που βρίσκεται στό 'Οολεν τού Βελγίου παράγει μόλις 60 γραμμάρια κάθε χρόνο και όφείλει τήν σχετικώς μεγάλη παραγωγή του στά μέταλλα που έρχονται από τó Βελγικό Κογκό και που περιέχουν, έν συγκρίσει με άλλα μεγάλη ποσότητα ραδίου. Τό μεγάλο εύτύχημα είναι ότι τó ράδιον, όσοδήποτε και άν χρησιμοποιηθή, δεν χάνει τήν ενέργειά του έστω και άν περάσουν τρείς χιλιάδες χρόνια. Παρ' όλα αυτά, ή άποκρησις του άπαιτεί τόσο τεράστια έξοδα ώστε να στοιχίζει σήμερα ένα και μόνο γραμμάριο ραδιό ένα εκατομμύριο γαλλικά φράγκα. Είναι, λοιπόν, άυτονόητο ότι για πάρα πολλούς ανθρώπους ή έργετική έπίδρασις τού ραδίου είναι άπηγορευμένος καρπός και ότι άν κατορθώναμε να κατασκευάσουμε φθινό ράδιο θά

έθεραπεύοντο από τόν καρκίνο και από ένα σωρό άλλες ασθένειες πολλά εκατομμύρια άνθρωπων που δεν διαθέτουν σήμερα τά ύλικά μέσα για μία τόσο πολυδάπανη θεραπεία.

Για τόν λόγον αυτό ή άνθρωπότης όλόκληρος ύποδέχθηκε με μεγάλη χαρά και άνακούφιση τήν τεράστια είδηση ότι τó ζευγος Ζολιό-Κιουρί έπέτυχε τήν κατασκευή τεχνητού ραδίου που θά είναι άπόφθινο και θά μπορέ ή παραχθή σε όποιαδήποτε ποσότητα.

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

—Τί φωνάζεις έτσι; Δεν ξέρεις ό,τι άπαγορεύεται κάθε όδους μετά τά μεσάνυχτα

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Κουβέντες του Βάδρακα

Καπέλλα

Ἄδερφάκι διεφθνή, τί γίνεται, μωρ, ἄδερφέ μου, με τὰ κα-
πὲλλα πὺ θάβουνε τώρα τελεπταία στὸ
ἱεροκέφαλό τους τὰ θήλεα; Μοῦ ξηγᾶς, τί
σὺν - καί - θάινει; Διό-
τι καὶ γιατί, αὐτὴ ἡ
κατάστασις δὲν μπορεῖ
νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐφ'
ἄπορον.

Τὸ ὁποῖον πρέπει
τις νὰ ἐξηγηθοῦμε πονη-
ρὰ καὶ νὰ κάνουμε φέρο-
τε μποῦκοτὰς σὲ δαῦ-
τα τὰ ρεζίλοκάπελλα.
— Γιατί, ρε κυ-
ρά μου τῶθάνες αὐ-
τὸ τὸ κατάρτι;

— Διότι...
— Γκᾶπ!
— Γιατί, ρε κοπέλ-
λα μου μᾶς κότσαρες
αὐτὸ τὸν οὐρανοῦστῃ;
— Διότι...
— Γκούπ!

Καὶ οὕτω καθ' ἐξῆν,
κδερφέ μου. Ἐτσι θὰ ξαναμποῦνε τὰ πράμ-
ατα στὴ θέση τους καὶ θὰ ἐπανέρθουνε
τὴν τάξη τὰ θήλεα. Ἀλλοιῶς, ἄδερφάκι,
ἔμε χαμένοι κι ἔμετο ὅψ' ὀψι σου. Τὸ
τοῖον καρπαζὰ κι' Ἄγιος ὁ Θεός. Τίπο-
ς ἄλλο.

Γιὰ - χαρὰ
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Τὰ Θεοφάνεια σὲ ἄλλες χώρες

Στὸ προηγούμενο φύλλο γράψαμε γιὰ τὰ
παράξενα Πρωτοχρονιτικὰ ἔθιμα τῶν δι-
αφόρων λαῶν. Παρόμοια ἔθιμα ὑπάρχουν
καὶ γιὰ τὰ Φῶτα Ἰδοῦ δὲ μερικά:

— Στὴν Οὐραγουάη τὴν ἡμέραν τῶν
Φῶτων ψαρεύουν καρχαρίας εἰς τοὺς δη-
μοσίους κήπους.

— Στὴν Οὐγγαρίαν δίδουν βαρύτιμα δῶ-
α εἰς τοὺς φέροντας τὸ ὀνοματεπώνυμον
Ἀἰρκος Αὐρήλιος.

— Στὴν Ἑλβετία ἀνάπτουν πυρσούς με-
θρολίθανον καὶ τοὺς τοποθετοῦν εἰς τὴν
ουτονιέραν τῆς στακτοθήκης των.

— Στὸ Κουρδιστάν ἀναγιγνώσκουν μο-
αράκια τοῦ γάλακτος καὶ τρώγουν ἐ-
μμερίδας καὶ βιβλία.

— Στὸ Ἑλβετικαντάουν τέλος, δὲν
τηρεῖται κανὲν ἔθιμον διὰ τὰ Φῶτα, διὰ
τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι δὲν ὑπάρχει
οὔτε ὑπὲρ ποτὲ τοιαύτη χώρα.

Γιὰ νὰ ἀσκήσῃ

Πραγματικὰ αἰνίγματα

Γράφει πράγματα σπουδαῖα
ἔχει μουσικῆς ἰδέα.
Ἐμβλημα: ὑπερτροφία.

(Ἡ Σπανοῦδῃ ἡ Σοφία).

Τ' ὄνομά του ἔχει ἀθάνατα
Εἰς τίς κούρσες χάνει πάντα.
Ἐρωτεύεται κακῶς.

(Λύσεις: ὁ Κυριακός).

Τραγουδάει ὅπως θέλει.
ἔχει φίλη τὴν Ποζέλλι.
Ἀγνοεῖ τί εἶναι ἀτέμπος.

(Λύσεις: ἡ Σοφία Βέμπο).

Θέλει νάται ἀπ' τοὺς ἄσπρους
γράφας τὴν Ἄσπρην τοῦ δάσους
καὶ δυὸ - τρεῖς κακὰς ὥδες.

(Λύσεις: Μιχαὴλ Ροδάς).

Εἶν' καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκα.
Εἶναι φίλη μὰ καὶ φίλος.
Μοιάζει ἐλαφρῶς με στέκα.

(Λύσεις: Εἶν' ὁ Ἄλκης Θερῆλος).

Πάντα καθησὺ γυρεύει.
κάθεται κι' ὅταν δουλεύει,
ἄσχετον πόσα τοῦ δίνεις.

(Λύσεις: ὁ Μωραϊτίνης).

Τὰ προσόντα του πολλὰ.
Δὲν τοῦ πέφτει κανεὶς ψόγος.
Μέγας φίλος τοῦ Μελά.

(Λύσεις: ὁ Παλαιολόγος).

Γράμματα τοῦ Τζανέττου

Ἀπολογισμὸς

Σὺν ντιρεττόρο τῇ «Ἑβδομάτῃ»,
Σ' ἐτοῦτο τὸ μομέντο φινίρισε τοῦ λο-
γαριασμοῦ μου γιὰ τῇ φέστῃ τῶν Χρι-
στουγέννων καὶ τῇ Πρωτοχρονιάς. Καὶ
μ' ὅλο πὺ δῶρα δὲν
μοίρασα σὲ κανέναν
καὶ δὲν ἀσπετάρισα οὐ-
τε καρφίτσα γιὰ τὴν
ὄνορτά του, ἀσπεκου-
λάρισα πῶς μοῦ φύγα-
νε ἕνα σωρὸ παράδες.

Πᾶσι νὰ μοῦ φύγῃ
τὸ τσερέλο, τζόγια
μου! Τέτοιο ἔξοδο δὲ
ματάδανε οἱ ὀφθαρμοί
μου! Δὲ λέω. Γιορτά-
δες εἶν' αὐτές, και-
νούργιος χρόνος μπαί-
νει. Μὰ ὅχι καὶ τέ-
τοιες παλαβωμάρες!
Γιατὶ τόμου καὶ πρό-
κειται γιὰ τοῦ παρά-
δες γινόμενα ἀπὸ χί-
λια χωρία, μὰ τὸν Ἄ-
γιο! Κι' ἀπάνω σ' αὐ-
τὸ δὲν παίρνω οὔτε παρόλα!

Ἀπὸ τέτοιες οἰκονομίες ὁ κόντε - Πί-
περο, πὺ νὰ τοῦδῃ τὸ μάτι ἔχτισε τρία
σπίτια στὴν πλατεῖα ρούγα. Καταλαβαί-
νεις τί ἔχει νὰ πῇ ἐφτό; Γιὰ τοῦτο, ἀκρι-
βῶς, κόντεψα νὰ πάθω σπαθέντο, τόμου
κι' εἶδα πῶς ἐσκόρπισα γιὰ τῇ φέστῃ
ὀγδονταεξὶ δραχμές. Ἀκούς ὀγδονταεξὶ
δραχμές! Κι' ὕστερα σοῦ λένε πῶς τὰ ἔ-
καμε τὰ σπίτια τῇ πλατεῖας ρούγας ὁ
κόντε - Πίπερος, πὺ κακὸ ψόφο νάχη.
Μὰ θέλει καὶ ρώτησι;

Μὲ ἀσπασμοῦς
ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

Γιὰ νὰ ἐνδύεσθε μὲ κομψότητα πρέπα

... νὰ ἔχετε ὕψος τουλάχιστον 3 μέ-
τρων καὶ 215 δεκάκις χιλιοστών.

... νὰ ὁμιλῆτε ἀπαισίτως τὴν Περσι-
κὴν

... νὰ διαθέτετε ἰδιόκτητον γιλέκον.
... νὰ πίνετε ὕδωρ Βισὺ ἢ ἐλλείψει
τοῦτου, ὕδωρ Κολωνίας.

... νὰ κατὰγεσθε ἀπὸ πόλιν τῆς ὁποίας
τὸ ὄνομα νὰ ἀρχίζῃ ἀπὸ ΧΘΠ.

... νὰ φορῆτε πράσινο γιανὰ εἰς ὅλας
τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΠΡΟΤΕΥΟΥΣΑ ΤΟΥ ΦΙΛΜ

Ἄν ὑπάρχῃ ἕνα μέρος στὸν
κόσμο ὅπου ἡ Πρωτοχρο-
νιά γιορτάζεται κατὰ τὸν
πῶ πρωτότυπο ἀλλὰ καὶ τὸν
πῶ εὐθύμο τρόπο, αὐτὸ εἶναι
τὸ Χόλλυγουντ, ἡ περίφημη
πρωτεύουσα τοῦ φίλμ. Ἡ εὐ-
θυμία καὶ τὸ κέφι ἐκεῖ φθά-
νουν στὸ ἄκρο ἄκρὸ τους τὴν
Παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς,
ποῦ δὲν διαφέρει σχεδὸν κατὰ
τίποτε στὴν τρέλλα, ἀπὸ μιὰ ἀ-
ποκοιμητικὴ βραδυά.

Οἱ φωτογραφίες ποῦ δημοσι-
εῖουμε παραπλευρῶς σὰς δίνουν
μιὰ μικρὴ εἰκόνα τῆς φετεινῆς
Πρωτοχρονιάς στὸ Χόλλυγουντ.

Ἡ χαριτωμένη αἴφνης, Ἄνν
Ρούντερφορντ, (ἄνω ἀριστερά)
εἶχε τὴν πολὺ πρωτότυπη ἐμ-
πνευση νὰ χαρίσῃ (εἰκονικῶς
βέβαια...) ἀντὶ γιὰ ἄλλη κοῦ-
κλα, στὴν χαριτωμένη της ἀ-
νεψοῦλα... τὸν ἑαυτὴ της μέσα
σ' ἕνα κουτί. Θὰ ὁμολογήσετε
ὅτι πῶ χαριτωμένη... καὶ πῶ
ζωντανὴ κοῦκλα δὲν ἔχει δωρη-
θῇ ποτέ.

Πρωτότυπη ἐπίσης στὰς ἐμ-
πνεύσεις της ἡ στάρ Λάλα
Τοῦνερ παρουσίασε τὸ εἰκονι-
ζόμενο, κάτω ἀριστερά, δέντρο
μὲ τὴν ἰδίαν ὥς τὸ πῶ ὠραῖο
καὶ χαριτωμένο δῶρο.

Στὸ Χόλλυγουντ, ὅμως, γί-
νεται καὶ αὐτὸ τὸ πρωτότυπο:

Ὁ Ἀν-Βασίλης, ὁ περίφη-
μος Σάντα-Κλάους τῶν Ἀγ-
γλοσαξόνων, δὲν δίνει μόνον
ἀλλὰ καὶ παίρνει δῶρα. Θὰ πα-
ραδεγῇτε βλέποντας τὴν πλῆ-
στικώτατη Μαίρη Οὐίλσον (ἄ-
νω δεξιά) ὅτι τὸ φίλμ, ποῦ δί-
νει τοῦ Ἀν-Βασίλη, εἶναι τὸ
καλλίτερο δῶρο ποῦ θὰ μπο-
ροῦσε ποτὲ νὰ πάρῃ κανεὶς.

Τέλος, ἡ πανέμορφη καὶ τρι-
σχαριτωμένη Βιορτζίνια Γκρέϋ
(κάτω δεξιά) μοίρασε ἡ ἰδία
τὰ δῶρα της μὲ τὴν βοήθεια
τοῦ ἀγαπημένου της σκύλου
Μπόμπ, ἐπωχουμένη ἐλκήθρου.

κρό σαλονάκι, έπεσε σάν μι-
ροναίσθητη έπάνω στο
ντιβάνι και άρχισε νά κλαίη
δυνατά.

—Τί σάς συμβαίνει, έκανα
έντρομος, ό Άρμάν.
Εκείνη, όμως, εξακολου-
θούσε νά κλαίη.

—Ζάν, τής είπε τώρα ό
Άρμάν, πιάνοντάς της τά
χέρια. Τί σάς συμβαίνει λοι-
πόν, πέστε μου; Ίσως μπο-
ρέσω νά άνακουφίσω τόν
πόνο σας. Είμαι ένας καλός
φίλος σας και νομίζω ότι
έχω τό δικαίωμα νά μάθω
τί είνε εκείνο πού σάς κάνει
νά υποφέρετε.

Η Ζάν τόν τράβηξε κον-
τά της, τόν άνάγκασε νά κα-
θήσει δίπλα της και άρχισε
νά του λέη.

—Έστω θά σάς τά πώ
όλα.

Έσκυψε τό κεφάλι της
και κλαίοντας πάντα άρχι-
σε νά του λέη.

—Σάς είπα ότι είμαι παν-
τρεμένη. Ο άνδρας μου είν-
ε πολύ πιο μεγάλος από έ-
μένα, σχεδόν γέρος. Η έ-
πιθυμία μας, λοιπόν, νά ά-
ποκτήσουμε παιδιά δέ ν
πραγματοποιήθηκε. Για τόν
λόγο αυτό άποφασίσαμε έ-
δώ και δεκαπέντε χρόνια νά
υιοθετήσουμε ένα όρφανό ά-
γοράκι έπτά έτών, τόν Λουί.

Η Ζάν πρόσφερε τό όνομα
του μικρού με έξαιρετική
συγκίνηση. Τό πρόσωπό της
ήταν τώρα κατακόκκινο σάν
νά τήν έκαιγε ύψηλός πυρε-
τός.

—Πάνε δεκαπέντε χρόνια.
Τό αγοράκι μεγάλωσε κον-
τά μου, στην έξοχική μας
έπαυλη στο Τρεπόν, όπου
έρχόταν τακτικά και μάς έ-
πισκεπτόταν ό άνδρας μου.
Τό είχα άγαπήσει περισσό-
τερο και από δικό μου παι-
δί. Καμάρωνα όταν τό έβλε-
πα νά μεγαλώνη, νά γίνε-
ται ένας υγιέστατος χαρι-
τωμένος νέος. Κάναμε τακτι-
κά μαζί περιπάτους στην
έξοχή, χαϊρόμασταν τήν ό-
μορφιά της, άπολαμβάναμε
τήν γολήνη της.

»Κάποιο θράδυ — ή φωνή
της Ζάν είχε άρχισει νά τρέ-
μη — έρυσκόμασταν στόν
κήπο. Ήταν μία μυρωμένη
άνοιξιάντικη θραδυά. Δέν
έξέρω κι' έγώ πώς μου ήρ-
θε... έπιασα τόν Λουί... τόν
τράβηξα κοντά μου... τόν έ-
σφιξα στην άγκαλιά μου...
Τήν στιγμή εκείνη ή άγκα-
λιά μου δέν ήταν ή άγκα-
λιά της μητέρας αλλά ή
άγκαλιά της γυναίκας πού
τήν έκαιγε ό πόθος. Ο
Λουί με ένοιωσε και μου
άνταπόδωσε εκείνο πού αι-
σθανόμουν με ένα φιλί
στό στόμα. Ένα φιλί πού
δέν ήταν τό φιλί του παι-
διού αλλά τό πυρωμένο φι-
λί του έραστού.

Η Ζάν έκλεισε για λίγο
τά μάτια της σάν νά άναπο-
λούσε τήν στιγμή στή και
ύστερα πρόσθεσε με φρά-
σεις κομμένες και σχεδόν
κλιθυριστά.

—Καθήσαμε χάμω... στο
κεριβόλι... μέσα στά λου-

Σχεδιάσμα ρωμαντικό

Ούτε τ' άηδόνια, ούτε τά δάση,
του ήλιου τό φώς μέσ στα νερά
κι' ή πρωινή δροσιά στα φύλλα
πιά δέ βολεύ νά ξεκουράση
τή μεθυσμένη μου καρδιά
πού λυώνει άπ' τήν άντραχιλά

κι' άπ' τήν άνάγκη του έρωτά σου,
γυναίκα, πού ήρθες μία θραδυά,
πού ήρθες μπροστά στα όήματά
μου.

Περilαμπρη έπεσε ή σκιά σου
στην κοιμισμένη μου καρδιά
κι' έτσι, ως έστάθηκες μπροστά
μου,

ρόδα στο φράχτη είχαν άνθισει
κι' ή λυγισμένη γιασεμιά
μέσα στο μόσκοβόλήμά σου,
σά νάχε αϊφνίδια άγαπήσει
τή λυπημένη σου όμορφιά,
έρριξε τ' άνθη στα μαλλιά σου.

Ι. Παναγιωτόπουλος

λούδια.. Τρέλλα, άπίστευ-
τη τρέλλα..

»Υστερα γύρισε και κύτ-
ταξε τόν Άρμάν λόγοντας:

—Μέ μισείτε, με συχαινό-
σατε τώρα; Μιά μεστωμέ-
νη γυναίκα, με ένα παιδί...
Ήταν φοβερό, αλλά ώ-
ραίο.

—Καυμένη Ζάν, μουρμού-
ρισε ό Άρμάν.

—Άρχισαμε μία κτινούρ-
για ζωή. Ο άνδρας μου δέν
μπορούσε νά ύποψιασθή τί-
ποτα. Ταξιδεύαμε τώρα μα-
ζί, έδώ κι' εκεί. Ζούσαμε
σάν σε όνειρο. Ξαφνικά δ-
μως ήρθε μία μέρα ή κατα-
στροφή πού έπρεπε νά είχα
προβλέψη αλλά πού δέν ή-
θελα νά φαντασθώ. Ο νέος
με βαρέθηκε, κάποια άλλη,
μία νέα, πιο όμορφη, πιο
φρέσκια, τόν τράβηξε κον-
τά της, κι' ένα θράδυ ό
Λουί μου διηγήθηκε με τόν
φυσικώτερο τρόπο ότι σκό-
πευε νά τήν παντρευθή. Πό-
νεσα, έκλαψα, έκανα ότι
μπορούσα για νά ματαιώσω
τόν γάμο αυτό. Πρόδωσα
στούς γονείς της νέας με έ-
να άνώνυμο γράμμα τις ά-
θέμιτες σχέσεις του Λουί με
τήν θετή του μητέρα. Φέρ-
θηκα πρόστυχα, άτίμα, τα-
πεινωτικά. Άλλά δέν ήξερα
ούτε και γώ ή ίδια τι έκανα.
Η ιδέα ότι ή μέλλουσα γυ-
ναίκα του Λουί θά έρχόταν
νά έγκατασταθή στο σπίτι
μας, κοντά μου, με έκανε
τρέλλη.

—Δυστυχισμένη, ψιθύρισε
ό Άρμάν.

—Κατάφερα νά ματαιώσω
τόν γάμο αυτό και έπεισα
τόν Λουί νά παντρευθή με
μιάν άλλη, μία μακρινή μας
συγγενή. Θά πήγαινε νά κα-
τοικήση μαζί της, στο σπίτι
των γονέων της. Δέν θά τόν
έβλεπα πιά και πρό πάντων
δέν θά έβλεπα τήν γυναίκα
του. Δέχθηκε... και αύριο
γίνεται ό γάμος, αύριο τόν
χάνω για πάντα, χάνω κά-
θε έλπίδα νά τόν ξανακερ-
δίσω.

—Θά πάτε;

—Όχι. Θά μου ήταν άδύ-
νατο αυτό. Έγραψα στόν
άνδρα μου ότι ή υγεία μου
με ύποχρεώνει νά μείνω στο
Παρίσι για νά με παρακο-
λουθήση ό γιατρός. Τό πι-
στεψε.

Σκούπισε τά δάκρυά της
και ύστερα πρόσθεσε:

—Αν δέν σάς είμαι έντε-
λώς άποκρουστική ύστερα
άπ' αυτό, κάντε μου μία τε-
λευταία χάρη. Αφήστε με
νά είμαι αύριο όλη μέρα
κοντά σας, κάντε μαζί μου
ό,τι θέλετε. Υστερα δέν θά
σάς ένοχλήσω πιά ποτέ..

—Θά φύγετε;

—Θά προσπαθήσω νά ξε-
χάσω.

Τήν άλλη μέρα έκαναν
μιά έκδρομή στα περίχωρα,
έφαγαν μαζί σε ένα έξοχικό
ρεστωράν, έκαναν έναν πε-

(Η συνέχεια στη
σελίδα 64)

ΕΙΣΧΑΡΙΣΤΗ

Αισθηματικός
διάλογος του

κ. Χρ.Κ.Χαιροπούλου

(Σ' ένα κλειστό αυτοκίνητο, πού τούς
τρέχει με ταχύτητα άνωτέρα της μετρι-
ας άσκόπως Έκείνος κι' Εκείνη συνεχι-
ζουν πολιτισμένα, ήσυχα, χωρίς άκρότη-
τες και χωρίς άηδίες, τή συζήτηση για
τό χωρισμό τους).

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ωστε έτσι, λοιπόν...
βαρέθηκες..

ΕΚΕΙΝΗ: Βαρέθηκα δέν είνε ή
άκρίβεια. Άλλά

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άλλά, θα-
ρέθηκες!..

ΕΚΕΙΝΗ: Θυμήσου πώς
μάς βαρύνουνε τόσα χρό-
νια..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δύο..

ΕΚΕΙΝΗ: Τόσοι μήνες..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εικοσιτέσσε-
ρις

ΕΚΕΙΝΗ: Τόσες μέρες,
τόσες ώρες, τόσα λεφτά, τό-
σα δευτερόλεπτα..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έφτανόσες
τριάντα μέρες, δεκαεφτά χι-
λιάδες πεντακάσες είκοσι ώ-
ρες, ένα έκατομμύριο πε-
νηνταμία χιλιάδες διανόσια
λεφτά, και έξηντατρία έκα-
τομμύρια έβδομηνταδύο χι-
λιάδες δευτερόλεπτα..

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι τρομε-
ρός στόν λογαριασμό..

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όχι όμως
και στόν έρωτα..

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αφοϋ δέν νά
τάφερα νά σε κρατήσω κον-
τά μου;..

ΕΚΕΙΝΗ: Δέ φταίς έσύ..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άλλά; Που
ός φταίει;..

ΕΚΕΙΝΗ: Φταίνε αυτοί
οι φοβεροί αριθμοί με τά
έφτα και με τά όχτώ ψηφία
πού μου άράδιασες πριν ά-
πό λίγο..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάντως, τό
γεγονός είνε πως χωρίζου-
με, πως δέ με ύποφέρεις,
πως δέ θά σε ξαναδω..

ΕΚΕΙΝΗ: Τό λές αυτό
με κάποια πίκρα

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όχι.. Δέν
πειράζει.. Φύγε.. Κάνε τό
κέφι σου..

— Είμαι πολύ καλός πού σκέπτεσαι έτσι..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αν είνε, τί
νοιάζει;..
ΕΚΕΙΝΗ: Θάνε κουτό νά στενο-
χωρηθής για κάτι πού χάνεις
μερα, τή στιγμή πού αύριο θά ση-
ρέσης νά βάλεις ένα άλλο, ίδιο
καλύτερο..
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ακουσε, αυτά
φτηνές φιλοσοφίες, και δέν υπάρχει
λόγος νά κοπιάζεις για δέν να
τωνώνης έσύ, μία γυναίκα νά
νήθισες πάντα νά φέρεσαι πού δια-
τυπα και νά λές έξυπνάδες..
ΕΚΕΙΝΗ (έλαφρά θυμωμένη)
Κοντεύεις νά με πής και κουτή..
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όχι, γιατί δέ
νά καταστρέψω τόν πολιτισμό
χωρισμού μας με καμώματα
σαχλαμάρες. Θέλω μόνο νά
πώ αυτό: "Όταν ένας άνδρας
πάει μια γυναίκα, ή όταν ένας
μία γυναίκα άγαπάει έναν άνδρα,
κι' ή γυναίκα αυτή ή ό άνδρας
ψουνε νά νοιώθουν έρωτα στην
χή τους, δέ μπορούμε νά πώ
αυτό δέν έχει καμμία σημασία
αυτούς πού έγκαταλείπονται, γι'
ότι ό έρωτας μπορεί νά ξαναφανή
μ' άλλη μορφή για νά προκάλεση
τήν ίδια συγκίνηση..
ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, μ'
δέν θά με ξεχάσεις, και γι' αυτό με
συχαινεσαι, πού θέλω νά χωρίσου-
με..
ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' έλαφρότατη με-
λαγχολία): Δέν είν' αυτό.. Μίσος
δέν είνε ποτέ δυνατό νά νοιώσω
για σένα.. Ήρρες, και μου ώμοφ-
μηνες έξηντατρία έκατομμύρια έ-
βδομηνταδύο χιλιάδες στιγμές..

Και τώρα φεύγεις... Δικαίωμά σου...
Εγώ σ' ευχαριστώ...
ΕΚΕΙΝΗ: Μ' ευχαριστείς πού φεύγω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σ' ευχαριστώ πού ηρ-
θες. Τι θα γινότανε αν δεν έρχό-
σουν; Όλες αυτές οι ώραιότα-
τες στιγμές πού γνώρισα με τόση
σπατάλη κοντά σου θα μέναν ά-
γνωστες για μένα, θάμνε άγνω-
στη κι η εύτυχία... Τίποτα ό-
μως δέ βαστάει... Ποιός ξέρει αν
δεν έσβυνε μέσ' στην καρδιά σου
ό έρωας, μπορεί νάσβυνε στην καρ-
διά μου... Αυτό όμως, δέ θα πη ότι
ό σημερινός μας χωρισμός είναι ι-
κανός νά διαγράψει με μία μονο-
κονδυλιά όλες τις εξαισίες στιγ-
μές πού ζήσαμε άλλτε ό ένας κον-
τά στον άλλον... "Όχι, αγαπημένη
μου. Η ανάμνησή σου θα γλυκαίνει
πάντα την ψυχή μου... "Ήσουν κα-
λή ποδρες κοντά μου... Με ζύγω-
σες, μου μίλησες, έγινες ένα μαζί
μου, και δημιούργησες μέσ' στην
καρδιά μου με γερά θεμέλια τά
μνημεία της θύμησης. Μαζί με σέ-
να ήρθανε νά μ' άγκαλιάσουνε τά
όνειρα, οι έλπίδες, τ' άπολάτ' χρώ-
ματα τών φαντασιώσεων... Φεύγεις
τώρα, και τά παίρνεις όλα μαζί
σου. Τά παίρνεις όλα, έκτός άπ'
τις άναμνήσεις, αυτές δέ μπορείς
νά τις πάρης... Θα μένουν πάντα,
για νά μου άπαλαίνουν τις σκέψεις,
νά μου όμορφαίνουν τη ζωή, νά
μου δημιουργούν την εξαισία αυ-
ταπάτη του όνειρου... Σ' ευχαρι-
στώ, ήσουν καλή, σ' ευχαριστώ...
Θά γαθής, μά έγώ δέ θα σέ χάσω:
Θά ζήσης σάν άνάμνηση, ζεστή
σάν όνειρο χειροπιαστό, σάν δρα-
μα σάρκινο, πού θ' άναπληρώση
την πραγματικότητα, μία φαντα-
σία τόσο ζωηρή, τόσο μεγάλη, τό-
σο άσύγκριτη...

ΕΚΕΙΝΗ (έλαφρά συγκινημένη
κι αυτή): Είσαι πολύς αν σκέπτε-
σαι έτσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάπως περαγμένος):
Δέ σκέπτομαι για νά μου δώσης
βραβείο, ή για νά μου πής μπρά-
βο...

ΕΚΕΙΝΗ: Τό ξέρω, μη θυμώνης...
Και, πώς νά στο πω νοιώθω ντρο-
πή γιατί δέ μπορώ και γώ νά αλ-
σθανώ τό χωρισμό μας όπως εσύ,
πού δέ μπορώ νά μελαγχολήσω, πού
δέ μπορώ νά δώσω σάρκα και ό-
στά στις σκιές τών άναμνήσεων,
και νά ζωρέψω μ' αυτές μόνο τις
ώρες της μοναξιάς μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βλέπεις; Είνε γιατί
έγώ δέ μπόρεσα ποτέ νά σου έμ-
πνεύσω ότι μπόρεσες νά μου έμ-
πνεύσης εσύ... Γιατί δέ μπόρεσα
ποτέ νά ρίξω άγκυρα βαθειά μέσ'
στην ψυχή σου, άγκυρα άσέκωτη,
με άσπαστη την άλυσίδα όπως έ-
σύ... Βλέπεις λοιπόν, πώς έχω δι-
κη νά σου λέω «σ' ευχαριστώ»...

Τό αυτόκλιτο έχει φτάσει μπρο-
στά στο σπίτι. Έκείνης. Σταματάει.
Εκείνος της δίνει τό χέρι, και τη βο-
ηθάει νά κατεβή.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Αγαπούν και οι μεγάλοι;

Ο Μπετόβεν εις νεαράν ήλικίαν και μία από τις φιληνάδες του, ή
Τζιουλιέττα Γκιτσιάρντι.

Ο ΜΠΕΤΟΒΕΝ

ή έρωτόληπτη και θερμή ιδιοσυγκρα-
σία του Μπετόβεν, τον έρχινε πάν-
τα σε άγκαλιές γυναικών έλαφρών
ήθών, παρ' όλο πού ένοιωθε άκατανίκη-
τη την ανάγκη μιάς άπλής και τρυφερής
ψυχής.

Στην άνθιση της νεότητός του ακόμα,
αρχίζει νά τον κυριεύει τό μεγαλύτερο κα-
κό πού μπορεί νά συμβή σ' ένα μουσι-
κισυνθέτη: ή άπώλεια της άκοής του.

Τί φοβερότερο χτύπημα για την ελπί-
στη ψυχή του; Μιά από τις πρώτες
μαθήτριες του νεαρού, τότε, Μπετόβεν,
στάθηκε και ή "Ελεονώρα φόν Μπράου-
νιγκ μικρότερή του κατά δύο χρόνια μο-
νάχα. Η περιφημή Λόρχεν. Τά δυο παι-
διά αγαπιούνταν μ' όλη τη θέληση και την
άγνότητα της ήλικίας τους. Κι ή φιλία
τους εξακολουθεί σε όλη τους τη ζωή.

Στην θλιβερότερη περίοδο του βίου
του Μπετόβεν, όταν ή κουφότης του άρ-
χίζει κιόλας νά τον ανάγκη νά άπο-
φύγη τους ανθρώπους, μιά άκίμα αγά-
πης τη θερμαίνει. Γράφει εκείνη την έ-
ποχή στο φίλο του Βένγκερ «Αυτή τη
στιγμή ή ζωή μου χαμογελά... Την άλ-
λαγή αυτή την όφειλα σε μία νέα, με έ-
ξαιρετική γοητεία πού με άγαπά και πού
και έγώ την αγαπώ. Νοιώθω για πρώτη
φορά στη ζωή μου, ότι ό γάμος θα μπο-
ρούσε νά με κάνει εύτυχισμένο. Δυστυ-
χώς, όμως, δεν είναι της δικής μου κοι-
νωνικής θέσεως. Και έπειτα δεν πρέπει
νά σκέφτωμαι τό γάμο, στη τραγική θέσι
πού βρίσκομαι...». Η χαριτωμένη αυτή
νέα ήταν ή Τζιουλιέττα Γκιτσιάρντι.

Και έρχεται έπειτα ή Τερέζα Μπρού-
νοβιγκ, και ή άδελφή της Ζοζεφίνα.
Απ' τις τρεις αυτές γυναίκες, πού ν'
αγαπήθηκε τάχα περισσότερο; Κανείς πο-
τέ δεν θα τό μάθη. Φαίνεται, όμως, πώς

ή Τερέζα στάθηκε ή «Αθάνατη αγαπημέ-
νη» του.

Υστερα άπ' αυτήν βέβαια στάθηκαν
και άλλες πολλές, αλλά καμιά δέν μπο-
ρούσε νά έκθρονίση τη Τερέζα άπ' τη καρ-
διά του Μπετόβεν.

Αυτή έπαίξε τό σημαντικώτερο ρόλο
στη ζωή του. Και αυτήνης τά χαρακτηρισ-
τικά περιγράφει ό μουσουργός στην Λε-
ονώρα στο «Φιντέλιο». Η άγάπη αυτή
δέν κατέληξε σε γάμο. Τί ν' άχώρισε τά-
χα τους δυο έραστές; Κανείς δέν τόμαθε
ποτέ.

Σε ήλικία σαράντα έ-ών ό Μπετόβεν
είναι μόνος ξανά. Νοιώθει την ανάγκη
του σπιτιού, ενός παιδιού.

Και έπειδή δέν μπορεί νά βρή αυτό
πού θέλει, κλείνεται μέσ' στη μοναξιά
του.

Κι' ύστερα άπ' την έρωτική άπογοή-
τευση έρχεται ή έπιστροφή στη Φύση, τη
μεγάλη Παρηγορήτρια. Αλλά ούτε και αυ-
τή του χαρίζει τη γαλήνη.

Και ό Μπετόβεν στα σαρανταεννέα
του χρόνια γράφει: «Μου φάνηκε πώς με
κύτταζε ή κυρία Μ (:) για λίγο. Αν ή-
ταν άλήθεια!... Μόνο ή άγάπη μπορεί νά
κάνη εύτυχισμένο έναν άνθρωπο...».

Και όμως μιά φίλη τον άγκαλιάζει τώ-
ρα με στοργή και τρυφερότητα μητρική:
Είναι ή πριγκίπισσα Έρντέντου.

Ο Μπετόβεν γράφει τό τελευταίο του
κουαρτέτο σ' ένα χωριονάκι κοντά στο
Κρέμς. Πηγαίνοντας στη Βιέννη παθαίνει
μιά κρίση περιτονιτίδος και αναγκάζεται
νά συνεχίση τό ταξίδι του πάνω σ' ένα
αμάξι γαλατά.

Αλλά και στις ώρες άκόμη αυτές του
πόνου και της αγωνίας ό Μπετόβεν σκέ-
φεται τη φίλη του, σφίγγει τό πορτραί-
το της Τερέζας Μπρούνοβιγκ στην άγκα-
λιά του, τό φιλεί και ψιθυρίζει με τά μά-
τια γεμάτα δάκρυα: «Ο καλός άγγελος
με έπισκέφτηκε».

Γαλλική φιλολογία

Ένα πρωτοχρονιάτικο δώρο

Διήγημα της Μιρέϊγ Μπροσέ

ΠΩΣ; Έσύ Μάξ είπες κατάπλη-
κτη ή ήλικιωμένη κυρία άνοίγον-
τας την πόρτα. Όμολογώ ότι ήταν
ή μόνη έπίσκεψις πού δέν περι-
μενα.

— Ναι, έγώ είμαι μητέρα, απήντησε
με ύφος σχεδόν φοβισμένο ό νέος άνδρας
πού στεκόταν στην είσοδο.

Η ήλικιωμένη κυρία τον κυττούσε
τώρα γεμάτη άγωνία άδημονώντας νά μά-
θη την αίτία πού είχε φέρε ως εκεί τον
Μάξ, τον γαμπρό της. Τό μυαλό της πή-
γε άμέσως στην κόρη της, γι' αυτό φώ-
ναζε κατατρομαγμένη:

— Η Γκιζέλα; Πώς είναι ή Γκιζέλα;
— Πολύ καλά, μην άνησυχήτε.

Έκείνη τον κύτταζε με άπορία. Ο
Μάξ έκανε πώς δέν κατάλαβε και είπες:

— Όραίο σπιτάκι έχετε, μητέρα.

— Ναι. Είναι λίγο μικρό, αλλά για δυο
άνθρώπους φτάνει.

«Δυο άνθρωποι». Η γοργά τρόμαξε κα-
θώς πρόφερε τις λέξεις αυτές και κύτταζε
φοβισμένα τό ρολόι πού κρεμόταν στον τοί-
χο. Κόντευε τέσσερις ή ώρα. Όπου νάναι
θα έρχόταν ή άλλη η πού για χάρη της
δέν είχε πατήσει ποτέ του ως την
ήμερα εκείνη τό πόδι του σ' αυτό
τό σπίτι ό Μάξ.

— Ναι, ναι, χαριτωμένο σπιτάκι,
ξαναείπες ό Μάξ για νά πη κάτι
και ύστερα πήρε στα χέρια του ένα
μαξιλαράκι πού βρισκόταν δίπλα
του, επάνω στον καναπέ και άρχισε
νά τό περιστράφεται μηχανικά. Την
ίδια στιγμή όμως τό πέταξε μα-
κριά σάν νά είχε πάθει ήλεκτρο-
πληξία. Είχε ιδη σε μιάν άκρη του
μαξιλαριού κεντημένο τό όνομα:
Νανέτ. Ντροπιασμένος για την ά-
πότομη αυτή χειρονομία του έβριζε
μιά ματιά στην γοργά και θέλοντας
νά διορθώση τό λάθος του είπες:

— Η μικρή τό κέντησε;

— Ναι. Είναι πολύ τεχνίτρα σ'
αυτές τις δουλειές. Ίδια ή μητέρα της.

— Τό βλέπω...

Υστερα από λίγη η ώρα σιωπής στο
διάστημα της οποίας κυττούσε διαρκώς τό
ρολόι, ό Μάξ ξαναρώτησε:

— Είναι καλή μαθήτρια;

— Πολύ καλή. Η πρώτη στην τάξη
της.

— Ίδια ό πατέρας της, είπες τότε αυτός
σχεδόν ψιθυριστά.

— Όπου και νάναι θα γυρίση από τό
σχολείο, προσέθεσε ή γοργά έλπίζοντας ότι
ή πληροφορία αυτή θα έκανε τον έπισκέ-
πτη της νά φύγη άμέσως. Έκείνος, όμως,
της είπες με προσποιημένη άπάθεια:

— Φαντάζομαι ότι ή μικρούλα θα εί-
ναι για σάς μιά πολύτιμη συντροφιά.

— Ω! βέβαια. Ένα παιδί είναι άρκετό
για νά δώση ζωή σε ένα όλόκληρο σπίτι.

— Τό ξέρω, είπες ό Μάξ μελαγχολικά.
Όταν μάλιστα δέν υπάρχει αντίπαλός του
και κανείς την αξία του άκόμη καλύτερα.

Τό δικό μας σπίτι είναι άδειο. Και αυτός
είναι ό λόγος πού κάνει την Γκιζέλα τόσο
δυστυχισμένη.

Ήταν σ' άλήθεια δυστυχισμένη ή
Γκιζέλα.

— — —

Πρίν παντρευθί με τον Μάξ του εί-
χε έξιμολογηθί ότι αγαπούσε πρίν κάποιον
άλλον άνδρα και ότι από την άγάπη αυτή
είχε γεννηθί ένα παιδί. Ο πρώτος της
άρραβωνιαστικός ήταν ένας νέος αξιωμα-
τικός, όμορφος και με μεγάλο μέλλον. Ό-
λα ήταν έτοιμα για τον γάμο τους όταν έ-
ξαφνα ό άρραβωνιαστικός της πήρε δια-
ταγή νά φύγη για λίγο καιρό σε μιά άπο

— Είναι τό δώρο πού σου κάνω νιά τη
Πρωτοχρονιά, είπες ό Μάξ.

τις άποικίες, στην Βόρειο Αφρική. Έφυ-
γε και δέν ξαναγύρισε πιά. Κάποια άρρώ-
στεια τον έβριζε από τις πρώτες μέρες θα-
ρείά στο στρώμα και λίγες έβδομάδες άρ-
γότερα ξεψύχησε, μακριά από τό σπίτι
του, μακριά από την πολυαγαπημένη του
μνηστή. Η Νανέτ γεννήθηκε λίγους μήνες
άργότερα όφανα και χωρίς πατρικό ό-
νομα. Η Γκιζέλα έμπιστεύθηκε την άνα-
τροφή της μικρής στην μητέρα της πού
κατοικούσε σε ένα προάστειο του Παρι-
σιού και ή ίδια άποφάσισε νά έργασθί για
νά κερδίση ότι χρειαζόταν για την ζωή
της και για την ζωή του παιδιού της. Άρ-
γότερα γνωρίσθηκε με τον Μάξ, συνδέθη-
κε μαζί του με μιάν άγνή φιλία στην άρ-
χή και όταν αυτός της πρότεινε νά παν-
τρευθύν του ώμολόγησε όλη την άλήθεια
για την παλιά της άγάπη και για τό παι-
δί της.

Ο Μάξ πέρασε μέρες μεγάλης άγωνί-
ας. Αγαπούσε την Γκιζέλα παράφορα άλ-
λά ένοιωθε ότι δέν θα μπορούσε νά ζήση
μέσα στο ίδιο σπίτι με τό παιδί αυτό,
πού θα ήταν μιά διαρκής ζωντανή άνάμνη-
σις του άλλου. Φοβόταν ότι ή ζήλεια
θα έκανε δυστυχισμένους και αυτόν τον
ίδιον και την αγαπημένην του Γκιζέλα, έ-
σως μάλιστα και τό παιδί. Στο τέλος, ό-
μως, νίκησε ή άγάπη του και ό γάμος έ-
γινε με την συμφωνία ότι ή μικρή Νανέτ
θα έμνε πάντοτε με την γιαγιά της όπου
θα πήγαινε ή Γκιζέλα νά την βλέπη όσες
φορές ήθελε. Ο Μάξ όμως δέν θα την άν-
τίκρυε ποτέ του.

Η Γκιζέλα πήγαινε στην αρχή πολύ
τακτικά και έδωλε την μικρούλα, της έ-
φερνε δώρα και γλυκά και ή Νανέτ ζούσε
στιγμές άληθινής εύτυχίας κάθε φορά πού
μπορούσε νά είναι κοντά στην μητέρα της.
Οι έπίσκεψις όμως άρχισαν νά άραιώ-
νουν σιγά-σιγά και ξαφνικά σταμάτησαν
έντελως. Ένα άλλο παιδάκι είχε γεννη-
θεί και άναγκάζε την μητέρα της νά μένη
κοντά του έπειδή ήταν άσθενικό, τόσο ά-
σθενικό, ώστε ένα χρόνο άργότερα ή ψυ-
χούλα του πέταξε στους ουρανούς. Η τρα-
γική αυτή μοίρα μιάς μητέρας πού είχε
ένα παιδί πεθαμένο και ένα χαριτωμένο
κοριτάκι πού δέν μπορούσε νά τό χαρή,
είχε καταβάλλει την Γκιζέλα σε τέτοιο
βαθμό πού ό Μάξ είχε άρξισι νά φοβάται
για τη ζωή της.

— — —

— Η μόνη της σωτηρία, είπες ό Μάξ
με ύφος λυπημένο, είναι νά πάρω την Να-
νέτ κοντά μας.
Τά μάτια της γοργάς γέμισαν δάκρυα,
αλλά καταλαβαίνοντας ότι δέν χωρούσε
άλλη λύσις άρκεσέθηκε νά πη:

— Αμέσως;

— Νομίζω ότι αυτό θα ήταν τό καλύ-
τερο. Η Γκιζέλα θα χαρή τόσο πολύ...

— Απόψε... Ίσια-Ίσια απόψε, είπες σάν
νά μοιρολογούσε ή γοργά. Και της έχω έ-
τοιμάσει τό δέντροκι, τά δώρα, τά γλυκά
για νάρθη ό Άγιος Βασίλης. Απόψε...

— Αμέσως;

— Νομίζω ότι αυτό θα ήταν τό καλύ-
τερο. Η Γκιζέλα θα χαρή τόσο πολύ...
— Απόψε... Ίσια-Ίσια απόψε, είπες σάν
νά μοιρολογούσε ή γοργά. Και της έχω έ-
τοιμάσει τό δέντροκι, τά δώρα, τά γλυκά
για νάρθη ό Άγιος Βασίλης. Απόψε...

— Αμέσως;

— Νομίζω ότι αυτό θα ήταν τό καλύ-
τερο. Η Γκιζέλα θα χαρή τόσο πολύ...
— Απόψε... Ίσια-Ίσια απόψε, είπες σάν
νά μοιρολογούσε ή γοργά. Και της έχω έ-
τοιμάσει τό δέντροκι, τά δώρα, τά γλυκά
για νάρθη ό Άγιος Βασίλης. Απόψε...

— Αμέσως;

— Νομίζω ότι αυτό θα ήταν τό καλύ-
τερο. Η Γκιζέλα θα χαρή τόσο πολύ...
— Απόψε... Ίσια-Ίσια απόψε, είπες σάν
νά μοιρολογούσε ή γοργά. Και της έχω έ-
τοιμάσει τό δέντροκι, τά δώρα, τά γλυκά
για νάρθη ό Άγιος Βασίλης. Απόψε...

— Αμέσως;

— Νομίζω ότι αυτό θα ήταν τό καλύ-
τερο. Η Γκιζέλα θα χαρή τόσο πολύ...
— Απόψε... Ίσια-Ίσια απόψε, είπες σάν
νά μοιρολογούσε ή γοργά. Και της έχω έ-
τοιμάσει τό δέντροκι, τά δώρα, τά γλυκά
για νάρθη ό Άγιος Βασίλης. Απόψε...

— Αμέσως;

— Νομίζω ότι αυτό θα ήταν τό καλύ-
τερο. Η Γκιζέλα θα χαρή τόσο πολύ...
— Απόψε... Ίσια-Ίσια απόψε, είπες σάν
νά μοιρολογούσε ή γοργά. Και της έχω έ-
τοιμάσει τό δέντροκι, τά δώρα, τά γλυκά
για νάρθη ό Άγιος Βασίλης. Απόψε...

— Αμέσως;

— Νομίζω ότι αυτό θα ήταν τό καλύ-
τερο. Η Γκιζέλα θα χαρή τόσο πολύ...
— Απόψε... Ίσια-Ίσια απόψε, είπες σάν
νά μοιρολογούσε ή γοργά. Και της έχω έ-
τοιμάσει τό δέντροκι, τά δώρα, τά γλυκά
για νάρθη ό Άγιος Βασίλης. Απόψε...

— Αμέσως;

Μιά εϋώδης ἐγκύκλιος

Του κ. Ζωρζ ντε λα Φουσαρντιέρ

ΤΟΝ περασμένο μήνα, η διεύθυνσις των σιδηροδρόμων Παρί-Λυόν-Μεντιπεραννέ έκοινοποίησε προς όλους τους υπαλλήλους της Έταιρίας την κατωτέρω ἐγκύκλιον :

«Διεπιστώθη μετά λύπης ότι πολλοί ἐπιβάται, ταξιδεύοντες από Παρισίων εις Μασσαλίαν και τανάπαλιν, με εισητήριον τρίτης θέσεως, άνακουφίζονται εις τα «Γουώτερο Κλόζετ» των βαγονίων της πρώτης θέσεως.

»ΟΙ προϊστάμενοι των συρμών δεν πρέπει να διστάζουν, οσάκις παρατηρείται ή παραβίασις αυτή του κανονισμού, να υποχρεώνουν τους «σελέμηδες» αυτούς εις την πληρωμήν της διαφορας του εισιτηρίου, ώστε να εξισούνται με τους ἐπιβάτας της πρώτης θέσεως.

»Επίσης κάθε σιδηροδρομικός υπάλληλος της έταιρίας οφείλει να καταστήσει διά ζωής ευρύτεραν την διάδοσιν του περιεχομένου της έμπιστευτικής αυτής ἐγκυκλίου, τονίζων εις τους ἐπιβάτας το μέγεθος των συνεπειών που τους άναμένουν, εις περίπτωσιν άνακουφισέως των έντός τουαλέττας της πρώτης θέσεως.

»Η άνωτέρω ἐγκύκλιος τυπώθηκε σε διακόσιες οκάδες χαρτιού και μοιράσθηκε σ' όλο το προσωπικό της έταιρίας. Για να είναι δε βέβαιον ότι ή ἐγκύκλιος παρελήφθη όλοι οι υπάλληλοι υπεχρεώθησαν να υπογράψουν σ' ένα βιβλίο, ότι «έλαβον γνώσιν».

— 33 —

Δέν ξέρω πως, έπεσε και στα δικά μου χέρια ή έμπιστευτική αυτή ἐγκύκλιος. Κι' έπειδή νομίζω ότι

ΕΝΑΣ ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΣ

«Ο δεσμοφύλακας.— Πάρε αυτήν εδώ την λίμα για να τελειώσης μια ώρα αργότερα, γιατί δεν μ' αφήνεις να κοιμηθώ μ' αυτή την παληολίμα που έχω!»

πρέπει να λάβουν γνώσιν όλοι όσοι σκοπεύουν να κάνουν το ταξίδι Παρισίων-Μασσαλίας, απέφασισα να τη δημοσιεύσω, ώστε εις το μέλλον ν' αποφεύγουν οι ἐπιβάται της τρίτης θέσεως να προτιμούν τα άνακουφιστήρια της πρώτης θέσεως. Έτσι, τους προστατεύω από ένα μεγάλο κίνδυνον: την πληρωμήν της διαφοράς του εισιτηρίου, που δεν είναι καθόλου ευκαταφρόνητος.

Έξ άλλου, με τη δημοσίευση αυτή, θα μπορέσουν οι προνομιούχοι της πρώτης θέσεως να ξέρουν την έκτασι των δικαιωμάτων των, όταν θ' βρίσκουν στην πόρτα του γναρτωμένου μέρους τη λέξη «κατελημμένον», ή οποία σημαίνει, ως γνωστόν, ότι ο πολυπόθητος αυτός χώρος δεν είναι έλευθερος. Έτσι, μετά σύντομη άπογραφή των ἐπιβατών της πρώτης θέσεως, οι όποιοι θα βρεθούν όλοι στας θέσεις των, θα διαπιστωθεί ότι ή τουαλέττα έχει παραβιασθεί από κάποιον σελέμη της τρίτης θέσεως, όποτε και θα γίνεται προσοχή στον προϊστάμενο του συρμού, για τα «περαιτέρω».

Από την άλλη μεριά οι πολίται που ταξιδεύουν με εισιτήριο δευτέρας ή τρίτης θέσεως θα ξέρουν τι μπορεί να τους στοιχίση μια στιγμιαία κατάληψις της τουαλέττας της πρώτης θέσεως: Δέκα φορές πιο πολλά από όσα θα πληρώναν για ένα γεύμα στο βαγκόν-ρεστωράν, έκαστο φορές πιο πολλά, από όσα θα έδινε ένας αγαρανιάς στη γυναίκα των λαβαμπό ενός άριστοκρατικού πάλας.

Και τώρα, για να δοΰμε τέλος πάντων: ΟΙ λαθραίοι αυτοί έπισκέπται της τουαλέττας της πρώτης θέσεως δεν έχουν και τα έλαφρυντικά τους; Άς υποθέσουμε ότι το μικρό ευώδες δωμάτιο που βρίσκεται στην άκρη του βαγονιού της τρίτης θέσεως είναι κατελημμένο από κάποιον ἐπιβάτη που δεν βιάζεται να βγί. Ό άλλος, όμως, που περιμένει απ' έξω είναι βιαστικός. Τι πρέπει να κάνει; Να περιμένη επ' άπειρον; Και γιατί να μη τρέξη στο λαβαμπό της πρώτης θέσεως, που βρίσκεται εις απόστασιν δυο βημάτων και είναι έλευθερο;

Δέν μπορεί μήπως να συμβή το ίδιο και σ' ένα ἐπιβάτη της πρώτης θέσεως; Αποκλείεται να μην μπορεί να περιμένη και να τρέξη στην τρίτη θέση; Και αν το κάνει, θα κατηγορηθή ότι έκανε κατάχρηση των δικαιωμάτων του;

»Επειτα συμβαίνει και το άλλο. Είναι πολύ υπερβολικό να εισπράττεται διαφορά εισιτηρίων έφ' ολοκλήρου της διαδρομής, τη στιγμή που ο παραβάτης χρησιμοποιεί την πρώτη θέση για ελάχιστες μόνον στιγμές.

Δέν θα ήταν πιο δίκαιο και πιο

λογικό, να τοποθετηθή στο Γουώτερο Κλόζετ της πρώτης θέσεως ένα ταξιμετρο ώστε ο παραβάτης να επιβαρύνεται μόνον με ένα πρόσθετο, υπολογιζόμενο επί τη βάσει των χιλιομέτρων που διανύθηκαν, κατά το διάστημα της χρήσεως του άπηγορευμένου μέρους;

»Αν ή ειρημένη ἐγκύκλιος εφαρμόσθι εν όλη της τη άυστηρότητι, τότε, οι άπειλούμενοι ἐπιβάται της τρίτης θέσεως πρέπει να αντιτάξουν παθητική άμυνα, κατά τον έξης τρόπο:

—Κύριε έλεγκτά, θα τοΰ πούν. Ζητάτε να πληρώσω 157,60 φράγκα, για τη διαφορά μεταξύ του εισιτηρίου της τρίτης και της πρώτης θέσεως, έπειδή με συνελάβατε επ' αυτοφόρω στο μέρος της πρώτης θέσεως. Υποτάσσομαι στην ἐγκύκλιο σας. Υποτάσσομαι τα λεφτά που μου ζητάει πληρώνω τα λεφτά που μου ζητάει. Τώρα, λογίζομαι ἐπιβάτης της πρώτης θέσεως, δέν είναι έτσι; —Μάλιστα, θα τοΰ άπαντήση ο έλεγκτής.

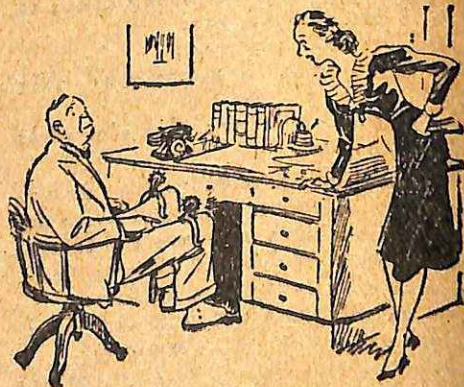
—Πολύ ωραία. Εφόσον είμαι ἐπιβάτης της πρώτης θέσεως, μπορώ να μείνω όση ώρα θέλω μέσα στην τουαλέττα, δέν είναι έτσι;

—Φυσικά. Δέν υπάργει κανένα άπαγορευτικό άρθρο εν προκειμένω.

—Θαυμάσια, κύριε έλεγκτά. Θα εγκατασταθώ, λοιπόν, μέσα στο λαβαμπό και θα βγώ μόνον όταν το τραίνο φθάση στη Μασσαλία. Λάβετε, λοιπόν, ευχαίρω τα μέτρος σας, ώστε αν τυχόν οι λοιποί ἐπιβάται της πρώτης θέσεως, οι συνεπιβάται μου δηλαδή, αίσθανθούν ώρισμένες ένοχλήσεις, να ξέρουν που θά πάνε. Πάντως, εδώ μέσα άποκλείεται να μπουν, γιατί θα βρισκώμαι εγώ.

ΖΩΡΖ ΝΤΕ ΛΑ ΦΟΥΣΑΡΝΤΙΕΡ

ΜΕΤΡΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

—Φοράτε στα γόνατα σπινούνια; —Ναί, μου τάβαλε ή γυναίκα μου από την ήμερα που προσέλαβα την νέα μου δακτυλογράφο.

Η άγνωστη ΚΑΤΙΝΑ ΠΑΞΙΝΟΥ

ΔΕΝ θα μιλήσουμε για την ήθοποιό Κατίνα Παξινού. Λίγο-πολύ την ξέρετε όλοι σας, την έχετε θαυμάσει στους τόσους και τόσους μεγάλους ρόλους που έδημιούργησε, θα είχατε άσφαλώς συχνότατα την εύκαιρία να χειροκροτήσετε με ένθουσιασμό, το πλούσιο, το αϋθόρμητο ταλέντο της.

Η κ. Παξινού έχει καθώς λένε πολλούς φαντικούς θαυμαστές. Άλλά έχει κι έχθρους, λίγους μόνον αλλά σχεδόν μανιακούς, άσυγκράτητους στο μίσος τους. Οι πρώτοι άποτελούνται κυρίως από το άθιναϊκό θεατρικό κοινόν. Οι δεύτεροι άνήκουν σ' αυτές τις ίδιες τις τάξεις των ήθοποιών μας και των συγγενών των ήθοποιών μας και των φίλων των συγγενών των ήθοποιών μας. Όλοι αυτοί δέν συγχωρούν στην μοναδική έρμηνεύτρια της «Ηλέκτρας», ότι κατέκτησε μια πρώτη θέση στο έλληνικό θέατρο με το σπαθί της. Πήδησε στην σκηνή, στο κέντρον μάλλον της σκηνής, κατευθείαν απ' την πλατεία. Και έγινε άμέσως πρωταγωνίστρια.

Δέν έμαθήτε ποτέ της, δέν έπαιξε ποτέ παρά μόνο πρώτους ρόλους. Και από της άπόψεως αυτής άποτελεί άσφαλώς μια εξαίρεση που φυσικόν είναι να προκαλή φθόνον.

ΠΑΙΔΙ ΘΑΥΜΑ

»Η συμπαθής πρωταγωνίστρια του «Βασιλικού» κατάγεται από πλούσια οικογένεια. Είναι κόρη Κωνσταντοπούλου. Μικρή ήταν σκανταλιάρικα, άτακτα, άπειθαρχη και τολμηρή όσο ελάχιστα κορίτσια της ηλικίας της. Σωστό άγοροκόριτο.

Από τότε άγαπούσε το θέατρο. Και το μεγάλο τραπέζι του σιδερώματος μετεβάλλετο συχνά σε παλκοσένικο έπάνω στο όποιο ή μικρή Κωνσταντοπούλου παρίστανε τις ήρωίδες που είχε δη στο θέατρο ενώ άπό κάτω το συγγενολόι καταδιασκεδάζε με την σοδαροφάνεια της μπεμπέκας εκείνης. Έννοείται μετά την παράστασή, έπακολουθούσε «περιφορά διςκου» κι' αλλοίμονο στούς θεατάς αν τολμούσαν να ρίξουν πενταροδεκάρες. Μόνον με μεγάλα νομίσματα έννοούσε να πληρώνεται ή αξία της ή μικρούλα καλλιτέχνις.

»Αν όμως το θέατρο ήταν μια από τις παιδικές άδυναμίες της ή μουσική ήταν μια μανία της, ή μεγαλύτερη απ' όλες. Έξ άπαλων όνύχων έπαιξε θαυμάσια πιάνο, με μια εϋχε-

ρεια και με μια κατανόηση που σπάνια θα συναντήσης και σε κορίτσια 18 άκόμη χρονών.

Αυτό έπεισε τους γονείς της να την στείλουν στην Έλβετία για ευρύτερες σπουδές, σε ηλικία δέκα έτών!

Στη Γενεύη, ο καθηγητής της ανέκαλυψε ότι είχε σπουδαία φωνή. Δυσανάλογη με την ηλικία του παιδιού. Καταπληκτική!

»Ενας περίφημος καθηγητής του τραγουδιού που την άκουσε, ο Φράιλιχ, ένδιαφέρθηκε εξαίρετικά για την μικρή έλληνίδα με το μεγάλο ταλέντο, την ένέγραψε στο κονσερβατουάρ-παρ' όλον ότι για να γραφή, κανείς εκεί έπρεπε να είναι τουλάχιστον 15 έτών, να έχη δηλαδή την ηλικία στην όποια και μόνο επιτρέπεται να άρχισή να άσκη τη φωνή του. Ακόμη χαρακτηριστικότερον είναι ότι την ένέγραψαν στην τετάρτην κατ' ευθείαν τάξη, παρά πάντα κανόνα και εξαίρεσιν που

»Η καλλιτέχνις με τους φαντικούς θαυμαστές και τους μανιακούς έχθρούς. — Ηθοποιός έξ άπαλων όνύχων.— Στη Γενεύη σε ηλικία 15 χρονών. Στη Ρουμανία, στη Βιέννη, στο Βερολίνο. —Οι μεγάλες άναποδιές που της έτυχαν. Παρ' ό-λίγον... Κινηματογραφικός άστήρ.— Η φινέτσα και ή πείρα της.

Μιά συναρπαστική δεατρική καμπάνια του συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

δέν γίνεται παρά εξαίρετικώς σπάνια.

»Υστερα από τριετείς θριαμβευτικές σπουδές στο κονσερβατουάρ ή δις Κωνσταντοπούλου πήρε δίπλωμα, πήρε το πρώτο θραβείο, πήρε και το χρυσούν μετάλλιον. Η φήμη της στο μεταξύ είχε ξεπεράσει κάθε προηγούμενο.

Τραγουδισσε μπροστά στον Παντερέφσκυ, στον Καζάλες — το μεγάλο θιολοντσελίτσα — που μάς έπεσκέφθη τελευταίως — και σ' άλλους άσσως του πιάνου, του θιολιού και του τραγουδιού. Κι' ήρθε έπειτα στην Αθήνα για να ξεκουρασθή.

ΔΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΣΤΗΝ... ΣΚΗΝΗ

»Εδώ όμως τα πράγματα άλλαξαν. Η μητέρα της όταν είδε τις καταπληκτικές προόδους της κόρης της... τρόμαξε. Κατάλαβε ότι ή μικρή δεν θ' άργοϋσε να έμφανισθή στην Όπερα! και απέφασισε να... αντίδραση! Άδικα ο Φράιλιχ και ο διευθυντής της Όπερας της Γενεύης έγραψαν και ένάγραψαν. Η κ. Κωνσταντοπούλου ήτο άμετάπειστη. Δέν ήθελε να θυγή το παιδί της στο θέατρο. Η νέα όμως είχε και αυτή τα όνειρά της κι' ήθελε να τα πραγματοποιήση παντί σθένει. Και μια και δέν μπορούσε άλλοιώς, αποφάσισε να τα πραγματοποιήση με μια πρωτότυπη μέθοδο: παντρεύτηκε τον κ. Παξινό, ο όποιος ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της και της ύπεσχέθη ότι όταν θα ένίγιντο σύζυγός της θα της επέτρεπε να πραγματοποιήση τους καλλιτεχνικούς πόθους της.

»Επειτα από το γάμο της ή κ. Παξινού πλέον, εγκατεστάθη στη Ρουμανία, όπου εύρίσκετο ή τεραστίσι περιουσία του συζύγου της. Νέοι θρίαμβοι έκει.

»Η βασιλομήτωρ Μαρία — ή άπαθανούσα τελευταίως — έν-

»Ενα ώραίο πορτρέιτο της Κας Παξινού.

θουσιάστηκε τόσο πολύ ώστε θέλησε να την κρατήσει στο Βουκουρέστι.

ΠΩΣ ΔΕΝ ΤΡΑΓΟΥΔΗΣΕ «ΚΑΡΜΕΝ»

Καινούργια όμως άναποδιά έμα-
αίωσε την πραγματοποίηση των
σχεδίων της κ. Παξινοῦ. Η διά-
στασις με τον σύζυγό της την
ανάγκασε να αφήσει και την Όπερα
του Βουκουρεστίου. Στη Βιέννη, ό-
που πήγε κατόπιν, οι αρμόδιοι δι-
ευθυνταί της Όπερας επέζητησαν
να την κερδίσουν για λογαριασμό
των άλλων όμως οικογενειακές ύ-
ποθέσεις ανάγκασαν την κ. Παξι-
νοῦ ὥστερα από λίγο καιρό να έν-
καταλείψει και την Βιέννη. Ένα
χρόνο κατόπιν έγκατεστάθη στο
Βερολίνο, όπου έμενε και η άδελ-
φή της. Νέες προτάσεις εκεί, νέες
συμφωνίες. Η Όπερα του Βερο-
λίνου την προσέλαβε ως μία από
τις πρωταγωνίστριές της. Δυό μη-
νες κατόπιν άρχισαν οι πρόβες της
«Κάρμεν» στην οποία θα πρωταγω-
νιστούσε η κ. Παξινοῦ. Επί τέλους
ο μεγάλος καλλιτεχνικός πόθος
της, ὥστερα από τόσες έναντιώσεις
της τύχης έπρόκειτο να πραγμα-
τοποιηθῇ.

Άλλοίμονον όμως! Η κακοτυ-
χία που την κυνηγούσε έφτασε και
πάλι — την τελευταία πιά στιγμή—
να καταστρέψῃ τὰ πάντα. Ένα
κρυολογηματικό έπίεραξε τον λά-
ρυγγα. Έπρεπε να άφαιρεθοῦν οι
άμυγδαλές. Μια τέτοια όμως έν-
χείρηση — ιδιαίτέρως έπικίνδυνη
για μία καλλιτέχνηδα του τραγου-
διού — κανείς δεν την ανέλαμβανε,
ύπευθύνως τουλάχιστον.

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΑΤΥΧΙΑ

Ένας μόνο θα μπορούσε να έ-
πέμψῃ κι' αυτός ήταν ο διάσημος
δόκτωρ Λέμπεργκ, ο οποίος όμως
είχε παύσει καθ' ολοκληρίαν να ά-
σκή τὸ επάγγελμα λόγω σοβαρω-
τάτου καρδιακού νοσήματος. Έν-
τούτοις όταν — ὥστερα από πολλές
συστάσεις — συγκατένευσε να έξε-
τάσῃ την κ. Παξινοῦ έδειξε τόσο έ-
ξαιρετικό ένδιαφέρον ὥστε υπεσχέ-
θη να κάμῃ μόνος του την ένχειρη-

ση. Η ένχειρησις φυσικά θα έπε-
τύγχανε, και η φωνή της κ. Παξι-
νοῦ θα ξαναύρισκε ὅλη την λαμ-
πρότητα που είχε πρίν. Άλλά μία
καινούργια πάλι κακορριζι-
κιά ήρθε να κτυπήσῃ την συμπαθή
πρωταγωνίστρια του «Βασιλικού
Θεάτρου». Ο Λέμπεργκ πέθανε έ-
να μήνα μόλις μετά την άνωτέρω
συνάντησή του με την κ. Παξινοῦ,
η οποία άπογοητευμένη πιά από
τις κακοτυχίες που σε κάθε κρίσι-
μη ώρα της ζωής της την έβρισκαν

Η Κα Παξινοῦ ως Βεατρίκη.

ένγκατέλειψε την ιδέα να παίξῃ στην
Όπερα.

Ήταν μοιραία η άπογοήτευσις
αυτή. Όποιοσδήποτε άλλος στή θέ-
ση της κ. Παξινοῦ θα είχε λυγίση
και παρατιθηθῇ από την πρώτη
στιγμή. Εκείνη άνδρεξε άρκετά έ-
πειδή είχε και έχει μια θεληματι-
κότητα ακατάβλητη και μία σπά-
νια ψυχική δύναμη να θγαίνῃ μέσα
από κάθε δυστυχία της ισχυρότερη
και με άναεωμένες δυνάμεις. Για-
τί δεν είχε οι μόνες κακοτυχίες που
δοκίμασε αυτές που αναφέρουμε
ως τώρα. Υπάρχουν κι' άλλες πολύ
φοβερότερες, πραγματικές συμφο-
ρές που της φαρμάκωσαν τη ζωή.
Δεν θέλουμε να μποῦμε στον ιδιω-
τικό της βίο, αφού της δώσαμε τέ-
τοια υπόχρεση, μπορούμε όμως να
προσθέσουμε ἐδῶ ότι σε μία ὀρι-
σμένη στιγμή της ζωής της, όταν
βρισκόταν στο Βερολίνο έπρόκειτο
να πρωταγωνιστήσῃ σ' ένα φιλμ
της «Ούφφα» και συγκεκριμένως
στις «Δέκα έντολές» την τελευταία
ώρα όμως, η μάλλον την ώρα που
δύσκολα είχε πάρει το τραίνο για να
γυρίσῃ στην Ελλάδα. Έτσι στο
φιλμ αυτό, καθώς θα θυμάστε έ-
ως, πρωταγωνίστησε η Μαρία
Κόρντα, η δὲ κ. Παξινοῦ η οποία
προοριζέτο, η οποία είχε έκλεγεί
ὀριστικῶς για τὸ ρόλο αυτό έχασε
μιάν άκόμη εύκαιρία να Ικανοποιή-
σῃ τὰ καλλιτεχνικά της όνειρα, σε
κλίμακα πολύ ευρύτερη απ' αυτήν
του έλληνικού θεάτρου.

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΠΡΟΖΑΣ

Στο θέατρο πρόζας η κ. Παξι-

νοῦ ένεφανίσθη για πρώτη φορά
στή «Γυμνή Γυναίκα» όπου έπαιξε
στο πλάι της Κοτοπούλη τον δεύ-
τερο μεγάλο ρόλο του έργου. Έ-
μεινε στο θέατρο Μαρίκας, κατόπιν
πήγε μαζί του στην Άμερική, όταν
επέστρεψε ένεφάνισε με τον κ. Βεά-
κη και τον κ. Μινωτή την καλλιτε-
χνική έκείνη θαυμασία προσπάθεια
των «Διονυσίων», κι' έπειτα μπήκε
στο «Βασιλικόν» του οποίου εἶνε
πρωταγωνίστρια έπτά χρόνια τώ-
ρα. Η είσοδός της στο θέατρο πρό-
ζας ὑπῆρξε ασφαλῶς μία διέξοδος
για την καλλιτεχνική ιδιοσυγκρα-
σία της. Εκείνο που θα την έδόξα-
ζε, που θα της έχάριζε δηλαδή μία
δόξα η οποία να ξεπερνᾷ τὰ σύ-
νορα της Ελλάδος ήταν ασφαλῶς
η Όπερα, για την οποία τὰ προ-
σόντα της ήσαν μοναδικά. Όσοι
την άκουσαν στο μελόδραμα του
Μητρόπουλου «Βεατρίκη» που έπαί-
ξε στο Δημοτικό θέατρο θα συμ-
φωνήσουν μαζί μας.

Η συνομιλία με την κ. Παξινοῦ
εἶνε μία πραγματική απόλαυσις.
Όποιος δῆποτε διαθέσει και ἑν
έγης άπέναντί της στο τέλος θ' ά-
ναγκασθῇ να ὁμολογήσῃ ότι η
καλλιτέχνης αυτή εἶνε ἑνας ἑξαιρε-
τικός άνθρωπος. Έζησε πολύ
έξωτερικῶς για νάχη τον αέρα και
την φινέτσα της πολιτισμένης κυ-
ρίας. Μελέτησε πολύ για να μπο-
ρῇ να ἔχῃ θαρύνουσα γνώμη σε
κάθε λογῆς καλλιτεχνικά και φι-
λολογικά θέματα. Έζησε έντονα
για να ἔχῃ άποκτήσῃ ὅλο έκείνο τὸ
ἀπόθεμα της σοφῆς πείρας που φαί-
νεται άνάγλυφο και στο παίξιμό
της άκόμα. Η κ. Παξινοῦ εἶνε μία
πραγματική καλλιτέχνης που χωρίς
καμμία ὑπερβολή στολίζει με την
παρουσία της την ελληνική σκηνή.
Δεν ξέω αν ο θαυμασμός μου πρὸς
την ήθοποιό με ὀδηγεί σε ὑπερβο-
λές. Θα πρέπει όμως να ὑπενθυμίσω
στον άναγνώστη μία μόνη εἰσφά-
νιση της κ. Παξινοῦ — στην «Ηλέκ-
τρα» — για να τον ρωτήσω αν δεν
εἶνε σύμφωνος με τον ὑποφαινόμε-
νο ὡς πρὸς τὸ ότι η καλλιτέχνης αὐ-
τή δικαιωματικά κατέχει μία από
τις δυό-τρεις πρώτες θέσεις της
έλληνικής σκηνῆς.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

...Μικρά

— Ένας ὕγιης άνθρωπος κάνει 75 βή-
ματα στο λεπτό.
— Τὸ πρώτο μικρόβιο που ανέκλυψε
τὸ μικροσκόπιο βρισκόνταν μέσα στον σί-
ελο του ανθρώπου.
— Εκτός των άλλων ασφαλειῶν που
ὑπάρχουν καταχωρημένες στα βιβλία της
'Αγγλικῆς Έταιρίας Λοῦδ, εἶναι και οι
έξῃς άρκετά περιέργες.
— Ένός άρρενος κινηματογραφικοῦ
άστέρου έναντίον τῆς φαλάκρας. Μία ή-
θοποιού για την άσφάλεια των κινήτων
της και ενός... δειλίου έναντίον τῆς ά-
ναρχίας.
— Στην 'Αγγλία, τὸ πρώτο κινημα-
τογραφικό φιλμ που προσβλήθη στην ὀφθ-
νη, διήρκεσε ένα λεπτό.
— Μεταξύ των κατοικιδίων ζώων, σ'
ὀρισμένες περιοχές του Μεξικού περι-
λαμβάνονται και τὰ φέδια.
— Αντικαθιστοῦν δὲ Ικανοποιητικῶς
τα τὰ γάτες.

Κυρίες μου, άκούτε τί θέλει να πῇ ὁ σύζυγός σας με ἄλλα λόγια...

Η «άσυνφωνία χαρακτήρων» εἶναι, ὅπως γνωρίζουμε ὅλοι μας, μία από τις κυριώτερες άφορμές δια-
ζυγίου. Ο ὅρος αὐτός έχει καταντήσει τόσο κοινός ὥστε οι περισσότεροι άνθρωποι τον χρησιμο-
ποιοῦν χωρίς να ξέρουν οὔτε και οι ίδιοι κα λά-καλά τί έννοοῦν λέγοντας «άσυνφωνία χαρακτή-
ρων». Άν, μάλιστα θελήσουμε να τὸ καλοεξετάσουμε τὸ πράγμα θα πεισθοῦμε ότι η έκφρασις αὐτή εἶ-
ναι πολὺ άνόητη και δεν σημαίνει τίποτα. Γιατί, ἀλλοίμονο αν τὰ άνδρόγυνα είχαν τον ίδιο χαρακτήρα.
Εἶναι γνωστότατο ότι άνθρωποι με διαφορετικό χαρακτήρα συνεννοοῦνται μεταξύ τους πολὺ πὺ εύκολα
ἀπὸ αὐτοὺς που ἔχουν ὅμοια ἐλαττώματα ἢ ἔσω και προτερήματα. Δεν εἶναι λοιπὸν ἡ ἔλλειψις συμφω-
νίας χαρακτήρος που κάνει τὰ άνδρόγυνα να χωρίζουν ἀλλὰ ἡ ἔλλειψις ἀμοιβαίας συνεννόησης ἢ ἀκό-
μη καλύτερα κατανόησης.

Δύο άνθρωποι που ἀποφασίζουν να συνδέσουν την τύχη τους για ὅλη τους την ζωή πρέπει πρὸ πάν-
των να καταλαβαίνουν ὁ ἑνας τον άλλον. Διαφορετικά θα καταλήξουν γρήγορα σε γκρίνιες σε καυγάδες
και τέλος στο διαζύγιο. Πρὸ πάντων ἡ γυναίκα πρέπει πολλές φορές να καταβάλῃ προσπάθεια για
να έννοησῃ τον άνδρα της που εἴτε ἀπὸ ὑπερβολική άγάπη, εἴτε ἀπλῶς ἀπὸ εὐγένεια ἢ και ἀκρίβη για
να ἀποφύγῃ τις γκρίνιες και τὰ σκάνδαλα ἀποφεύγει να πῇ στην γυναίκα του ὁρθά-κοφτά την γνώμη
του και χρησιμοποιεῖ μισὲς κουβέντες, που αν της πάρῃ κανείς κατά λέξιν δεν σημαίνουν τίποτα.
Η γυναίκα που ἀγαπᾷ τον άνδρα της και που θέλει να ζῇσῃ μαζί του ἀρμονικά πρέπει να μάθῃ να
ἐξηγῇ τις μισοκουβέντες αὐτές, να ἀνακαλύπτῃ τὸ θαυτέρό τους νόημα για να συνεννοηθῇ μαζί του
Ἄναφέρουμε πέρα-πέρα μερὰ τυπικά παραδείγματα ἀπὸ τὰ ὅποια ἀποδεικνύεται τί διαποσά ὑπάρ-
χει μεταξύ αὐτῶν που λέει ἑνας άνδρας και ἑκείνων που σκέπτεται.

ΟΤΑΝ ΛΕΗ: «Δεν πάμε ἀπόψε να φάμε στο
ρεστοράν;...»

ΣΚΕΠΤΕΤΑΙ: «Χρυσή μου γυναῖκούλα. Εἶσαι
καλή και ἄγία, σε ἀγαπᾷ, σε λατρεύω, ἔχεις ὅλες
τις χάρες και ὅλα τὰ προτερήματα που κόσμου, ἄ-
λά... με την μαγευτική δεν τὰ πᾶς και τόσο καλά.
Και ἐπειδὴ μου κάνει ὄρεξη να φάω κι' ἐγὼ που και
που κανένα ἑξαιρετικά καλομαγειρεμένο φαί σου
κάνω αὐτήν την εὐγενική πρόσκλησι. Δεν θέλω να
σου πῶ καταμύοντρα ότι δεν μου ἀρέσει ἡ μαγευτική
σου για να μὴ σε προσβάλω. Άν εἶσαι ὅμως ἐξυ-
πνη θα τὸ καταλάβῃς και θα προσπαθήσῃς να την
διορθώσῃς.»

ΟΤΑΝ ΛΕΗ: «Εἶδες τί γελοῖο καπέλλο που φο-
ροῦσε ἡ Λιλή;»

ΣΚΕΠΤΕΤΑΙ: «Αὔριο, μεθαῦριο θα πᾶς και σὺ
στην καπελλοῦ να παραγγείλῃς καινούργιο καπέλλο.
Έχε λοιπὸν ὑπ' ὄψιν σου ότι δεν θα μου ἀρεσε κα-
θόλου να σε δῶ καὶ σένα να φορᾷς κανένα ἀπὸ τὰ
έξωφρενικά αὐτὰ πράγματα που δάζουν οι γυναῖκες
στο κεφάλι τους.»

ΟΤΑΝ ΛΕΗ: «Εἶδες τί χαριτωμένη ἦταν ἡ Έ-
λένη χθές τὸ βράδυ;»

ΣΚΕΠΤΕΤΑΙ: «Σὺ ἔχω δείξει πολλές φορές
ὡς τὰ σήμερα ότι δεν ἀγαπᾷ καμμία ἄλλη γυναί-
κα ἐκτός ἀπὸ σεῶνα. Μὴ τὸ πάρῃς, ὅμως, και πολὺ
ἀπάνω σου και φαντασθῇς ότι μένω ἀσυγκίνητος
μπροστὰ σε ἄλλες ὁμορφιές. Δεν ἔχω βίβαια κανέ-
να κακὸ σκοπὸ διαφορετικά θα φλερτάριζα χθές τὸ
βράδυ με την Έλένη. Άλλά καλὸν εἶναι να τὸ ἔ-
χῃς ὑπ' ὄψιν σου.»

ΟΤΑΝ ΛΕΗ: «Τοῦ καλάρεσες τοῦ Πέτρου χθές
τὸ βράδυ;»

ΣΚΕΠΤΕΤΑΙ: «Μὴ νομίζῃς ότι δεν πήρα χαμ-
πάρι ότι ὁ Πέτρος σου εἶχε ριχτῇ ἄγρια και ότι και
σὺ τον καλοκυττοῦσες που και ποῦ. Ξέρω φυσικά
ότι με ἀγαπᾷς και με λατρεύεις, ξέρω ότι εἶσαι μία
πολὺ τίμια και ἠθική γυναίκα και δεν ἔχω καμμία
ἀμφιβολία ότι δεν θα ἀποφάσιζες ποτέ σου να μου
κάνῃς ἀπιστίες. Άλλά για κάθε ένδεχόμενο ἔχε ὑπ'
ὄψιν σου ότι δεν εἶμαι και κανένα κορόιδο.»

ΟΤΑΝ ΛΕΗ: «Σήμερα εἶχα ὅλη την ἡμέρα την
πὺ βαρετὴ δουλειά του κόσμου.»

ΣΚΕΠΤΕΤΑΙ: «Άν δεν ἤξερα ότι εἶσαι τόσο
κουρασμένη θα σου ἔλεγα να βγοῦμε ἔξω, να πάμε
σε κανένα σινεμά ἢ σε φίλους. Έπειδὴ ὅμως δεν θέ-

λω να σε ἀναγκάσω ἡ ἐπειδὴ δεν θέλω να μου τὸ
παρουσιάσῃς για θυσία σου πετάω αὐτόν τον πόντο.»

ΟΤΑΝ ΛΕΗ: «Βρήκε σαββατοκυριακάτικα να
κάνῃ τέτοιο βρωμόκαιρο.»

ΣΚΕΠΤΕΤΑΙ: «Δεν ἔχω καμμία ὄρεξη να ἀφή-
σω την ὄραία μου ζεστασιά, τὸ ραγάτι μου, την ἡ-
συχία μου, για να πάρω τὰ βουνά. Έκτός αὐτοῦ οι
συχίες μου, για να πάρω τὰ βουνά. Έκτός αὐτοῦ οι
ἐκδρομές εἶναι πάντοτε πολυδάπανες και ἐκνευρστι-
κές. Προτιμᾷ να μέινουμε στο σπίτικι μας, να κοι-
μηθῶ μερικὲς ὥρες πέρα ἀπὸ ὅτι κοιμάμαι κα-
θεμερία και να ξεδιψῶ κατὶ λιγώτερα ἀπὸ ὅτι θα ξό-
δεω σε μιάν άνόητη και κουραστική ἐκδρομή.»

ΟΤΑΝ ΛΕΗ: «Αὐτὴ ἡ Μάρθα δεν εἶναι ποτέ στο
σπίτι της. Δεν εἶναι καθόλου παράξενο ότι εἶναι ἐν-
τελὸς ἀνοικοκύρευτη και ότι συλλογίζεται κανείς
να της κάνῃ μιὰ ἐπίσκεψη...»

ΣΚΕΠΤΕΤΑΙ: «Δεν μ' ἀρέσει να γυρίτῃ ἡ γυναίκα
στοὺς δρόμους, να ἐγκαταλείπῃ τὸ σπίτι και τὸ νο-
κυριό της και να ἔχῃν ὅτι ἡ μεγαλύτερη ἀπό-
λαυσῇ για ἑναν παντρεμένο άνθρωπο εἶναι, να γυ-
ρίσῃ τὸ βράδυ κουρασμένος στο σπίτι του και να
βρῇ την γυναῖκούλα του να τον περιμένει και να
προσπαθῇ να διαβάσῃ στα μάτια τις ἐπιθυμίες του.»

ΟΤΑΝ ΛΕΗ: «Δεν μπορῶ να καταλάβω τί βρί-
σκουν αὐτοὶ οι Παπαδόπουλοι στο παιδί τους. Άν
εἶχα ἐγὼ ἑνα παιδί θα ἦταν πολὺ πὺ χαριτωμένο.»

ΣΚΕΠΤΕΤΑΙ: «Σε ἀγαπᾷ, χρυσή μου γυναῖκού-
λα. Φοβάται, ὅμως, ότι θα φθάσῃ ἡ στιγμή που δεν
θα σε ἀγαπᾷ πιά. Θα προσπαθῇσῃ να τὸ ἀποφύγῃ.
Άλλά αὐτὰ τὰ πράγματα εἶναι μοιραία. Άν εἶχαμε
ὅμως ἑνα παιδάκι... Πόσο πὺ ὁμορφῇ θα ἦταν ἡ
ζωή και για τοὺς δυό μας. Σε καταλαβαίνω, ἔχεις δι-
κιο. Τὸ παιδί θα χαλάσῃ την ὄραία σου σιλουετί-
τσα, ἀλλὰ μὴν ξεχνᾷς ότι τὸ παιδί θα σου χαρίσῃ την
πὺ μεγάλη εὐτυχία της ζωῆς. Και για να τελειώ-
νουμε:

ΟΤΑΝ ΛΕΗ: «Θὰ σε ἀγαπᾷ παντοτείνά.»
ΣΚΕΠΤΕΤΑΙ: («Ίσως σκέπτεται»). «Πόσο θὰ ἦ
θελα να μποροῦσα να σε ἀγαπᾷ παντοτείνά.»

Και σὺ, καλή, ἐξυπνη, χαριτωμένη, μικρή γυναι-
κούλα—αν ἀγαπᾷς τον άνδρόῦλή σου έννοείται—πρέ-
πει να εἶσαι εὐτυχισμένη που σκέπτεται να σε ἀγα-
πᾷ παντοτείνά και να φροντίζει να τὸν καταλά-
βῃς, γιατί διαφορετικά κιδνευεῖς να πάρῃς διαζύ-
γιο, λόγω «άσυνφωνίας χαρακτήρων».

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

«Ο πλουσιώτατος άλλοτε μαρκήσιος ντ' Αρζεν-τάλ λόγω της κακής και εκφυλίου ζωής που διάγει έχει κάνει τρομερά χρέη συνέπεια των οποίων είναι να βγούν όλα του τα υπάρχοντα μαζί με τον προγονικό του πύργο στο σφυρί. Κλεισμένος στη μεγάλη σάλα του αργοντικού του παρακολουθεί πίσω απ' τα τζάμια τον πλειστηριασμό που γίνεται στην αυλή του και του φεύγει σ' μια στιγμή μια φράση πικρίας: «Αν μπορούσε κανείς να με ξανακάνει πλούσιο θα το έδινά και την ψυχή μου».

Ξαφνικά ακούει πίσω του μια φωνή: «Σύμφωνοι δέχομαι!». Γυρνά και βλέπει απέναντί του κάποιον άγνωστο όντομα Ρουκνέ ο οποίος ούτε λίγο ούτε πολύ του προτείνει να τον ξανακάνει πλούσιο και να του ξαναδώσει τον πύργον του υπό τον όρον να δεχθεί να παντρευτεί μίαν ωραιότατην κόρην πτωχήν αλλά μελλοντικήν κληρονόμον 300 εκατομμυρίων από τα οποία θα του δώσει τα 150.

Η συμφωνία κ' ίνει ο μαρκήσιος μαθαίνει τις λεπτομέρειες της υποθέσεως και αναχωρεί με τον Ρουκνέ στο Παρίσι για να γνωρίσει και την νύφη. Έκεί όμως παρ' όλες τις προσπαθείς του δεν κατορθώνει να αγαπηθεί από τη Γαβριέλλα και αποφασίζουν τότε να χρησιμοποιήσουν τα μεγάλα μέσα. Μια μέρα που η Γαβριέλλα λορτάζει δρίσκονται συγκινημένοι σπύτι της δυο οικογενειακοί φίλοι, ο Νορβέρτος και ο Βαλεντίνο. Ο πατέρας της όμως άρχει νύφη και ο Βαλεντίνο φεύγει να τον αναζητήσει. Κατά την απουσία του η Γαβριέλλα πηγαίνει να ψωνίσει για το γεύμα όλων. Ο Βαλεντίνο επιστρέφει εν τώ μεταξύ λέγοντας ότι ο Μπερτερά εξηφανίσθη. Όλοι περιμένουν την επιστροφή της Γαβριέλλας που όμως άρχει πολύ και έπειδή άνησυχούν βγαίνουν προς αναζήτησίν της.

Από ένα σωφόν μαθαίνουν ότι δυο άγνωστοι είχαν πλησιάσει τη Γαβριέλλα και λέγοντάς της ψέματα ότι συνέβη ένα δυστύχημα στον πατέρα της την άτηγααν. Ο Βαλεντίνο, ο Άνοιχτομάτης, ο Αύγουστος και δυο άνθρωποι του Μουράτ αρχίζουν να την αναζητούν. Έν τώ μεταξύ, ο Μπερτερά επιστρέφει στο σπίτι του όπου δεν βρίσκει κανένα άλλον εκτός απ' τον Νορβέρτο που τον πείθει να εξαφανισθεί, για να μη δυσχεράνη τάχα τις έρευνες για την ανεύρεση της Γαβριέλλας και τον οδηγεί μακριά απ' το Παρίσι.

Στο μέγαρο του Μουράτ οι δυο άνθρωποι του και ο ίδιος όρκίζονται να ξαναβρούν τη Γαβριέλλα τη κληρονόμο των 300 εκατομμυρίων.

Λίγες μέρες μετά ο Νορβέρτος πάει να επισκεφθεί την φυλακισμένη Γαβριέλλα ή οποία λίγο πριν είχε πάθει μια νευρική κρίση ρωτώντας τους δεσμοφύλακας της γιατί την κρατούν επί τέλους. Ο Νορβέρτος πλησιάζει τη πόρτα και χτυπά. Η Γαβριέλλα πετιέται όρθια και ξεφνιασμένη λέγοντας ότι «επί τέλους θα μάθω».

— Ναί, θα σας τα πω όλα άπαντά ο Νορβέρτος.

6ον

Η Γαβριέλλα όπισθοχώρησε έν τρομη. Μιά έκφρασις φρίκης είχε άπλωθι στο πρόσωπό της.

— Εσείς με άπαγάγατε ; .. Έ-σείς με κρατάτε φυλακισμένη έδω, παρ' ότ θέλησή μου ; ..

— Θεέ μου ! .. Θεέ μου ! .. ψιθύρισε ή νέα, ρίχνοντας, μηχανικά ένα βλέμμα περίτρομο ολόγουρά της.

— Σ' άγαπώ, Γαβριέλλα. .. Από καιρό τώρα. ..

— Σωπάστε. .. Τά λόγια σας αούτά, σέ μια τέτοια στιγμή, σ' ένα τέτοιο μέρος, είναι θρισιά για μένα. ..

— Σ' άγαπώ, και ή περιφρόνησις που μου έδειξε δεν με άπέλπισε, όπως θέλετε. Θά σ' άγαπώ πάντα.

— Έμαντεύσατε σωστά Ναί, έγω τά έκαμα όλ' αούτά.

— Σε σας ύπακούουν αούτοι οι δύο άθλιοι που με φυλάνε ;

— Σε μένα. Μήπως δεν σας έφέρθηκαν με τον άπαιτούμενο σεδασμό ; Πέστε μια λέξη και θά τους τιμωρήσω άμέσως !

Η Γαβριέλλα έκρυσσε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της.

— Θά έπρεπε να είχα μαντεύσει ψιθύρισε. Τώρα καταλαβαίνω γιατί ο άνθρωπος αούτος μου ένέπνεε τέτοιο μίσος και τόση φρίκη.

Ο Νορβέρτος άκούμπησε σέ μια καρέκλα το μπαστούνι του και τό καπέλλο του.

Κάθισε σέ μια πολυθρόνα, κ' επί μερικ' λεπτά της ώρας έκύτταξε προσεκτικά τη νέα.

— Μα την άλήθεια, είπε στο τέλος, σήμερα, άγαπητή μου Γαβριέλλα είσθε πιδ όμορφη από κάθε άλλη φορά.

Η νέα κοκκίνισε από ντροπή κ' από θυμό.

— Αρχισε να τρέμη όμας συγχρόνως. Διαισθάνθηκε ότι κάποιος τρομερός κίνδυνος, τον όποιον δεν μπορούσε να μαντεύσει, την άπειλούσε.

Αντιλαμβάνονταν ότι ήταν στη διάθεση αούτου του ανθρώπου, που ήταν ικανός για κάθε τί, κ' από τά χέρια του όποιου κανείς δεν θάρχόταν να την έλευθερώσει.

Αούτος, σά να ένιωσει τον κρυφό της λογισμό, είπε, μ' ένα περιφρονητικό χασμόγελο :

— Ναί. Κανείς !

— Θεέ μου ! .. Θεέ μου ! .. ψιθύρισε ή νέα, ρίχνοντας, μηχανικά ένα βλέμμα περίτρομο ολόγουρά της.

— Σ' άγαπώ, Γαβριέλλα. .. Από καιρό τώρα. ..

— Σωπάστε. .. Τά λόγια σας αούτά, σέ μια τέτοια στιγμή, σ' ένα τέτοιο μέρος, είναι θρισιά για μένα. ..

— Σ' άγαπώ, και ή περιφρόνησις που μου έδειξε δεν με άπέλπισε, όπως θέλετε. Θά σ' άγαπώ πάντα.

— Κι' έγω, σας μισώ ! Σας μισούσα πριν άκόμη αντίληφθώ ποιές άτιμίες είσθε ικανός να κάνετε. .. Α ! Πόσο είχα δίκιο. .. Και πόσο ήπατάτο ο δυστυχισμένος μου πατέρας για σας. ..

— Θά ήταν προτιμώτερο, έν τούτοις, να τον είχατε ύπακούσει τ ό τ ε. Θά ήσουν έλεύθερη, σήμερα. .. Α-φοδ' θά ήσουν γυναίκα μου. ..

— Γυναίκα σας ! .. έγω ! .. Τρελάσθήκατε, θέσθια ! ..

— Κύτταξε με, Γαβριέλλα. .. Έχω τό ύφος ανθρώπου που παραλογίζε-ται ; ..

Τό βλέμμα του ήταν σκληρό. Στη φυσιογνωμία του ήταν άποτυπωμένη ή έκφρασις μεγάλης θεληματικής ότητος.

Η Γαβριέλλα ανατρίχιασε.

Πού θά κατέληγε, άραγε, ο ά-θλιος ;

Τί θά της ζητούσε ;

— Προτιμώ να πεθάνω παρ' ό να γίνω δική σας. .. είχα έν τούτοις τό θάρρος να ψιθυρίσει. Δεν θά γίνω γυναίκα σας ποτέ ! .. Τό όρκίζομαι αούτό ! .. Ποτέ ! ..

Ο Νορβέρτος είπε, τότε με την ίδια πάντα ήρεμία :

— Μην όρκίζεσαι, Γαβριέλλα, γιατί θά άναγκασθής να έπινοήσεις. ..

— Ακολουθήσε μια μικρή σιωπή.

— Γιατί δεν μ' άγαπάς ; Γαβριέλλα ; έξακολουθήσε ύστερ' από λίγο ο Νορβέρτος. Τί έγω που σου φαίνεται άποκρουστικό ; Είσαι τόσο νέα, ώστε παρ' όσα και άν λές δεν είναι δυνατόν να διέθεσες άκόμη την καρδιά σου. .. Δεν μπορεί να παρα-νθώ ως ένα αίσθημα σοδαρό. ..

— Δήθεν έρωτά σου προς αούτό τό παλίοπαίδο, τον Βαλεντίνο

Η Γαβριέλλα έσήκωσε τό κεφάλι και τον έκύτταξε περιφρονητικά :

— Έχετε άδικο, είπε. Τον άγαπώ !

— Θά τον λησμονήσεις ! Δεν έχεις παρ' όσα σκεφθής λίγο σοδάρ, για να πεισθής πως έχω δίκιο. Πώς θά μπορούσες να ζήσης μαζί του ; Φαντάζεσαι πως θά έξακολουθούσες να τον άγαπάς έπειτ' από μερικά χρόνια ; Κι' έπειτα, πιστεύεις πραγματικά πως θά μπορούσε αούτος να σε κάμη εύτυχισμένη ;

— Μα για σκέψου, λιγάκι. .. Θά μπορούσε αούτος να σε βγάλει από τη φτώχεια μέσα στην όποια είσαι βουτηγμένη τώρα ; Θά μπορούσε αούτος να σου προσφέρει πλούτη ;

— Είμαι συνηθισμένη στη φτώχεια. Και ζούσα εύτυχισμένη. ..

— Αούτά είναι άνοησίες. Λόγια κοριτσιάτικα. Για σκέψου λίγο σοδαρά. Μιά κοπέλλα όμορφη όπως έ-σσύ δεν είναι δυνατόν να μην έχη φιλοδοξίες. .. να μην είναι φιλάρεσκη. ..

Δέν έτυχε ποτέ να σκεφθής πόσο πιδ όμορφη πόσο πιδ γοητευτική θά ήσουν άν μπορούσες να ξεδείσας πολλά χρήματα για ν' άποκτήσης όραίες τουσαλέτες :

μιάς ψυχής

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

»Φαντάζεσαι πραγματικά πως μια κοπέλλα σαν και σένα είναι καμωμένη για τη φτώχεια ; Η θέσις της δεν είναι άνάμεσα στις θαύλισ-πες της καλλονής και της κομψότη-τος ; Τά διαμάντια δεν πρέπει να λάμπουν στον ήλιο, στο φώς της ήμέρας ;

— Σ' άγαπώ, Γαβριέλλα. ..

— Κι' έγω σας μισώ ! Δεν νοιώθω για σας παρ' άποστροφή και μί-σος. ..

Ο Νορβέρτος έχλώμιασε.

Δέν έχασε, ωστόσο, την ψυχραι-μία του.

— Μαζί με μένα, Γαβριέλλα, εί-πε, θά ζήσης την ζωή που σου αξί-ζει. Τά νειάτα σου θά τά χαρής πραγματικά. Θά γνωρίσης τά πλού-τη, την πολυτέλεια, ό,τι μπορεί να ποθήση ένα κορίτσι. .. Από τη στιγ-μή που θά στηριχθής στο μπράτσο μου, όλα τά σαλόνια θ' άνοίξουν έμπρός σου. Όταν γίνης γυναίκα μου, όλοι θά σε ζηλεύουν. ..

— Μα πώς είσθε, τέλος πάντων ;

— Είμαι ο μαρκήσιος ντ' Αρζεν-τάλ. Άνήκω σέ άρχοντική οικογέ-νεια. Και θά κρατήσω τό λόγο μου. Στο ύπόσχομαι.

Η Γαβριέλλα όπισθοχώρησε έν-τρομη.

— Όποτε, με άπατούσατε ως τώ-ρα είπε. Απατήσατε και τον πα-τέρα μου. .. Ποιός ήταν ο σκοπός σας ;

— Σ' άγαπούσα !

— Κι' έπειδή με άγαπούσατε δια-πράξατε ένα έγκλημα ;

— Δεν με νοιάζει. Ένωσώ να γί-νετε γυναίκα μου !

— Ποτέ ! φώναξε αούτή

— Εξαφνα όμως, άλλαξε ύφος. Πήρε μίαν έκφραση, ταπεινή, 1-κετευτική σχεδόν.

— Γιατί με προσέξατε ; Ήμουν εύτυχισμένη. .. Γιατί δεν μ' άφήσα-τε στην εύτυχία μου ; Δεν είχα καμ μια έπιθυμία, κανέναν πόθο, καμιά φιλοδοξία. Γιατί προσπαθείτε να ξεπνήσετε όλ' αούτά τά συναισθήμα-τα μέσα στην ψυχή μου ;

— Αφήστε με στη φτώχεια μου. .. Είπε τόσες άλλες πιδ όμορφες από μένα, πιδ έξυπνες, πιδ κομψές και λιγώτερο άδέξιες. Δεν είμαι πα-ρά ένα φτωχό κορίτσι. .. Δεν έχω καμιά κακή πράξη για να με βα-σανίζετε έτσι. .. Αφήστε με να φύ-γω. .. Θά με ξεχάσετε γρήγορα. ..

Τά μάτια της είχαν γεμίσει δά-κρυα. Είχε ένώσει τά χέρια σε μια κίνηση ίκεσίας.

Και ήταν τόσο γοητευτική, ώστε ο Νορβέρτος ανατρίχιασε.

Την έπλησίασε και άπότομα την άγκάλιασε.

— Α, πόσο είσαι όμορφη, και πό-σο σ' άγαπώ. .. είπε.

Τά χείλη του άγγίξαν τά μαλλιά της νέας.

Αούτη κατάρθωσε με μια θιαή κίνηση να άποσπασθί από την άγ-καλιά του.

— Από τά μάτια της έβγαίνουν φλό-γες. ..

— Α ! είσθε άνανδρος ! του φώ-ναξε.

— Ναί, είμαι άνανδρος, είμαι έ-νας άθλιος άφοδ' χρησιμοποιώ θία έναντίον σου. .. Γιατί αντίστέκεσαι όμως ; Πές μου ό,τι θέλεις. Θά μου φανή γλυκειά μια θρισιά από τό στόμα σου ! Θέλω να γίνης γυ-ναίκα μου ! Τό θέλω !

Την έξανηλείασε. ..

Αούτη είχε άκουπήσει στον τοί-χο. Δεν της έμενε πλέον έδαφος ύ-ποχωρήσεως.

Τον κυτούσε λαχανιασμένη. ..

— Άθλιε ! .. άθλιε ! ψιθύρισε.

Και ξαφνικά σαν να κυριεύθηκε από τρέλλα, του άρπαξε με τά χέ-ρια της τό κεφάλι, και τον έφτυσε κατά πρόσωπο.

— Αούτη την προσβολή δεν θά την σβύσετε ποτέ ! του είπε. Θά την θυ-μάστε ως που να πεθάνετε. ..

Ο Νορβέρτος κλονίσθηκε, σαν να είχε δεχθί μια σφαίρα κατάστη-θα, και σωριάστηκε σέ μια καρέ-κλα.

— Εμεινε λίγες στιγμές άκίνητος. ..

— Ανάπνεε βαρεία, τά μάτια του θάλεγε κανείς ότι είχαν ματώσει.

— Η Γαβριέλλα φαντάσθηκε ότι εί-χαν έλθει οι τελευταίες της στιγ-μές.

— Θεέ μου, λυπήσου με ! .. ψιθύ-ρισε.

— Εμεινε λίγες στιγμές άκίνητος. ..

— Ανάπνεε βαρεία, τά μάτια του θάλεγε κανείς ότι είχαν ματώσει.

— Η Γαβριέλλα φαντάσθηκε ότι εί-χαν έλθει οι τελευταίες της στιγ-μές.

— Θεέ μου, λυπήσου με ! .. ψιθύ-ρισε.

— Εμεινε λίγες στιγμές άκίνητος. ..

— Ανάπνεε βαρεία, τά μάτια του θάλεγε κανείς ότι είχαν ματώσει.

— Η Γαβριέλλα φαντάσθηκε ότι εί-χαν έλθει οι τελευταίες της στιγ-μές.

— Θεέ μου, λυπήσου με ! .. ψιθύ-ρισε.

— Εμεινε λίγες στιγμές άκίνητος. ..

— Ανάπνεε βαρεία, τά μάτια του θάλεγε κανείς ότι είχαν ματώσει.

— Η Γαβριέλλα φαντάσθηκε ότι εί-χαν έλθει οι τελευταίες της στιγ-μές.

— Θεέ μου, λυπήσου με ! .. ψιθύ-ρισε.

— Εμεινε λίγες στιγμές άκίνητος. ..

— Ανάπνεε βαρεία, τά μάτια του θάλεγε κανείς ότι είχαν ματώσει.

— Η Γαβριέλλα φαντάσθηκε ότι εί-χαν έλθει οι τελευταίες της στιγ-μές.

— Θεέ μου, λυπήσου με ! .. ψιθύ-ρισε.

— Εμεινε λίγες στιγμές άκίνητος. ..

— Ανάπνεε βαρεία, τά μάτια του θάλεγε κανείς ότι είχαν ματώσει.

— Η Γαβριέλλα φαντάσθηκε ότι εί-χαν έλθει οι τελευταίες της στιγ-μές.

— Θεέ μου, λυπήσου με ! .. ψιθύ-ρισε.

— Εμεινε λίγες στιγμές άκίνητος. ..

— Εμεινε λίγες στιγμές άκίνητος. ..

— Ανάπνεε βαρεία, τά μάτια του θάλεγε κανείς ότι είχαν ματώσει.

— Η Γαβριέλλα φαντάσθηκε ότι εί-χαν έλθει οι τελευταίες της στιγ-μές.

— Θεέ μου, λυπήσου με ! .. ψιθύ-ρισε.

— Εμεινε λίγες στιγμές άκίνητος. ..

— Ανάπνεε βαρεία, τά μάτια του θάλεγε κανείς ότι είχαν ματώσει.

— Η Γαβριέλλα φαντάσθηκε ότι εί-χαν έλθει οι τελευταίες της στιγ-μές.

— Θεέ μου, λυπήσου με ! .. ψιθύ-ρισε.

— Εμεινε λίγες στιγμές άκίνητος. ..

— Ανάπνεε βαρεία, τά μάτια του θάλεγε κανείς ότι είχαν ματώσει.

— Η Γαβριέλλα φαντάσθηκε ότι εί-χαν έλθει οι τελευταίες της στιγ-μές.

— Θεέ μου, λυπήσου με ! .. ψιθύ-ρισε.

— Εμεινε λίγες στιγμές άκίνητος. ..

— Ανάπνεε βαρεία, τά μάτια του θάλεγε κανείς ότι είχαν ματώσει.

— Η Γαβριέλλα φαντάσθηκε ότι εί-χαν έλθει οι τελευταίες της στιγ-μές.

— Θεέ μου, λυπήσου με ! .. ψιθύ-ρισε.

— Εμεινε λίγες στιγμές άκίνητος. ..

— Ανάπνεε βαρεία, τά μάτια του θάλεγε κανείς ότι είχαν ματώσει.

— Η Γαβριέλλα φαντάσθηκε ότι εί-χαν έλθει οι τελευταίες της στιγ-μές.

— Θεέ μου, λυπήσου με ! .. ψιθύ-ρισε.

— Εμεινε λίγες στιγμές άκίνητος. ..

— Ανάπνεε βαρεία, τά μάτια του θάλεγε κανείς ότι είχαν ματώσει.

— Η Γαβριέλλα φαντάσθηκε ότι εί-χαν έλθει οι τελευταίες της στιγ-μές.

— Θεέ μου, λυπήσου με ! .. ψιθύ-ρισε.

— Εμεινε λίγες στιγμές άκίνητος. ..

— Ανάπνεε βαρεία, τά μάτια του θάλεγε κανείς ότι είχαν ματώσει.

— Η Γαβριέλλα φαντάσθηκε ότι εί-χαν έλθει οι τελευταίες της στιγ-μές.

— Θεέ μου, λυπήσου με ! .. ψιθύ-ρισε.

— Εμεινε λίγες στιγμές άκίνητος. ..

— Ανάπνεε βαρεία, τά μάτια του θάλεγε κανείς ότι είχαν ματώσει.

— Η Γαβριέλλα φαντάσθηκε ότι εί-χαν έλθει οι τελευταίες της στιγ-μές.

— Θεέ μου, λυπήσου με ! .. ψιθύ-ρισε.

— Εμεινε λίγες στιγμές άκίνητος. ..

— Ανάπνεε βαρεία, τά μάτια του θάλεγε κανείς ότι είχαν ματώσει.

— Η Γαβριέλλα φαντάσθηκε ότι εί-χαν έλθει οι τελευταίες της στιγ-μές.

— Θεέ μου, λυπήσου με ! .. ψιθύ-ρισε.

Κάθισε σέ μια πολυθρόνα και κύτταξε προσεκτικά τη νέα

Ο δρῆνος μιᾶς ψυχῆς

μως, καμιά προίκα αξιόλογη. Έ-
σύ, όμως, Γαβριέλλα, θα γίνης πλου-
σία μία μέρα...

— Έγώ; ρώτησε αυτή περιφρο-
νητικά.

— Ο πατέρας σου είναι ο κληρονό-
μος μιας τεραστίως περιουσίας...
Την εκληρονόμησε από έναν άδελ-
φό του, για τον όποιον θα έτυχε κά-
ποτε ν' ακούσης να γίνεται λόγος,
που πέρασε όλη τη ζωή του στην Ά
μερική...

— Πράγματι!... είπε η Γαβριέλλα
με κάποια άπορία.

— Ο μακαρίτης είχε χάσει τα ί-
χνη των έδω συγγενών του... Έτσι
έξηγείται πώς ο πατέρας σου δεν
έμεινε ακόμη τίποτα. Θά τα μάθω
όλα... από μένα, άργότερα.

» Επληροφορήθηκα άμέσως την
ύπαρξη αυτής της περιουσίας. Δεν
είνε παιδί— γέλασε. Έκατό στρογ-
γυλά εκατομμύρια! Κι' από τη
στιγμή που σε συνήνησα άπεφάσι-
σα μ' ένα σμπάρο να χτυπήσω δυό
τρυγόνια. Άφ' ένός να παντρευθώ
μια όμορφη κοπέλλα, και άφ' έτε-
ρου να πάρω μια τεραστία προίκα!
Τά λοιπά τά ξέρεις!

Η Γαβριέλλα έσώπασε.

Η έκπληξής της είχε άφαίρεσει
τη μιλιτιά.

Η είδησις ότι είχε στη διάθεσή
της έκατό εκατομμύρια... ότι είχε
στην κατοχή της τόσα πολλά χρή-
ματα, της φαινόταν άπίστευτη.

Μήπως όνειρευόταν; Μήπως την
κορόιδευαν;

Έφερε τα χέρια της στο μέτω-
πό της. Έκαιγε.

— Όχι, λοιπόν, δεν όνειρευόταν...
Ο άνθρωπος αυτός έλεγε την αλή-
θεια. Έβλεπε καθαρά, τώρα, η
Γαβριέλλα, τους σκοπούς του... Ζη-
τούσε να την έκμεταλλευθώ! Και
είχε το θράσος να τ' όμολογήσθ!

— Άτιμιε!... είπε με άηδία. Ά-
τιμιε!

— Δεν πρόκειται να θυμώσω πιά
μαζί σου, είπε αυτός. Πρωτίτερα,
με πρόσβαλλες δεινά.

— Εσηκώθηκε κι' έκανε μερικές
βόλτες μέσα στο δωμάτιο.

— Κατάλαβες, τώρα, γιατί θέλω
να γίνης γυναίκα μου; Μοι χρειά-
ζεται η περιουσία σου!

— Έχω φίλους που θα με υπερα-
σπίσουν, που θα με σώσουν!

— Φίλους! Ποιούς; Τόν Βαλεντί-
νο, μήπως; Τόν πατέρα σου; Έ-
νοια σου και τόν κρατώ κι' αυτόν
στα χέρια μου. Σε λίγο θα δής
πώς θα τόν χρησιμοποιήσω για να
σε άναγκάσω να υποκύψης...

— Πώς! Και τόν πατέρα μου, λοι-
πόν, κρατάς φυλακισμένο; Δεν σοι
άκουσας έγώ; Πού βρίσκεται; Τι
τόν κάνουν;

— Τώρα, που έπρόκειτο για τόν
πατέρα της, η άγωνία είχε κουρά-
σει πάλι την Γαβριέλλα.

Μήπως ο Νορθέρτος δεν ήταν ι-
κανός για όλα τα έγκλήματα;

— Ησύχασε! είπε ο μαρκήσιος.
Ο Μπερτερά δεν διατρέχει κανένα
κίνδυνο. Έχω συμφέρον να ζήσθ!...

Τόν πατέρα σου, τόν θεωρώ ως ένα
είδος άμμου για σένα!

Η Γαβριέλλα, έκύταξε με φρί-
κη τόν Νορθέρτο.

— Την περιουσία αυτή που άναφέ-
ρατε προηγουμένως, είπε, άφου σάς
δελεάζω σε τέτοιο θαυμό, άφου σάς
σπρώχνει προς τό έγκλημα, πάρτε
την. Σας την δίνω έγώ για να σώ-
σω τόν πατέρα μου... Ούτε κι' ο
πατέρας μου θ' άρνηθώ να σοι τη
δώση για να με σώσθ... Πάρτε την
και φευγάτε! Δεν θα νοσταλγώσω
ποτέ ό,τι χάνω... Και σάς υπόσχο-
μαι να λησμονήσω την σημερινή
πράξη σας, να σάς συγχωρήσω...

— Γαβριέλλα, είναι άργά τώρα
πιά. Πρό δεκαπέντε ήμερών ίσως
να δεχόμουν. Σήμερα όμως σ' ά-
γαπώ.

» Μη φεύγης! Σ' άγαπώ τρελλά,
με πάθος... Και θέλω να μ' άγα-
πήσθ κι' εσύ... Μια μέρα, έννοώ
μ' ένα φιλή να ξεπλύνης την θανά-
σιμη προσβολή που μου έκανες.

Της άρπαξε τα χέρια και παρά
την αντίστασή της, άρχισε να της
τα γεμίζει φιλά.

— Μην ξεχνάς, τόν έρωτά σου
ζητώ περισσότερο κι' από την πε-
ριουσία σου... Μην ξεχνάς ότι καμ-
μία ανθρώπινη δύναμις δεν θα μπο-
ρούσε να σε σώσθ!... Μην ξεχνάς
ότι ο πατέρας σου βρίσκεται στη
διάθεσή μου... Συλλογίσου τα όλ'
αυτά και σκέψου. Όρεβούάρ, λοι-
πόν, ως αύριο. Άύριο θράδυ θα ξα-
νάρθω.

— Σας μισώ! είπε άγρια η Γα-
βριέλλα.

Αυτός, τότε, με φωνή υπόκωφη ψι-
θύρισε.

— Όσο περισσότερο με μισείς, τό-
σο περισσότερο σ' άγαπώ έγώ...

— Από την ήμέρα που είχε έξαφα-
νισθώ ο μπάρμπα Μπερτερά οι τρεις
φίλοι μας, ο Άύγουστος, ο Βαλεν-
τίνος και ο Άνοιχτομάτης περνού-
σαν τακτικά, κάθε πρωί από τό
σπίτι της όδου Γερμανίας.

Στό θάθος της καρδιάς των δια-
τηρούσαν την έλπίδα ότι θα έμά-
θαιναν κανένα νέο.

» Άλλοίμονον όμως. Ήταν μοι-
ραίο γρήγορα ν' άπογοητευθούν.

Είχαν ξαναβεί τόν Συμεών και
τόν Σιλπερίκ, οι όποιοι όμως, πα-
ρά την πονηριά τους δεν είχαν κα-
τορθώσει να άνακαλύψουν τά ίχνη
της νέας.

Ο Συμεών τούς είχε πη:
— Την άπαγωγή της Γαβριέλλας,
την έκανε ο Γκουγιάν. Από τόν
Γκουγιάν, συνεπώς, θα μπορέσουμε
να λάβουμε τις πληροφορίες που
ζητάμε.

— Μα δεν τόν είδαμε ποτέ μας.
Πώς θα τόν άναγνωρίσουμε;

— Ω, όταν τύχη να τόν συναντή-
σετε, θα τόν άναγνωρίσετε άμέσως.
Ο Γκουγιάν είναι ένας γλιαντας, έ-
ξαιρετικά ψηλός και παχύς. Τό
πρόσωπό του είναι κοκκαλιάρικο
και φέρνει όλη τη γενειάδα του —
μια γενειάδα όλόμαυρη, ψαλιδι-
σμένη.

» Θά μοι πητε, θέβαια, ότι μέσα
στο Παρίσι θα υπάρχουν καμιά εί-
κοσαριά ακόμα, τουλάχιστον, με
τά ίδια αυτά χαρακτηριστικά. Συμ-
φωνώ. Ο Γκουγιάν όμως έχει ένα
ξεχωριστό σημάδι, από τό όποιον
θα τόν άναγνωρίσετε ασφαλώς. Εί-
νε ντυμένος πάντα σάν τίμιος έρ-
γάτης, φορεί μαύρο μαλακό καπέλ-
λο και γάντια.

— Γάντια; έρώτησε ο Βαλεντίνος
με άπορία.

— Ναί, και τόν ένοχλόυν κάπως.
Δεν έχει συνηθίσει ακόμη, βλέπετε.
Δεν μπορεί όμως να τ' άποχωρισθώ,
γιατί ένα μυστικό χρηματοκιβώτιο
που έπροσπαθούσε κάποτε να διαρ-
ρήξθ έτσάκωσε μέσα σε μια παγί-
δα τό χέρι του και έχάρωσε έπάνω
με καυτό σίδερο, μια λέξη μόνο:
ΚΛΕΦΤΗΣ!

— Και ή λέξις αυτή δεν μπορεί
να σβουθώ;

— Όχι, δυστυχώς, έκτός πλέον αν
ο Γκουγιάν χρησιμοποιήσθ θιτριό-
λι! Τό θιτριόλι όμως θάφηνε άλλα
σημάδια έπάνω στο χέρι του, πιά
θαθεία, που θα τόν κατηγορούσαν
κι' αυτά.

» Μπορώ, τέλος, να σάς μεταδώ-
σω και μιάν άλλη πληροφορία ά-
κόμη: Ο Γκουγιάν κάθεται κάπου
έδώ, στα περίχωρα. Έδώ κοντά
πάντως έχει στήσει τό λημέρι του.

Πού; Δεν ξέρω...

» Όταν ύπηρετούσα στην ασφά-
λεια είχε φιλενάδα κάποια κοπέλ-
λα που την λέγαν Μπιγκαρρώ. Τί ν'
άπέγινε, άραγε, κι' αυτή; Νά είναι,
άραγε, ακόμη φιλενάδα του; Ούτε
κι' αυτό τό ξέρω.

» Άν είχε πέσθ ο Γκουγιάν στα
χέρια μας, θα είχαμε ένα σοδαρό
ά τ ο υ. Είναι όμως έπικίνδυνος
και δυνατός σάν δέκα άνδρες. Τό
μαχαίρι του, άλλωστε, δεν τόν έγ-
καταλείπει ούτε στιγμή. Χρειάζε-
ται, συνεπώς, φρόνησις!

» Ύστερ' από τά λόγια αυτά οι
τρείς φίλοι χωρίσθηκαν.

Τό ίδιο θράδυ, ο Βαλεντίνος,
καθώς προχωρούσε άφηρημένος, στο
δρόμο, γυρίζοντας στο σπίτι του,
είδε ξαφνικά έναν άνθρωπο να προ-
βάλλη πίσω από ένα στίπτι και να
πέφτθ έπάνω του.

Η σύγκρουσις ήταν τόσο δυνατή,
ώστε ο Βαλεντίνος όπισθοχώρησε
μερικά θήματα...

Ο άγνωστος έσκασε στα γέλια.

— Τι διάβολο! Πρόσεχε λιγάκι
σάν περπατάς στο δρόμο! Είπε.

Ο Βαλεντίνος είχε σταθώ κάτω
από ένα φανάρι του δρόμου, που
έφωτίζε τόν άγνωστο στο πρό-
σωπο.

Ο νέος άνατρίχιασε.

Ο άνθρωπος που είχε πέσει επά-
νω του, είχε τό άνάστημα, τό ύψος,
τά ρούχα του Γκουγιάν.

Φορούσε γάντια.

Κάτι μαύρα γάντια, σχισμένα σ'
όλες τις μεριές, μέσα στα όποια
μόλις χωρούσαν τά τεράστια χέ-
ρια του.

» Ενοιωσε ότι είχε χλωμιάσει κι'
ότι τό αίμα του είχε παγώσει.

Νά ήταν, άραγε, καμιά όφθαλ-
μαπάτη; Ή μήπως θρισκόταν
μπρός στόν πραγματικό Γκουγιάν;

— Άν ήταν αυτός;... ψιθύρισε.

Τόν πήρε από πίσω.

Ο γίγας προχωρούσε προς την
συνοικία της Βολέτ. Κάθε τόσο, ο
Βαλεντίνος ήταν άναγκασμένος να
τρέχθ για να τόν προφθάσθ.

Κανένας όμως δεν τόν πρόσεχε.

Ο Γκουγιάν ωστόσο, κάτι άρχισε
ν' άντιλαμβάνεται σιγά-σιγά.

Από καιρό εις καιρόν έγύριζε
κι' έρριχνε κεραυνόβόλα βλέμμα-
τα, στόν νέο.

Κάποια στιγμή, ο Βαλεντίνος έ-
χασε από μπρός του τόν Γκουγιάν.
Δεν άργησε, έν ζούτοισ, ν' άντι-

ληφθώ τί είχε συμβθ.

Ο γίγας είχε μπη μέσα σ' ένα
καπηλειό.

Ο Βαλεντίνος πλησίασε σιγά
σιγά και κόλλησε τό πρόσωπό του
στο τζάμι ένός παραθύρου.

Δεν είδε τίποτα. Άκουσε όμως
έναν περιεργο κρότο, σάν να προ-
ερχόταν από τό υπόγειο.

Τί να έσήμαινε, άραγε, ο κρότος
αυτός;

» Εσπρώξε σιγά σιγά μια πόρτα
που άνοιξε μόνη της.

Και προχώρησε σ' ένα σκοτεινό
διάδρομο.

— — —

Τό καπηλειό αυτό είχε ως πελα-
τεία διαφόρους αλήτες. Η αστυνο-
μία άγνοούσε την ύπαρξή του. Τό
διηύθυνε ή Μπιγκαρρώ, ή φιλενάδα
του Γκουγιάν.

Τό καπηλειό ήταν γεμάτο από πε-
λάτες. Οι περισσότεροι άπ' αυτούς
ήταν μεθυσμένοι. Κάθε τόσο τσα-
κώνονταν άναμεταξύ τους, αλλά-
ζοντας φοδερές θρισιές.

Τέτοιες σκηνές ήταν συνηθισμέ-
νες μέσα σ' αυτή την τρώγλη. Γι'
αυτό κανένας δεν παραξενευόταν.

Ο Βαλεντίνος προσπάθησε ν' ά-
νοιξθ τη μυστική πόρτα που θρι-
σκόταν έμπρός του. Δεν τό κατώρ-
θωσε όμως.

— Θά πρέπει να χτυπήσθ κανέναν
συνθηματικά, φαίνεται, συλλογι-
σθηκε.

Την ίδια στιγμή άκουσε θήματα
στη σκάλα.

Φοβήθηκε μήπως τόν τσακώσουν.
Και μ' ένα πήδημα, θρέθηκε έξω,
στο δρόμο.

Κρύφθηκε μέσα σ' ένα χαντάκι.

Από κεί, μπορούσε να παρακολου-
θθ την κίνησις τό καπηλειού.

Τό πυκνό σκοτάδι της νύχτας
τόν έπροστάτευε από τ' αδιάκριτα
μάτια.

Η πόρτα του καπηλειού άνοιξε,
και φάνηκαν διάφορες άνδρικές σι-
λουέτες. Χάθηκαν στο θάθος του
δρόμου.

Σε λίγο βγήκαν κι' οί άλλοι πελά-
τες. Και... κάθε κίνησις σταματού-
σε...

Δεν ύπήρχε κανένας πιά μέσα
στην άπαισία τρώγλη.

— — —

Ο Βαλεντίνος έπλησίασε στο κα-
πηλειό, έτέντωσε τό αυτί του...

Τίποτα... Κανένας θορύβος!

Για μια στιγμή έμεινε άναποφά-
σιτος. Τί έπρεπε να κάνθ; Τό σω-
στότερο θα ήταν, θέβαια να είδο-
ποίηση τόν Άνοιχτομάτη και τόν
Άύγουστον ότι είχε θρή τό λημέρι
του Γκουγιάν...

Βέβαια, αυτό θα έκανε... Την έπο-
μένη άς έρχόντουσαν να τόν θρού-
νε...

Και, ύστερ' από τη σκέψη αυτή ο
Βαλεντίνος έτοιμαζόταν να φύγθ,

όταν... συνέβθ κάτι παράδοξο, κάτι
καταπληκτικό.

Βρισκόταν, όπως είπαμε, κοντά
στο παράθυρο του καπηλειού. Και,
κάτω, στο πόδια του είδε κάτι να
λάμπθ...

Στην άρχή του φάνηκε σάν άν-
τονάκλαση άστεριού. Έσκυψε δ-
μως και άντελήφθθ ότι ήταν... φώς!

Ναί, φώς!

Κάτω από τά πόδια του θρισκό-
ταν τό υπόγειο του καπηλειού! Και
τό φώς γλυστρούσε από κάποια χα-

ραμάδα του σανιδώματος, που
δεν είχε σκεπασθ καλά με τό χώ-
μα!....

Ο Βαλεντίνος παραμέρισε, με τά
χέρια τό χώμα. Δεν είχε κάνει λά-
θος. Ύπήρχε πράγματι ένα σανί-
δωμα που θ' άποτελούσε την σκεπή
του υπόγειου.

Με χίλιες δυό προφυλάξεις για
να μη κάνθ κρότο, ο Βαλεντίνος ά-
πέσπασε μερικές σανίδες. Σχημα-
τίσθηκε, έτσι, ένα άνοιγμα αρκετά
μεγάλο για να τόν δεχθθ.

Είχε πλήρη συνείδησις των κιν-
δύνων που διέτρεχε. Δεν έδίστασε
όμως ούτε στιγμή. Γλύστρησε από
τό άνοιγμα αυτό, και θρέθηκε σ'
ένα διάδρομο.

Στό τέλος του διαδρόμου αυτού
ύπήρχε ένα παράθυρο με κάγκελ-
λα. Ο Βαλεντίνος έσκυψε. Τό πα-
ράθυρο αυτό άνήκε σ' ένα υπόγειο,
που φωτιζόταν μ' ένα κερί. Μέσα
στο υπόγειο ο Βαλεντίνος μόρεσε
να διακρίνθ ένα τραπέζι, ένα σκα-
μνί κι' ένα κρεβάτι.

Στό θάθος του υπόγειου ύπήρχε
μια χαμηλή πόρτα. Τόσο χαμηλή,
που θα έπρεπε να σκύψθ κανένας για
να περάσθ από αυτήν.

Η πόρτα αυτή άνοιξε ξαφνικά.
Και μπήκαν, ένας άνδρας και μια
γυναίκα.

Ο Βαλεντίνος τούς άνεγνώρισε
άμέσως. Ήταν ο Γκουγιάν και ή
Μπιγκαρρώ.

— — —

Ο άνδρας και ή γυναίκα έμειναν
λίγες στιγμές σιωπηλοί.

Η Μπιγκαρρώ προχώρησε σ'
ένα τραπέζι όπου θρισκόταν λίγο
φαγητό, τυρί, κρασί και δυό ποτή-
ρια.

Έγέμισε τά ποτήρια κι' άρχισαν
να τρώνε και να πίνουν.

Έξαφνα, ή Μπιγκαρρώ είπε με
σιγαχή φωνή στόν σύντροφό της:

— Είχα να σε δώ κάμποσο καιρό.
Έχεις πολύ δουλειά τώρα στόν ά-

ΠΟΥ ΝΑ ΤΟ ΑΝΤΙΛΗΦΘΗ!

Ο κ. καθηγητής δεν είναι μόνον γκρι-
νιάρης αλλά και άφηρημένος.— Άκου
έδώ κοπέλλα μου, σε κράτησα δέκα χρό-
νια τώρα, αλλά αν έξακολουθήσθ να μη
γυπάς την πόρτα όταν μπαίνης θα σε
διώξω!...

— Με συγχωρεί ο κύριος, αλλά έγώ
είμαι ή νέα μαγείρισσα και ήλθα μόλις
σήμερα.

Ο δρῆνος μιᾶς ψυχῆς

φεντικό σου;

— Άστα! Έχουμε άπαγάγει τη
μικρή...

— Τη μικρή με τά εκατομμύρια;

— Ναί!...

— Και που την έχετε κρύψει;

— Σ' ένα μέρος όπου κανείς δεν
θα πάη να την εύρθ. Στην λεωφό-
ρο του Δάσους της Βουλώνης... Ξέ-
ρεις δά που: πίσω από τό ξενοδο-
χείο του Μουράτ.

Η Μπιγκαρρώ γέλασε.

— Διάβολο! είπε. Πώς σάς κατέ-
θηκε να την κρύψετε κεί μέσα; Ποι-
ανού ήταν αυτή ή ιδέα;

— Τού άφεντικού, διάβολο!

— Τότε... θάχθ τό λόγο του! Τί
να σοι πώ... Αυτόν τόν άνθρωπο
τόν έχω μέσα στην καρδιά μου. Ά-
ξίζει να δουλεύθ κανένας για τέ-
τοιους ανθρώπους. Και, δέ μου λές,
σε πλήρωσε;

— Άκούς λέει!

— Πόσα;

— Πεντάκόσια χρυσά φράγκα!

» Όσα μου είχε υποσχεθθ.

— Τά έχεις έπάνω σου;

— Άντι! Άπλωσε την ποδιά σου.

Άκούσθηκε ο ήχος των νομισμά-
των που έπεφταν στην ποδιά. Κατό-
πιν, τίποτα. Σιωπή.

Οι δυό άθλιοι άνέπνεαν με κόπο.

Θάλεγε κανείς ότι ή θεία του χρυ-
σού τούς κρατούσε ύπνωτισμένους.

Η Μπιγκαρρώ έχάιδευε έλαφρά
τά χρυσά νομίσματα.

Κατόπιν, σάν να τρελλάθηκε ξα-
φνικά, άρχισε να χορεύθ μέσα στο
υπόγειο.

» Ύστερ' από λίγα λεπτά της ώ-
ρας, λαχανιασμένη, σταμάτησε.

Έπλησίασε πάλι στόν σωρό των
νομισμάτων κι' άρχισε να τά χαί-
δεύθ με πάθος.

— Γιά δές τα τί ώραία που είναι...
δές τα πώς λαμποκοπούν... είπε
στόν Γκουγιάν.

» Ελα, τώρα... Κρύ-
ψε τα... Μπορεί να μάς χρειασθούν
καμιά φορά.

Ο Γκουγιάν πήρε τά νομίσματα
και τά έβαλε μέσα σε ένα μικρό
κασσόνι. Κατόπιν έτοποθέτησε τό
κασσόνι στο θάθος ένός μικρού
λάκκου που θα έλεγε κανείς ότι έ-
πίπδες είχε άνοιχθ, εκεί κοντά,
και τό σκέπασε με χώμα.

» Όταν έγύρισε προς την Μπιγκα-
ρώ, τού έκανε έντύπωση ή χλωμά-
δα που είχεν άπλωθθ στο πρόσω-
πό της.

— Τί τρέχει; την ρώτησε.

— Πρόσεξε! τού είπε αυτή με σι-
γαχή φωνή. Μάς παρακολουθούν.

Μπροστά της θρισκόταν ένας μι-
κρός καθρέφτης. Και μέσα στόν
καθρέφτη έπροβάλλε τό πρόσωπο
του Βαλεντίνου που παρακολουθού-
σε τη σκηνή με άγωνία από τό πα-
ράθυρο με τά κάγκελλα.

Ο Γκουγιάν δαγκώθηκε. Η φυ-
σιολογία του έπήρε μια έκφραση
τρομερού θυμού.

Με άργές κινήσεις, έβγαλε από
την μέσα τσέπη του σακκακιού του
ένα μαχαίρι.

— Έ, λοιπόν, δεν θα φύγθ ζων-
τανός από δώ μέσα! είπε.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

γρήγορα σε «γυναίκες-μηχανές» ή «γυναίκες-χρηματοκιβώτια» έπειδη — κατά την γνώμη τους — ό έρωας είναι κάτι που μπορούν να τώ αποκτήσουν εύκολότερα από τα λεπτά και από την φήμη. Ίσως δέν έχουν άδικο.

Τό ζήτημα όμως είναι άν μπορούν ή φήμη και τα λεπτά να δώσουν σε μια γυναίκα την ικανοποίηση και την εύτυχία που της χρειάζε-ται.

Ποτέ! άπαντούν οι γυναίκες που άνήκουν στον τέταρτο και τελευταίο τύπο των «στάρ», στον έντε-λώς γυναικείο τύπο.

— Αγαπάω φυσικά την καριέρα μου λέει ή Γκράις Μούρ που είναι παντρεμένη από τό 1931 με τόν Ί-σπανό συγγραφέα Βαλεντίνο Πε-ρέιρα. Περισσότερο, όμως, άκόμη αγαπάω την οικογενειακή μου εύ-τυχία που δέν θά ήθελα με κανένα τρόπο να θυσιάσω για χάρη της φήμης ή τού πλούτου. Λυπούμαι εί-λικρινά τις γυναίκες που έχουν έν-τιθέτη γνώμη.

— □ —

Ή Νόρμα Σήρερ είναι επίσης μια από τις σπάνιες στάρ που θάσουν την οικογένεια και την οικογενεια-κή εύτυχία πάνω άπ' όλα.

«Μια γυναίκα, λέει ή Σήρερ, ό-σο περίφημη, όσο πλούσια, όσο πε-ριζήτητη και άν είναι, αισθάνεται την άνάγκη να άγαπήσει και να ά-γαπηθή είλικρινά και να νοιώσει την μεγάλη εύτυχία που χασίη οικογένεια. Είναι άδύνατον να θυ-σιάσει μια γυναίκα τόν φυσικό της προορισμό για να κατορθώσει να γίνη περίφημη».

Ή Νόρμα Σήρερ, που είναι τώρα χήρα, είναι κατά γενικήν όμολογίαν ύπόδειγμα καλής συζύγου όσο ζούσε ό άνδρας της. Εύρισκε πάν-τοτε τόν καιρό για να κυττάξη τό σπιτι, να έτοιμάσει κάτι ιδιαίτερο για τόν άνδρα της και γενικά φερ-νόταν μαζί του σαν μια καλή νοι-κοκυρά. Σήμερα έχει συγκεντρώσει όλη της την αγάπη και όλες της τις φροντίδες στα παιδιά της, που τά λατρεύει και που την λατρεύουν.

Καθώς είπαμε όμως και πιο έ-πάνω, οι γυναίκες τού τύπου αυτού είναι σπάνιες στο Χόλλυγουντ.

— □ —

Ύστερα από όλα αυτά, άπορεί κανείς πώς γίνονται τόσο γάμοι στο Χόλλυγουντ μεταξύ των δια-φόρων στάρ. Τό μυστικό έν τούτοις είναι πολύ άπλό.

Κανένας ή σχεδόν κανένας από τούς σχεδόν καθημερινούς γάμους τού Χόλλυγουντ δέν θαξίζεται στην αγάπη ή έρωτα και στην άμοιβαία εκτίμηση. Είναι γάμοι «ρεκλάμας». «Όταν μια βεντέτα και ένας στάρ έμφανισθούν κάμποσες φορές κατά σειρά μαζί στο θέατρο, στο ντάνσιγκ, στο καμπαρέ, στο ρε-στωράν κλπ., άρχίζει άμέσως τό κουτσομπολιό που όργιάζει κυριο-λεκτικώς στο Χόλλυγουντ. Όσο περισσότερο διαρκεί ή άθεσβιάτης τόσο περισσότερο δίνει και παίρ-νει τό σούσουρο και ή κουσουρι-αία. Θα παρθούν; Δέν θα παρθούν; Σιγά-σιγά τό σούσουρο ξεπερνάει τό Χόλλυγουντ, φθάνει στο Λος Άν-τζελες, στο Σάν Φραντσίσκο, στην

Νέα Υόρκη. Ό τηλεγράφος τό μα-ταδίζει όσο πιο γρήγορα μπορεί στο Λονδίνο, στο Παρίσι, και λίγες ημέρες αργότερα οι έφημερίδες και τά περιοδικά όλου τού κόσμου μιλάνε για τό τρυφερό αίσθημα που ένώνει την περίφημη βεντέτα Α, με τόν άσσο της όθόνης Χ. Ή τε-λετή τού γάμου κινηματογραφείται φυσικά, τό εύτυχισμένο ζευγάρι χαμογελάει γεμάτο χαρά και ά-γαλλίαση και την στιγμή που όλος ό κόσμος μακαρίζει δυό διαλεχτές ύπάρξεις που ένώθηκαν από τόν μι-κρό γυιό της Άφροδίτης, τά έρτζι-ανά κύματα άναγγέλλουν στά πέ-ρατα της γής ότι ή βεντέτα Α και ό άσσος της όθόνης Χ., πήραν δια-ζύγιο. Οι στενοί φίλοι τούς εύχον-ται και τού χρόνου και ό άνίκητος έρώς» μαεύει τά θέλη του και φεύγει από τό Χόλλυγουντ νικημέ-νος.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Κάθε βράδυ να θυμάσαι τί κακό έκανες στους άλλους και τό καλό που σούκαναν οι άλλοι.

(Κινέζικο γυναικείο)

Ό άνθρωπος όταν ικανοποιείται από την δράση του, οποιαδήποτε και άν είναι αυτή, φθάνει στην τελειότητα.

(Ινδικό γυναικείο)

Όποιος θέλει καλόν ύπνέτη να ύπνε-τείται μόνος του.

(Φραγκλίνος)

Τό ώραίον δέν συνίσταται άποκλειστι-κώς στην σύνθεση και την τάξιν. Είναι πλούτος, ποικιλία, έλεύθερο παιγνίδι των δυνάμεων σπαταλωμένων χωρίς περι-ορισμόν. Ή θεσπέσια όμως αυτή άφθονία της ζωής για ν' άποδίδη τό ώραίον πρέπει να είναι υπό τό κράτος και την διεύθυνσιν μιας άνωτέρας τάξεως. Άπό αυτής της ά-πόψεως τό ώραίον είναι και αυτό Άλή-θεια και Σκέψις.

ΕΝΑΣ ΣΥΜΒΙΒΑΣΤΙΚΟΣ

— Έλα, συμβιβάζομαι και με τό μισό. Δόστα να φεύγουμε!..

Εξυπνα 50%

Στό γραφείο τού άναγκρού:

— Κι' έκανες μόνος σου την διάρρηξη;
— Όλομόναχος κ. άναγκρού. Στα χρέ-νια που φθάσαμε δύσκολο να βρεις τί-μιον άνθρωπο να συνεταγισθής...

Μεταξύ νεαρών:

— Έκανες δυό μήνες κοντά στη θα-λασσα και δέν έκανες ούτε ένα μπάνιο;
— Όχι. Ό μπαμπάς έπ' ούδενι λόγω μου έπιτρέπει να μπώ στη θάλασσα άν δέν μάθω πρώτα να κολυμπώ!

Στό ξενοδοχείο:

— Και δέν έχετε κορηδες σ' αυτό τό δωμάτιο;
— Ούτε έναν κύριο! Τους έμαζέψαμε τόν περασμένο χρόνο.

— Μα γιατί μαμά δέν θέλεις να παν-τρευτώ τόν Γιώργο;

— Δέν είναι ικανός για τίποτε παιδί μου...

— Τότε δόσμου τόν Κώστα.

— Ά, όχι! Αυτός είναι ικανός για όλα!...

Οι επιβάται της πολυτελούς λιμουζί-νας σταματούν στον έξοχό δρόμο ένα πεζοπόρο:

— Δέν μάς λές πατριώτη τόν ρωτούν πόσα χιλιόμετρα έχομε άκόμη ως τό Κο-ρωπί;

— Με τά πόδια δέκα χιλιόμετρα, με τό αυτοκίνητο θέβαια όλιγώτερα!

— Έσένα. Τοτό ό,τι και να σου πω, νε, από τόνα τ' αυτί σου μπαίνει και από τό άλλο βγαίνει.

Την άλλη μέρα ό Τοτός έμφανίζεται με τ' αυτιά βουλωμένα με μπαμπάκι.

— Γιατί βουλώσες έτσι τ' αυτιά σου Τοτό; τόν ρωτά ή μαμά του.

— Για να μη βγαίνουν από τόνα τ' αυ-τί τά όσα θά μου λές στο άλλο!

— Θάθελα να είχα 300.000 δρ. εισόδη-μα τό χρόνο.

— Για να κάνης τί;

— Για να μην κάνω τίποτε.

Στη φυλακή, μεταξύ συναδέλφων:

— Πόσα χρόνια σ' έχουν έσένα;

— Πέντε. Έχω διαρρήξει την Τρά-πεζα Άλφα Χη. Και σένα;

— Δέκα. Είμαι ό διευθυντής της.

Ό πιτσιρίκος δείχνει μια εικόνα στον παππού του:

— Ποιοι είναι παππού, αυτοί εδώ;

— Ό Άδάμ και ή Εύα, παιδί μου.

— Και τί κάνουν;

— Ζούν εύτυχεις στον Παράδεισο.

— Μοναχοί τους;

— Όλομόναχοι.

Και ό μικρός ύστερ' από σκέψη:

— Περίεργο. Και ποιος, τότε τούς ρωτογράφει;

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΡΕΤΕ

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ

ΟΤΑΝ ΤΑΞΙΔΕΥΕΤΕ

ΟΙ παλαιοί οδηγοί της κα-λής συμπεριφοράς άφιέ-ρωναν ξεχωριστό κεφάλαιο για τόν τρόπο με τόν όποιον πρέπει να φέρεται ένας ταξιδιώτης μέσα στο βαγόνι τού σιδηροδρόμου. Μεταξύ π' άλλων άλλων, έδιναν και ώρισμέ-νες συστάσεις για τό καλώς με-τα φωνητά, τό ποτήρι τού νερού και τά διάφορα άλλα τρόφιμα που έπαιρναν μαζί τους όσοι έ-καναν ταξίδι μακρινό.

Οι συστάσεις αυτές είναι τε-λείως περιττές σήμερα, γιατί ό-λοι οι σιδηροδρομικοί συρμοί έ-χουν βαγκόν—ρεστωράν. Συνε-πώς κανένας καθώς πρέπει κύ-ριος δέν παίρνει μαζί του κε-φτεδάκια και ήκμοτύρι στο τραίνο.

Οι ίδιοι οδηγοί συμπεριφοράς τού καλού παλαιοι καιρού έδι-ναν και ώρισμένες συμβουλές για τά καθήκοντα των κυρίων άπέναντι των κυριών τού ίδιου κομπαρτιμάν, έν σχέσει με τό κάπνισμα. Σήμερα, όμως, όλες οι γυναίκες έχουν μέσα στην τσάντα τους τό πακετάκι με τά τσιγάρα. Τά διαμερίσματα των βαγονιών μοιάζουν σήμερα με τό χώλλ ενός ξενοδοχείου. Έ-πομένως, όπως πρέπει να φέρε-ται κανείς μέσα στο χώλλ ενός ξενοδοχείου, έτσι πρέπει να φέ-ρεται και μέσα στο βαγόνι. Πάντως, επειδή ό καπνός της πίπας ή τού πούρου είναι πολύ βαρύς για ένα περιορισμένο χώρο, καλό είναι να τόν άπο-φεύγουν οι κύριοι, άρκούμενοι μόνον στον καπνό τού τσιγάρου.

Πολλά πρόσωπα έχουν την συ-νήθεια να φθάνουν στο σταθμό μια ώρα πρό της άναχωρήσεως τού τραίνου. Αυτό είναι υπερβο-λή. Όπως επίσης είναι άσχημó-να καταφθάνη κανείς λαχανια-νά κατόπιν την τελευταία στιγμή, να σπρώχνη τόν κόσμο για να εν-φθάση στη θέση του και να εν-σκύπη σαν λαίλαψη μέσα στο δι-αμέρισμα, όπου οι άλλοι ταξι-διώτες έχουν προβεί σε μιάν άρμονική έγκατάσταση.

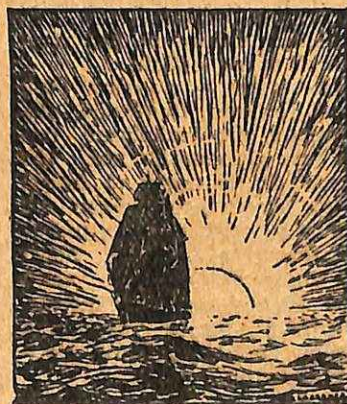
Όταν είσθε άναγκασμένος να διανυκτερεύετε μέσα στο βαγό-νι μαζί με πρόσωπα άγνωστά σας, ν' άποφεύγετε να βγάξετε τά παπούτσια σας. Άν έχετε λάβει την πρόνοια να φορήτε παπούτσια εύρύχωρα, δέν θά

αισθανθήτε την παραμικρή δυ-σφορία, πλαγιάζοντας παπου-τωμένους.

Νά έχετε ύπ' όψιν σας ότι εί-ναι πολύ δυσάρεστο για τούς συντρόφους σας τού βαγονιού, να στριφογυρίζετε διαρκώς πά-νω στη θέση σας, προσπαθόν-τας να φέρετε σε λογαριασμό την άπειθήραχη κουβέρτα σας. Γι' αυτό, καλόν είναι, τώρα τόν χειμώνα, να έχετε ραμμένη έκ των προτέρων μια κουβέρτα, σαν σάκκο και να χώνεσθε μέ-σα, ώστε να μη ξεσκεπάσεσθε και ένοχλείτε και τούς άλλους. Με τό λαμπρό αυτό σύστημα, γλυτώνετε κι' από τά πλευριτώ-ματα, που δημιουργούν τά ρεύ-ματα τού αέρος.

Οι γυναίκες, όταν δέν έχουν έξασφαλισή βαγκόν — λί, δέν πρέπει να κοιμούνται μέσα στα βαγόνια. Είναι πολύ άσχημο να έγκαταλείπουν τόν έλεγχο τού έαυτού των και να ροχαλίζουν με άνοιχτό τό στόμα. Χάνουν τε-λείως τη γοητεία τους. Έάν πά-λι ή διαδρομή είναι πολύ μεγα-λή και δέν μπορούν ν' άνθέξουν στην άύπνια, τότε καλόν είναι να ντύνονται μ' ένα ταγιέρ ζόπ —κυλλότ, με γραββάτα και με πουκάμισο άνδρικό. Έτσι, τό στραπατσάρισμα των ρούχων των από τό ταξίδι θά είναι λι-γώτερο χτυπητό, από ό,τι θά ή-ταν άν φορούσε μεταξωτή του-αλέττα, όπως κάνουν μερικές χωριάτισσες.

Επίσης οι γυναίκες δέν πρέ-πει να φορούν στα ταξίδια κο-σμήματα. Έκτός τού ότι κινδυ-νεύουν να τά χάσουν ή να σκαν-δαλίσουν τούς λωποδύτες, δί-νουν και την έντύπωση άρχον-τοχωριατισμού.

Την ίδια σύσταση θα κάνουμε και για τό ζήτημα των χρημά-των. Όταν ταξιδεύετε, να έχε-τε φροντίσει έκ των προτέρων να βρίσκεσθε με μικρά κέρματα, ώστε να μην είσθε άναγκασμέ-νος να βγάξετε από τό πορτοφό-λι σας μεγάλα χαρτονομίσμα-τα. Τά πολλά λεφτά σας να έ-χετε άσφαλισμένα άλλοι, και στο πορτοφολάκι σας να έχετε τά άπαραίτητα για τις στοιχει-ώδεις μικροανάγκες της διαδρο-μής: Τά άγθοφορικά, έναν κα-φέ, ένα κουλούρι, ένα πουρ-μπουάρ κ.τ.λ.

Πρός τό συμφέρον τού στομα-χιού σας ν' άποφεύγετε όταν ταξιδεύετε την πολυφαγία. Ύ-παρχουν άνθρωποι που μόλις βγούν από τό σπιτι τους, έν-νοούν να καταβροχθίσουν τά πάντα. Δέν σκέπτονται ότι άν πάθη τό στομάχι τους, δέν θά-χουν τά μέσα της διαίτης.

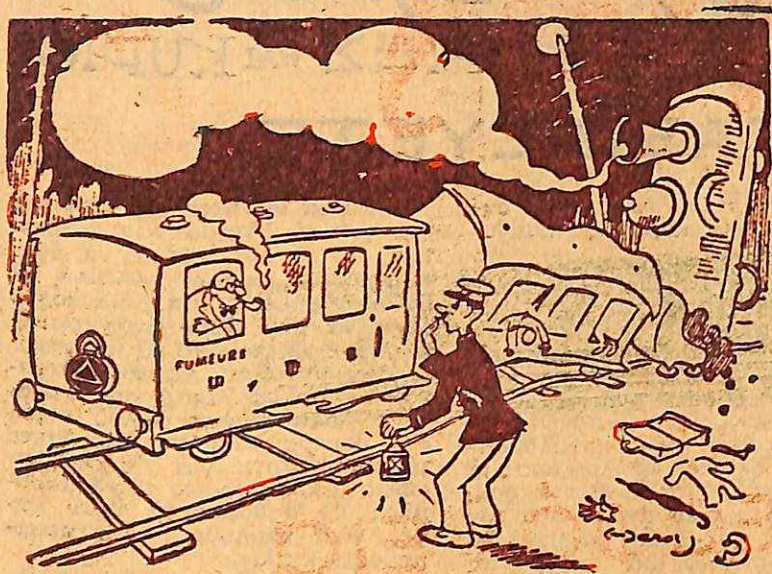
Οι Άμερικανοί συνήθίζουν, όταν βρίσκονται μέσα στο άσαν-σέρ μαζί με κυρίες, να βγάσουν τό καπέλλο τους. Γιατί να μη τούς μιμηθούμε κι' έμεις; Ένα άσανσέρ μοιάζει μ' ένα μικρό κινητό σαλόνι. Μένουμε στα σαλ-λόνια με τό καπέλλο;

Όταν ταξιδεύετε στο έξωτε-ρικό, ν' άποφεύγετε τά μεγάλα πάλας που έχουν διεθνή χαρα-κτήρα. Ν' άποφεύγετε τό στερε-ότυπο μενού των άριστοκρατι-κών ρεστωράν, που νομίζει κανείς ότι κατασκευάζεται σ' ένα γιγαντιαίο τσουκάλι και άπο-στέλλεται σ' όλα τά «Σπλένιτς» και τά «Μάξεστικς» της Ρώμης, τού Λονδίνου, της Μαδρίτης ή τού Βερολίνου.

Με τό να έγκαθίστασθε σε τέ-τοια διεθνή πάλας χάνετε τε-λείως την έπαφή με την χώρα που έπισκεφθήκατε και θά φύ-γετε χωρίς να λάβετε ιδέαν των συνθηκών και των έθίμων της. Τά μεγάλα πάλας είναι ίδια σ' όλες τις χώρες. Όπως επίσης και οι άνθρωποι που μένουν σ' αυτά. Δέν αντιπροσωπεύουν κα-θόλου τούς κατοίκους της χώ-ρας.

ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ

ΣΟΒΑΡΑ..

ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΗΟ ΤΟΥ

—Κάθεστε ακόμη στο βαγόνι και καπνίζετε;
—Φυσικά. 'Αφού τὸ βαγόνι αὐτὸ εἶνε γιὰ τοὺς καπνιστάς.

Ὁ φουτουρισμὸς

Στεγνὴ βροχὴ

Ένας δρόμος προχωρεῖ.
Εἶνε δέντρα οἱ χοροί..
Θὰ σταθοῦμε μέσ' στὸ δάσος.
Νά, ὁ ρήγας! Νά κι' ὁ ἄσσος!

Θὰ μιλῶ! Τί θὰ πῆς;
'Ερχονται ὀχτὼ ἱππεῖς.
'Εγὼ μίλησα! Τί εἶπες;
Τὸ φεγγάρι ἔχει τρόπες!

Τί δειλὸς ὁ Δὸν Κιχῶτης!
'Ε, ρε δόλια ἀνθρωπότης!
Στάσου, ποῦ θὰ πᾶς μωρέ;
Ντό, ρέ, μί, φά, σὺλ, λά, ρέ...

Τὸ ποτάμι ἔχει θάρκα.
Τώρα ἔρρηκες νάβγης τσάρκα;
'Ελα 'δὼ, ἔρε κακομοίρη!
'Η κοντοῖνα πεμπεσίρι!

Πέφτει, πέφτει, τὸ σκοτάδι.
Μὴν τὸ δέρνεις τὸ ρημάδι.
Δὲν θὰ κάτσετε νὰ φάτε;

.....
"Οχι, ξύλο! Μὴ βαράτε!

ΟΓΓΟΣ ΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

'Απὸ τὴ συλλογὴ «Καθαρίζετε
κάθε πρωὶ τὸ θουρτσάκι τῶν
δοντιῶν σας».

Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν

Σοβαραὶ ἀνακοινώσεις

Σοβαρώταται ἀνακοινώσεις:
γέγοντο προχθὲς εἰς τὴν Ἀκα-
δημίαν Ἀθηνῶν. Ἡ σοβαρωτέ-
ρα ἐξ αὐτῶν ἦτο τοῦ καθηγητοῦ
τῶν Φυσικομαθηματικῶν κ. Ἀρ-
χιμήδους, ὁ ὁποῖος ὠμίλησε πε-
ρὶ «Ἡλεκτρικῆς ἐντάσεως τῶν
φαιῶν ἡλεκτρονίων ἐν σχέσει
πρὸς τὴν γενικὴν ἡλεκτρικὴν
λάμψιν ποῦ καθορίζεται ἀπὸ τὰ
πράσινα ἡλεκτρόνια τῶν ἡλε-
κτροστατικῶν ἡλεκτροκαλωδίων
ἀτίνα ἡλεκτρίζονται ἡλεκτρικῶς
ἀπὸ ἡλεκτρικὰ ἡλεκτρα».

Τὴν ἀρχὴν τῆς διαλέξεως αὐ-
τῆς τοῦ διαπρεποῦς σοφοῦ, ἥτις
ἔρριψε πλήρες σκότος εἰς τὴν
φωτεινότην ὑπόθεσιν τῶν ἡ-
λεκτρονίων, ἐτίμησαν 215 ἄτο-
μα καὶ τὸ τέλος οὐδεὶς.

Αὐτοκίνητον — φορεῖον τοῦ
Σταθμοῦ Πρώτων Βοηθειῶν, με-
τὰ τὸ πέρας τῆς διαλέξεως πα-
ρέλαβε τὸν ἀγορευτὴν καὶ τὸν
μετέφερεν εἰς τὸ παρὰ τὸ Δαφνὶ
Δημόσιον Ψυχιατρεῖον, ὅπου καὶ
ἐγένετο εἰς τὸν κ. Ἀρχιμήδην
ἐνθουσιωδὲς ὑποδοχὴ. Μετὰ
ταῦτα, τιμὴς ἐνεκεν καὶ κατὰ
παλαιὸν ἔθιμον τοῦ Ἰδρύματος,
ὁ διαπρεπὴς σοφὸς ὑπεχρεώθη
νὰ φορέσῃ ζουρλομανδύαν πρα-
σίνου χρώματος.

Μεθυστικά

Έκόπασεν, ἀγαπητοί, τῶν ἑορτῶν ὁ σάλος,
καὶ ὁ καθένας ἐξ ἡμῶν, μικρὸς ἢ καὶ μεγάλος,
στὴν θέσιν του ἐγύρισε, νὰ ἐργασθῇ ὡς πρῶτον
καὶ νὰ μᾶς πῇ πῶς γιόρτασε, κατὰ τὰ εἰωθῶς
(τα:

—Εἶγαμε πάει στοῦ Λελέ καὶ παίξαμε ραμί.
—'Εγὼ, χρυσὴ μου, ἔκανα ὀχτὼ κουν — καὶ
(γραμμὴ!

—Τί τύχη!
—Ναί, πραγματικά.
—Κερδίσατε πολλά;
—'Ελάχιστα.

—Γιατί αὐτό;
—Θὰ κέρδιζε, ἀλλὰ,
ἐγίνανε ἀπρόοπτα δυὸ κόλπα καὶ σ' αὐτὰ
Μοῦ φύγανε στὰ γρήγορα ἕνα σωρὸ λεφτά.
—Τουλάχιστον χορέψατε;

—Ναί... Λίγο, κι' ὅπως—ὅπως
διότι εἴμαστε πολλοὶ κι' ἦταν μικρὸς ὁ τόπος
(πος!...

Αὐτὰ καὶ ἄλλα λέγονται εἰς ταύτας τὰς ἡμέ-
ρας.

συγχρόνως δὲ ὁ σύζυγος, ὁ φίλος, ὁ πατέρας
μὲ ἀριθμοὺς ἐμπλέκονται καὶ λογαριάζουν τῶν

(ρα,
τί ἐξώδεψαν ἐπακριβῶς σὲ ψώνια ἢ σὲ δῶρα:
Τόσα τὸ κρέας, τὸ ψωμί, τὸ βούτυρο, τὸ λάδι.
τόσα τὰ δῶρα τῆς Φωφῶς καὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου.
τόσα ἡ βασιλόπιττα, οἱ κουραμπιέδες τόσα,
τόσα ἡ χαβιρόγλωσσα—δραμάκια τριακόσα—

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΣΤΟΝ ΣΤΡΑΤΩΝΑ

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ:

Ὁ γι α τ ρ ο ς: Εἶσαι λὲς
ἄρρωστος; Καὶ πῶς τὸ ξέρεις;
Γιατρὸς εἶσαι!

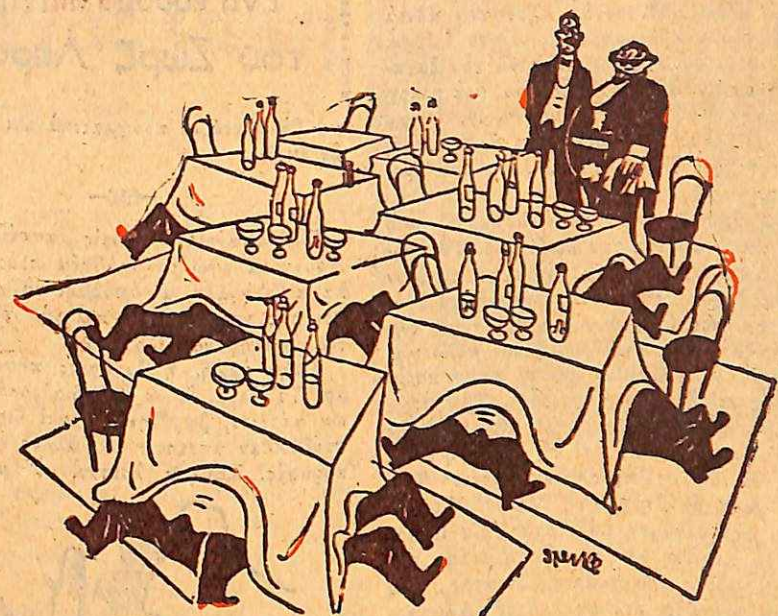
ΘΕΩΡΙΑ

—Ὅταν πληροφορηθῇς ὅτι
ὁ ἐχθρὸς ἐρχεται ἀπὸ βορρᾶ
τί θὰ κάνης!

ΠΑΡΑΓΝΩΡΙΣΕ

—Στρατιώτη, γιατί δὲ χαί-
ρετάς;
—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε λο-
χαγέ, δὲν σᾶς γνῶρισα!

..ΚΙ' ΑΣΤΕΙΑ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΡΕΒΕΓΙΟΝ

—Λοιπὸν, ἡ ἐμπνευσις νὰ θὰ λετε χαλιὰ κάτω ἀπὸ τὰ
τραπέζια τοῦ καμπαρέ ἦταν πολὺ ἐπιτυχής...

Ὀλίγη μόδα

Ἡ στήλη τῶν κυριῶν

'Ενδιαφέροντα τὰ τελευταῖα μον-
τέλλα τῶν γνωστῶν Παρισινῶν
Οἴκων Λεζὸγκ καὶ Πατου, ἡ πε-
ριγραφή τῶν λεπτομερειῶν τῶν
ὁποῖων συνοψίζεται ὡς ἑξῆς:
—Γιὰ τὸ πρωὶ ἕνα ταγιέρ με
κοντὴ ζακέττα ἀπὸ τοῦν μαρόν,
πασπαλισμένο με ἀφθονὴ ψιλὴ
ζάχαρη. Ἡ μπλούζα στολίζεται
ἀπὸ μαύρη γραβῶτα λευκοῦ
χρώματος. Ζώνη ἄσσορτι ἀπὸ
μαλακὸ δέρμα, τὸ ὁποῖον τοπο-
τεῖτε ἐπὶ 20 λεπτὰ εἰς τὸν φοῦρ-
νον καὶ ἀκολουθῶς σερεῖτε.

—Γιὰ τὰ σπὸρ: ἕνα ἀνσάμπλ
με κρούστα μπακλαβά, ἡ ὁποία
νὰ ἔχη προηγουμένως βουτηχθῇ
μέσα σὲ πέντε κουταλιὲς λεμόνι.
Τὸ μπολερὸ εἶνε κοντό, με δυὸ
μικρὰ ρεβέρ ποῦ σύρονται στὸ
πάτωμα. Δυὸ κουταλιὲς φαρίν—
λακτέ εἶνε ἀπαραίτητες.

Ο... MONTAIN
(ΣΗΜ.—Τὴν τελευταίαν στιγ-
μὴν ἀντελήφθημεν ὅτι εἰς τὸ
κείμενον τῆς μόδας παρεισέφυ-
σαν γραμματικὲς τοῦ δὲδηγού
σαγειρικῆς. Ζητοῦμεν συγγνώ-
μην καὶ ὑποσχόμεθα νὰ τὸ ἐπα-
ναλάβωμεν).

Τὰ νέα ταγκὸ

Μὴ μιλάς ὅταν τρώς!

ΚΟΥΠΛΕ I.

Θυμᾶσαι φάγαμε μαζὶ
μέσα σὲ κάποιο μαγαζὶ
στὴν Γαργαρέττα.
Κι' ἤθελες κάτι νὰ μοῦ πῆς
νὰ μὴ φανῇς ἀσυνεπής,
μὰ σοῦπα σκέτα:

ΡΕΦΡΑΙΝ

Μὴ μιλάς ὅταν τρώς
ἀπατάσαι οἰκτρώς
νὰ νομίξης,
πῶς θὰ πᾶς
σ' ἀγαπᾷ
σὺν δακρύξεϊς.

'Εχουν πλέον περασεὶ τὰ γρό-
νια
μακαρό-
νια!

μὴ μιλάς ὅταν τρώς
Στῶχει πῇ κι' ὁ γιατρός,
μὴν μιλάς ὅταν τρώς

ΚΟΥΠΛΕ II.

'Εγὼ σοῦ ἔλεγα πῶς φταῖς
κι' ἐσὺ μοῦ εἶπες «ὁ κεφτέας
ὅλα τὰ φταῖς».
Γι' αὐτὸ καὶ μείναμε γραφτοὶ
οἱ λίγοι στίχοι μου αὐτοὶ
οἱ τελευταῖοι:

(Ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησιν νέας τε-
χνολογίας «Ἡ Χιονάτη»)

Τερατολογίες άλπινιστών

Ένα εύδυμο διήγημα
του Ζωρζ Λερούδ

Ο ΜΩΡΙΣ Κουννάς πήρε την άδειά του μια εβδομάδα πριν από μένα. Και όταν κατώρθωσα να τον ξανα-συναντήσω στο Κεσοβάν, μια μικρή χειμερινή πλάζ των Πυρηνίων, είχε πάρει κι' άλλες ύψος διαστήματος άλπινιστού, που κυττάζει όλους τους άλλους σαν μικρόβια.

— Άρχισα να πλήττω εδώ πέρα, μου είπε, μια ώρα μετά την άρξή μου. Τα βουνά της περιοχής αυτής δεν παρουσιάζουν κανένα ξεχωριστό ενδιαφέρον για τους όρειβάτες, που θέλουν να είναι αξιοί της ευγενικής των αποστολής. Είναι πολύ χαμηλά. Θα μπορούσε να φθάσει στην κορυφή τους κι' ένα μικρό παιδάκι. Την πρώτη μέρα σκαρφάλωσα μέχρι της κορυφής των Τριών Κεράτων και τη δεύτερη μέρα έκανα το ίδιο στο όρος Άλμπερτέν. Την τρίτη μέρα ανέβηκα στη Μικρή Άρκουδα και την τετάρτη πάλι στα Τρία Κέρατα. Την πέμπτη και την έκτη μέρα πέρασα τις ώρες μου σκαρφαλώνοντας στη Μικρή Άρκουδα και στο όρος Άλμπερτέν, χθές δέ...

— Χθές ανέβηκες πάλι στα Τρία Κέρατα, υποθέτω είπα εγώ.

— Όχι, αγαπητέ μου φίλε, δεν ανέβηκα στα Τρία Κέρατα απήντησε με κομπαστικό ύφος ο Μωρίς. Έκανα κάτι δυσκολώτερο. Έφθασα μέχρι της κορυφής του Φύλακος Άγγέλου. Είναι το μόνο βουνό της περιοχής που παρουσιάζει μερικές δυσκολίες στην ανάβαση. Τα τελευταία εκατό μέτρα της κορυφής του είναι κυριολεκτικώς απόρρητα. Πρόκειται περί ενός θράχους αποτόμου που νομίζεις πως τον έχουν κόψει με το μαχαίρι. Μια μέρα μάλιστα κινδυνέψαμε να τσακιστούμε!

— Ω! Έκανα εγώ με θουμασμό. Άλλα τότε το πρόβλημα παρουσιάζει ενδιαφέρον. Αν θέλεις, ή επιχειρήσουμε μαζί αύριο τη δυσχερή αυτή ανάβαση.

— Όχι, είπε ο Μωρίς, κουνώντας αρνητικά το κεφάλι του. Είμαι υποχρεωμένος να κατέβω αύριο στο Λουντάρμ για να αγοράσω μερικά φίδια. Έξ' άλλου, δεν έχω καμιά όρεξη να ανέβω μαζί σου στην κορυφή του Φύλακος Άγγέλου. Είσαι ένας μέτριος ερασιτέχνης στον άλπινισμό και μπορεί να γκρεμοτσακισθείς. Δεν θέλω, λοιπόν, να σε πάρω στο λαμό μου και να έχω εύθυνες. Αν θέλεις να κάνης όρεβιά, καλλίτερα να προσηύχης τη Μικρή Άρκουδα ή το όρος Άλμπερτέν.

Πειράχθηκα. Και με ύψος χιλίων Ταρπαρίνων, είπα:

— Θα επιχειρήσω αύριο μόνος μου την ανάβαση στον Φύλακα Άγγελο. Και μόλις φθάσω στην κορυφή, θα στησω τη σημαία του συλλόγου μου. Έσθ έστησες τη δική σου;

— Όχι, μου είπε, δεν κατώρθωσα να φθάσω μέχρι της κορυφής. Έφθασα δέκα μέτρα πιο κάτω. Και είς ανάμνησιν του τομήματός μου, έχαραξα πάνω στην πέτρα, μια φράση. Αν κατορθώσης να φθάσης ως εκεί διάβασε τη φράση μου, αποσπώθησέ την κι' έλα να μου πής. Έ-

Μια μέρα κινδυνέψαμε να τσακιστούμε...

κι' άρχισα να καταριέμαι τους άλπινιστές και να λέγω μέσα μου γιατί ο κόσμος να μην άρκείται στις χαρές του κάμπου.

Είχα πάρει την απόφασή μου να μη προγευματίσω παρά μόνον στην κορυφή του Φύλακος Άγγέλου. Μόλις όμως, πήγαινε ή ώρα ένδεκα άνοιξα το σακκίδιό μου και την πάτησα γενναία, πράγμα που μ' έκανε ακόμα πιο δυσκίνητον.

Υστερα, με πήρε ο ύπνος. Και ξύπνησα κατά τις πέντε το απόγευμα, με μια δυνατή κραυγή πόνου. Ένας όρειβάτης με είχε τρυπήσει με τη σιδερένια μύτη του άλπινιστικού μπαστούνιού του, σαν να μουνά... γόπα.

— Να με συγχωρείτε πολύ, κύριε, μου είπε, αλλά ξέχασα το ρολόγι μου στο ξενοδοχείο και δεν ξέρω τί ώρα είναι.

Μόρθη να τον βλαστήμησω που με ξύπνησε με τόσο πρόστυχο τρόπο, για να του πω την ώρα. Έπειδή, όμως, είμαι εκ φύσεως ευγενής, κατάπια τη βροσιά που ανέβηκε μέχρι τα χείλη μου, έβγαλα το ρολόγι μου και του είπα την ώρα.

Ο άγνωστος μου είπε ένα «εύχαριστώ» κι' έκανε να φύγει. Μια ιδέα μου ήρθε στο κεφάλι. Και τον ρώτησα:

— Συγγνώμη, κύριε, Άνεθήκατε με-

χρι της κορυφής αυτής; Και τούδεξα την κορυφή του βουνού.

Μου απήντησε καταφατικά.

— Ναί, άνέβηκα χθές το απόγευμα.

— Μήπως προσέξατε κατά τύχην, μια επιγραφή, χαραγμένη πάνω στον θράχιο;

— Ναί, κάποιος έχαραξε ένα στίχο.

— Μήπως τον θυμάσαστε αυτόν τον στίχο; ρώτησα.

— Ναί. Τον θυμούμαι, γιατί μουκανε εντύπωση: «Όταν βρίσκομαι μακριά από τους ήλιθιους συνανθρώπους, καταλαμβάνομαι από έκστασις».

Επιστρέψαμε μαζί με τον άγνωστο στο Κεσοβάν. Και από κοινοβέντα σε κοινοβέντα, έμαθα ότι έμεινε στο ξενοδοχείο της Πλατείας.

Μόλις έφθασα στο Πανδοχείο των Όρητών όπου είχα πιάσει δωμάτιο, ξαναβρήκα τον Μωρίς Κουννάς, που είχε επιστρέψει εν τω μεταξύ από το Λουντάρμ. Με υποδέχθηκε χαρούμενος.

— Λοιπόν; Τά κατάφερες; με ρώτησε.

— Καί βέβαια τά κατάφερα, είπα περήφανα. Απορώ δέ πως μου είπες ότι το βουνό αυτό είναι άπροσπέλαστο. Άνέβηκα στον Φύλακα Άγγελο, με την ίδια εύκολία που άνεβαίνω στη σκάλα του σπιτιού μου. Είδα και την περίφημη επιγραφή σου: «Όταν βρίσκομαι μακριά από τους ήλιθιους συνανθρώπους, καταλαμβάνομαι από έκστασις».

Ο Μωρίς με κύτταξε μ' ένα βλέμμα παράξενο και στά χείλη του άνοιξε ένα χαμόγελο.

— Μπράβο! μου είπες. Είσαι δεινός όρειβάτης. Πάντως, δεν με περνάς, γιατί όπως είδες, ανέβηκα κι' εγώ στη δύσκολη αυτή κορυφή.

Την επάυριον, συνήντησα τον άγνωστο της προηγούμενης ήμέρας, ο οποίος, χωρίς να του κάνω την παραμικρή νύξη, μου όμολόγησε ότι δεν είχε φθάσει ποτέ μέχρι της κορυφής του βουνού, όπου με συνήντησε.

— Και την επιγραφή πως την διαβάσατε; τον ρώτησα εκπληκτος.

— Μου την είπε ο ξενοδόχος μου. Αυτός την έχαραξε.

— Σας εύχαριστώ, του είπα. Αυτά που μου λέτε θα είναι άρκετά για να ξεσκαπάζω ένα φίλο μου, που μ' έχει παράξει στις τερατολογίες. Δεν πρέπει να ντρέπεται, τώρα, που δεν άνεβήκατε στην κορυφή. Ο Φύλαξ Άγγελος είναι πραγματικά δύσκολος στην ανάβαση.

— Μα δεν συναντηθήκαμε στον Φύλακα Άγγελο, καλέ μου κύριε, μου απήντησε τότε ο άγνωστος. Συναντηθήκαμε στη Μικρή Άρκουδα, που είναι ο χαμηλότερος λόφος του Κεσοβάν.

ΖΩΡΖ ΛΕΡΟΥΔ

Μιλούν οι ποιηται μας

‘Η Κ^α Μελισσάνθη-

“Ηβη Σκανδαλάκη

έξηγει τον έαυτόν της

Του συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΑΜΕ την ελληνίδα ποιήτρια στο σπίτι της, εκεί κοντά στη Δεξαμενή. Άκουσε το σκοπό της επισκέψεώς μας, δέχθηκε να μās μιλήσει, μās χάρισε δυό βιβλία της, είπαμε λίγα λόγια προκαταρκτικά και ή συνέντευξή άρχισε. Συνέντευξή με μια ελληνίδα ποιήτρια είναι ό,τι πιο δύσκολο μπορεί να συναντήσει ένας ρεπόρτερ, σαν τον ύποφαινόμενο. Πρόκειται να μιλήσωμε για το έργο της, για τις σκέψεις της, να υποβάλωμε έρωτήσεις για τη ζωή της, να μιλήσωμε στον ιδιωτικό της βίο, να θέσωμε ακόμα και ψυχικές καταστάσεις της. Λοιπόν πηγαίνομε όσο μπορούμε πιο προ-

‘Η στάση του πολιτισμού μας δεν άνηλθε ακόμα άρκετά, ώστε να μπορούμε να βλέπωμε μια γυναίκα να λήη δημοσίως τις γνώμες της για τον έρωτα.

Έτσι και μεις αποφεύγομε να ρωτήσωμε και οι κυρίες με τις όποιες συναντόμεθα στην εξάσκηση του δημοσιογραφικού μας καθήκοντος αποφεύγουν συνήθως να άπαντήσουν,, όχι γιατί δεν έχουν την έλευθερία πνεύματος που άπαιτείται για να λένε τις γνώμες τους πάνω σε θέματα τέτοιας λεπτότητας, άλλα γιατί, και με το δίκιο τους, φοβούνται μια άδικαιολό-

γητον άλλ' ένδεχομένη παρεξήγηση.

Γι' αυτό ή συνέντευξή περιορίζεται κατ' ανάγκην σε ώρισμένα καλούπια, παληά και καθιερωμένα. Στα ίδια καλούπια κλείσπη κατ' ανάγκην και ή συνομιλία του ύποφαινομένου με την κ. Μελισσάνθη. Και ή εύθυνη, καθώς βλέπετε, δεν δα-ρύνει ούτε τον πρώτο, ούτε την δεύτερη.

Για όσους δεν την ξέρουν—τους έλαχιστους βέβαια—ας παρουσιάσωμε την ποιήτρια. Γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα, οι γονείς της κατόνουνται άπ' την Τρίπολη, το πατρικό της όνομα είναι Κούγια. ‘Ηβη Κούγια, Δημονήσαμε να ρωτήσωμε την ήλικία της, δεν μās φάνηκε όμως να έχη περάση τα τριάντα. Στους φιλολογικούς κόσμους πρωτοπαρουσιάστηκε με μια μικρή συλλογή ποιημάτων τυπωμένη με πολύ γραφο που έκαμαν εξαιρετικά ζωηρή εντύπωση. Άρρεσαν, συζητήθηκαν πολύ, έθεωρήθησαν ως μια άποκαλύψις. Ένα περι-οδικό, ή «Έργασια», έκαμε όλοκληρη έρευνα μεταξύ των λογίων μας για την αξία της νέας ποιητρίας. ‘Η έρευνα αυτή έφερε τον τίτλο: ‘Η άποκαλύψις της τελευταίας τέχνης του ποιήματος— μια μεγάλη ελληνική ποιήτρια; Και έφιλοθέτησε γνώμες του Γρουάρη, του Ξενοπούλου, του Μαλακάση, του Σκόπη και τόσων άλλων που έγραφαν τότε τα καλλίτερα λόγια για το πρώτο έργο της Μελισσάνθης. Άπετέλεσε φιλο-λογικό γεγονός— το σπουδαιότερο του χρόνου εκείνου— ή συλλογή αυτή. Σε λίγο καιρό μέσα το όνομα της ποιητρίας έπεβλήθη, έγινε γνωστό και το έργο της έγινε πιστοδός θαι-

μας.

Ανάμεσα στους πρώτους συγκαταλέγεται κι' ο κ. Μιλτ. Μαλακάσης. Ο άγαπητός ποιητής του «Μπαταριάς», δεν έδίδετι μια μεγάλη ποιήτρια κατόπιν κάτω από την νεαρή έγραφη λίγο άργότερα που ριοδικό «Κήρυκος» έλεγε άνάμε-σα στ' άλλα και τα έξης: «Οι σκοπός μου είναι να παρουσιά-

Στης γής τα σπλάχνα—θησαυρός θαμμένος—ληθαργεί ό σπύρος σ' άτελείωτους προσιμένοντας χειμώνες τη μυστική της βλάστησης να λάβη προσταγή.

Τον έξυπνούνε, άόρατες, του ήλιου οι χρυσές δελφίνες (λόγες) και της λεπτής μεμβράνης του τα σπάργανα, ό δλα-θραύοντας, δγαίνει άπ' τις στενές που εφώληζε (λαγόνες).

Τό χώμα του προσφέρεται,, πλούσιος τροφής μα- (στός) που θρέφους στόμα ή ρίζα του βυζαίνοντας θεριέβει και το έδαφος άδιάκοπα τρυπάει, καθώς λιστός. Με του χυμού την ώθηση σκληρά μοχθεί ν' άνέβη το στέλεχός του και λογχίζει προς το φώς να βγύ κι' ή ρίζα του έτσι άνάστροφα βυθίζεται στα έρεβή-.

Και μ' έλιγμοις φειδού, σοφά, ή όρημή του τ' όδηγει κι' όλο άπ' τα σκότη προς το φώς θριαμβικά το (ύψώνει) και ξεπηδάει στο ξέφωτο ξάφνου χλωρή πηγή.

Τετράκλωστο των έποχών το νήμα ξεδιπλώνει του χρόνου ό κύκλος στις γοργές του άνέμης (φορά) κι' από στιγμές ένδρες κάθε στιγμή ως γλυτώνει. Τό νέο το σπέρμα—πριν γενή των πετεινών βορά— για να ταφή μίσ' στο σκοτάδι έκούσια κατεβαίνει και θνήσκει για ν' άναστήθη βλαστός κάθε φορά.

Στη χοάνη του πυρήνα του όνειρεύονται κλεισμένοι άμέτρητον άνοιξεων οι άπλαστοι ακόμα άνθοι που ύψαίνεο ό ήλιος άργαλειός με το χρυσό του χτένι.

«Κι' αν μη άποθάνη μέσ' στη γή ό κόσμος δεν άνθεί— άμην, άμην, λέγω όμιν έκείνος μόνος μένει...» Κι' όλόκληρη αλωνιότητα στα σπλάχνα του πνευθεί.

ΜΕΛΙΣΣΑΝΘΗ

σω το φαινόμενο αυτής της ποιητικής, που πραγματικά εγγίζει το θαύμα». Δεν είναι όμως μόνο ο ποιητής του «Τάκη-Πλούμα» που ενθουσιάζτηκε με το έργο της Μελισσάνθης. Οι περισσότεροι λογοτέχνες μας έγραψαν κατά καιρούς χίλια δυο κολακευτικά λόγια.

Με τέτοια λοιπόν λαμπρά μηνύματα ξεκίνησε η Μελισσάνθη στον ποιητικό δρόμο της. Ένα χρόνο μετά την πρώτη της συλλογή, τις «Φωνές εντόμων» έδωσε δεύτερη τις «Προφητείες», τέσσερα χρόνια ύστερα τη «Φλεγόμενη Βάτο», και ένα χρόνο κατόπιν, δηλαδή το 1936, τον περίφημο «Γυρισμό του Ασώτου» που έκανε τόση εντύπωση, έπαινέθηκε απ' την Ακαδημία και δόθηκε έφετος σε δεύτερη έκδοση.

Η ποίηση της Μελισσάνθης έχει, πολλά προτερήματα. Διακρίνεται, καθώς γράφουν οι κριτικοί, για το βαθύ και θερμό αίσθημα, την ελκυστικότητα και τον αναδυστοχικό τους τόνο, την απλότητα αλλά και τη δύναμη που φθάνει κάποτε το πάθος. «Οι στίχοι της, έγραψε κάποιος κ. Κλ. Παράσχος ρευστοί, μαλακοί, διάβροχοι από γυναικεία τρυφερότητα, όπου αίσθανόμαστε όλους τους νυμμούς της οδύνης και τη δίληψη της αγωνίας...».

Ο αναγνώστης θα έχει σχηματίσει ήδη μια εντύπωση για την ποιήτρια. Δεν θα είναι όμως ολοκληρωμένη αν δεν προσθέσουμε ότι στο έργο της κ. Μελισσάνθης κυριαρχεί μια κλίση προς την θερησκευτικότητα. Πολλά ποιήματά της τ'όλο περιεχόμενο σχεδόν, δανείζονται απ' το θερησκευτικό συναίσθημα και τη θερησκευτική πίστη τα σύμβολα με τα οποία η ποιήτρια εκφράζει τις ψυχικές καταστάσεις της και τις πνευματικές ανησυχίες της. Κατά την ταπεινή γνώμη του υποφαινόμενου έχει δική ο Παράσχος όταν γράφει ότι υπάρχει στην ποίησή της «μια αναζήτηση του Θεού—όποιο περιεχόμενο κι' αν δίνει η ποιήτρια στην υπέρτατη αυτή έννοια—που προξενεί την εντύπωση αληθινής αγωνίας».

Η κ. Μελισσάνθη ωστόσο έχει αντιρρήσεις στην παραπάνω διαπίστωση. «Όχι, λέγει, δεν υπάρχει στην ποίησή της ή θερησκευτική κλίση που της αποδίδουν. Απλώς δανείζεται τα σύμβολα με τα οποία θέλει να εκφράσει τους ψυχικούς κόσμους της από την χριστιανική μυθολογία ή παράδοση, αλλά και από την αρχαία μυθολογία και τους θρύλους της Ομηρικής Έλλάδος, της κλασικής εποχής και ούτω καθ' εξής».

—□□—

Η κ. Μελισσάνθη είναι παντρεμένη με τον πρώην διευθυντή κ. Ι. Σκανδαλάκη, διανοούμενον, παλιό ποιητή, συγγραφέα, έναν πραγματικά πνευματικόν άνθρωπον. Η ζωή της μπορεί να πη κανείς είναι μια αποθέωση του μέτρου. Η μελέτη, η φιλολογία, η τέχνη, δεν την απορροφά τόσο όσο να ξεχνά την πραγματική ζωή. Έχει μια ιδιαίτερη αγάπη στα σπόρ, βρίσκει σ' αυτά την ποίηση που δεν διακρίνουν άλλοι και που εν τούτοις υπάρχει στην αθλουμένη νεολαία, της άρσει το κολύμβημα. Οι μακρές πεζογραφίες με τον άνδρα της που είναι πεζογράφος αναγκαστικώς, αποτελούν την προσφιλή της απόλαυση. Έχει ακόμα βαθειά αγάπη για τη μουσική και φυσικά και για τις άλλες καλές τέχνες. Το νόημα, ή ουσία της ζωής, είναι για την συμπαθή ποιήτρια, να μπορεί κανείς να ζήσει τη ζωή, με σώμα και πνεύμα, ολοκληρωτικά. Ούτε μόνο με το ένα, ούτε με μόνο το άλλο, χάνει το βάθος της ζωής, αν ζεις με μόνο το πνευματικό, είσαι σαν ένας ανάπηρος. Μια θαυμαστή συμμετρία μεταξύ των σωματικών απολαύσεων και των πνευματικών ηδονών,

να ποιά είναι ο χρυσός κανόνας πάνω στον οποίον έχει ταιριάζει τη ζωή της ή κ. Μελισσάνθη που έτσι παρουσιάζει την εικόνα του πραγματικού ύγιους ανθρώπου, του ανθρώπου που δεν παραμελεί το σώμα χάριν του πνεύματος—και τανάπαλιν.

Έξω από τις τέσσερις συλλογές που άναφεραμε ή ποιήτρια του «Γυρισμού του Ασώτου» έχει έτοιμη αρκετήν άλλην εργασία που ίσως δει το φως της δημοσιότητας την επομένη άνοιξη. Κατά τα άλλα οι μικροφροντίδες του βίου, τα καθήκοντα προς τη ζωή απορροφούν τον καιρό της.

—□□—

Η συνομιλία με την κ. Μελισσάνθη είναι μια πραγματική πνευματική χαρά. Καμιά εκζητήσις, καμιά φιλολογική άερολογία. Τα λόγια της απλά, σταράτα, σ' ένα τόνο σεμνό, μπορεί να πη κανείς, ελκυστική, απαλή και ήρεμη. Δεν φαίνεται να έχει υπερβολική ιδέα για τον έαυτο της, δεν υπερτιμά την αξία της, δεν υποτιμά όμως και την σημασία του έργου της, που, μπορούμε να το γράψουμε, εδώ, έχει πια επιβληθεί στα νεοελληνικά γράμματα κι' έχει πάρει τη θέση που του πρέπει. Μια θέση εξαιρετικά τιμητική, ιδιαίτερα λαμπρή.

Το ποίημα που δημοσιεύουμε, ή «Θυσία» είναι από τα παλαιότερα αλλά και από τα καλύτερα της. Καθώς θα ιδή ο αναγνώστης με το πρώτο διάγραμμα, έχει ως θέμα το μυστήριο της γονιμοποίησης και της βλαστήσεως του σπέρματος υπό την γυνή. Περιγράφει με τόσο μορφωτικές, με φράσεις τόσο παραστατικές, την περιπέτεια να πούμε του σπέρματος της γυν. Λήθαργος τον έχει καταλάβει εν όσω κρατά ο χειμώνας. Όταν όμως ο ήλιος της άνοιξης θερμάνει το χώμα, ξυπνά. Και τότε εκείνο, σπάζοντας τα σπάρτανα του, το φλούδι του, αρχίζει να δίνει σιγά σιγά στην επιφάνεια, με τη μορφή του βλαστού. Βυθίζεται απ' το τρυπιά το έδαφος και με όρμη ανεβαίνει διαρκώς απ' τα σκόττα στο φως.

Έτσι καθώς έμπανίζεται, με πρώτη ματιά, το ποίημα αυτό παρουσιάζεται απλό στο νόημα του. Κρύβει όμως άλλο νόημα, βαθύτερο, γενικότερο. Με την θυσία του σπέρματος που μένει θαμμένος στη γη ακριβώς για ν' αναστηθή άργότερα και να περάσει από το λήθαργο του θανάτου στη χαρά της ζωής, συμβολίζει την θυσία που κάθε πράγμα στη φύση, έμψυχο ή άψυχο και πρώτα απ' όλα αυτός ο ίδιος ο άνθρωπος έχει χρέος να κάνει για την χάρι της ανθρωπότητας, της δημιουργίας. Μια μητέρα π.χ. τι άλλο κάνει παρά να θυσιάζει το άκουστο στο χρέος της μητρότητας για να δώσει στον κόσμο μια καινούργια ζωή; Όλα, λέγει η κ. Μελισσάνθη, είναι μια διαρκής θυσία στον κόσμο και στη φύση ολόκληρη. Πρέπει να θυσιάσει κανείς γιατί αυτός είναι ο μεγάλος νόμος του κόσμου. «Αν δεν θυσιάσεις, θα μείνεις στείρος, δεν θα δώσεις τίποτε στον κόσμο που τον γέννησε και τον έθρεψε στα σπλάχνα του, όπως ο σπόρος αν δεν μείνει θαμμένος στη γη δεν θα μπορεί να βλαστήσει όταν θάρρη ή άνοιξη και να δώσει καρπός αγαθός και λαμπρό άνθη. Αυτό ήθελε να πη και ο Ναζωραίος όταν έδιδασκε ότι θα μείνει μονάχα ο σπόρος εκείνος, που σάπεναν» κι' έταφη στη γη. Η θυσία λοιπόν, να το αναθέω, που ήμεις με τόση θερμότητα ή κ. Μελισσάνθη, και το συμβολίζει με τον απλό και καθαρό

Θεατρικά άνεκδοτα

Οι θεατρικές παραστάσεις στις επαρχίες, λόγω των μεγάλων και διαφόρων έλλείψεων που παρουσιάζουν οι θέατροι, δημιουργούν πολλά άρρωστα:

Σε μια περίπτωση ένας περιοδεύων θίασος έπαιζε ένα δράμα στην τρίτη πράξη του οποίου ή πρωταγωνίστρια έπρεπε να πάρη από το πανέρι κάποιον πραγματευτή ένα κουδράκι με μεταξωτή κλωστή και να πη αυτά τα λόγια:

«Ω! Με πόση χαρά θα έθαύμαζε και ή Έρατώ αυτό το μαλακό και ώραίο νήμα, που κρύβει τόσο θέλητρα».

Πόση όμως, ήταν ή έκπληξις της όταν διεπίστωσε ότι το πανέρι δεν περιείχε παρά τον σκούφο ενός ψαρά και ένα σουγιάδακι. Τα έχασε και πάνω στο πανικό της έπρεπε στο χέρι τον σκούφο του ψαρά και είπα τα παραπάνω λόγια.

—□□—

Σε μια άλλη περίπτωση, ένας αξιοθρήνητος θίασος περιόδευε στην επαρχία. Έπαιζε και ένα έργο κατά το οποίο ένας ήθοποιος ό οποίος έπαιζε τον ρόλο ενός Ιππότη έλεγε σε μια στιγμή έρωτικής απογοήτευσως, στον κάπελα: Φέρε μου να πιω μια κούπα κρασί γεμάτη ως επάνω...

Ο κάπελας έσπυσε και εκείνο το θράδυ να εκτελέσει την παραγγελία αλλά κατεστρεφεί επειδή όλα τα κύπελλα του θίασου—περι τα είκοσι—ήσαν δεμένα το ένα με το άλλο μ' έναν πολύ χοντρό σπάγγο. Αυτό όμως δεν το αντίληφθηκε στη βιασύνη του και άμέσως παίρνοντας ένα από τα κύπελλα έβγαλε στη σκηνή—εν τώ μεταξύ φυσικά το πήρε χαμπάρι αλλά έπαθε «τράνα»—μια ούρα από συγκρούμενα κύπελλα που σούρνονταν στη σκηνή. Ο Ιππότης έφερε το ένα κύπελλο στο στόμα ήγει το κρασί που περιείχε το δηλητήριο και έπεσε νεκρός πάνω στα άλλα κύπελλα προκαλώντας με την πτώση του και τα επιθανάτια τινάγματα του ένα θόρυβο ίδιο με τα κουδούνια των προβάτων στη... στρουγγα.

Ένας άλλος δραματικός θίασος πριν αναχωρήσει για τουρνέ κατεχώρησε την ακόλουθη άγγελία στις εφημερίδες. «Ζητείται πιανίστας για ν' ακολουθήσει έναν δραματικό θίασο σε τουρνέ στην επαρχία. Ο ενδιαφερόμενος υποχρεούται να έχη μαζί και τό... πιάνο του!»

Τον τον τρόπο παίρνει μια πλατειά, ευρύτατη σημασία, και έννοια.

—□□—

Με το ίδιο βάθος, έχει τραγουδήσει τους στοχασμούς και τις ψυχικές καταστάσεις της, σ' όλα τα ποιήματά της ή κ. Μελισσάνθη. Το έργο της γι' αυτό ξεχωρίζει ανάμεσα στις ποιητικές δημιουργίες των ελλήνων ποιητριών που κατά κανόνα συνήθιζαν να έμπνέονται από ρηχές, άβαθεις ψυχικές και πνευματικές καταστάσεις και από διαθέσεις φευγαλέες και γι' αυτά αδιάφορες για μας τους άλλους. Ω, άσφαλώς ή Μελισσάνθη, είναι μια ποιήτρια που αξίζει τον τίτλο αυτό όσο έλάχιστοι όμοτεχνοί της των τελευταίων ετών.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

—Δ— ΕΝ ξέρω αν θα με πι-
στέψετε, σέρ Πόου-
ελ, πάντως σας μι-
λώ ελικρινά. Δεν
μπορώ να λάβω
γράμμα απ' αυτό
το πρόσωπο χωρίς
ν' άρρωστήσω...

Η Ιστορία που αρχίζει μ' αυτά τα λόγια έχει γίνει σε μια άκρη της Γαλλίας, όπου μένω κ α μ ι α φορά. Μπρός μου, κάτω από τα παράθυρά μου, ο Λείγρη, άπλωνόταν σ' όλη του τη μεγαλοπρέπεια και χάρη, με τις γραφικές όχθες του, και τον καταγάλανό του όρίζοντα. Στο περιθώριό κάτω τα πουλιά κελαηδούσαν χαρωπά, εύτυχισμένα.

Είχα δεχθί την έπίσκεψη της κυρίας Άννας Π... μι-
ας γειτόνισσάς μου. Είπε μια γυναικεία ευαίσθητη κ α ι αίσθηματική και αυτή όπως όλες οι γυναίκες, έλκυστική, με μια ζωτικότητα έξαιρετική. Έχει φίλους κι' έχ-
θους. Την αγαπών ή την μισούν, δεν υπάρχει μέσος όρος.

Και ακριβώς από ένα πρόσωπο που την αντιπαθούσε εξαιρετικά, εί-
χε λάβει γράμμα εκείνη την ήμερα. «Έχει νευρικό της με κατέπληξε τόσο που άναγκάσθηκα να την ρωτήσω. Και κείνη μου έλυσε την άπορία μου».

—Και ύστερα, κυττάζετε, φίλε μου, αφού είσατε ειδικευμένος στις μελέτες της ραδιοισθητικής γραφολογίας, δέστε αυτό το φοβερό γράμμα και πείτε μου τη γνώμη σας».

Το πείραμα με ένδιεφερε. Ο γραφικός χαρακτήρας ήταν άσημαντος. Προτερήματα... έλαττώματα... και ποιάς δεν έχει; Και ύστερα κακία!

Το γράμμα αυτό ήταν μια ζωντανή εικόνα της ζήλειας, του μίσους, της μαχητικότητας. Τζιφρες αποκρυπτικές, ή γραμμή των Τ απότομη, σαν σιδερένια αλκή, μικρές καμπύλες στην άκρη των γραμμάτων, σαν πανίδες, ένεδρες Σ που μοιάζαν σαν να θέλαν να αιχμαλωτίσουν το χέρι που θα τολμούσε να τα πειράξει, όλα ήσαν γι-
ομάτα μίσους και κακίας. Το πρόσωπο που έστελνε αυτό το γράμμα (έ-
πρόκειτο περί μιας παρακλήσεως) θάπρεπε να τρέμει απ' το θυμό γιατί άναγκαζόταν να παρακαλέσει, να ταπεινωθή.

Πήγα στο γραφείο μου για να το μελετήσω επί τη βάσει των κιν-
ητικών πινάκων μου. Αφού ευαισθητοποιήσα πρώτα το γράμμα μέ-
σω των μαγικών συσκευών μου ύ-
ψηλης έντάσεως, άρχισα να αναζη-
τώ την έκταση των κυκλικών κινή-
σεων του έκκρεμους του νεφρίτου λίθου. Και παρέστην τότε μάρτυς ένδосπανιωτάτου φαινομένου: το έκκρεμές αντί για κυκλικά, άρχισε να κινείται δυνατά, σπασμωδικά, άκατάστατα. Κατάλαβα άμέσως πε-

Στον κόσμο του μυστηρίου

ΓΡΑΜΜΑΤΑ που φέρνουν δυστυχία

του ειδικού γραφολόγου
κ. Φράνσις Πόουελ

ρι τίνος έπρόκειτο: κύματα θλα-
θερά, δυνατά, ξεφουγαν άπ' αυτό
το γράμμα που είχε πραγματικά
κάτι το όλέθριο, το καταστρεπτικό
πάνω του.

Με τα ειδικά χρωματιστά άλεξι-
πυρα που οι ραδιοισθητικοί χρη-
σιμοποιούν κατά των θλαθερών κυ-
μάτων, άπεμόνωσα αυτό το γράμ-
μα για να το μελετήσω. Δηλαδή το
έκλεισα πυροστεγώς μέσα στο άλε-
ξίπυρο.

Σε λίγο, το χαμόγελο ξανάνοιξε
στά χείλη της Άννας Π... «Άρχισε
πάλι να εύφουλογή, να γελά σαν
να μην είχε συμβή τίποτα».

Προσπάθησα να της υπενθυμίσω
το γράμμα. Μου άποκρίθηκε:

—Τί τα θέλετε, αγαπητέ μου.. Δεν
άνησχω, γιατί δεν τ ή ν ν ο ι ώ-
θω πιά!

«Ήθελα όμως να βεβαιωθώ. Γι'
αυτό σε λίγες μέρες, πηγαίνοντας
στης Άννας Π... πήρα μαζί μου το
όλο γράμμα και χωρίς να της
πώ τίποτα τόκρυφα σε μιάν άκρη
στο σαλόνι της».

Παρατήρησα τότε ότι άπότομα ή
«Άννα Π... μελαγχόλησε, νευρίασε..
δεν ήξευρε πως να κρύψη την ταρ-
χή της».

«Επιτέλους δεν μπόρεσε να κρα-
τηθή πιά».

—Μά τι έπαθα σήμερα; Μου εί-
πε. Κάτι έχω... Μ' έπιασε άπότομα
πονοκέφαλος».

—Μην άνησυχίτε, αγαπητή μου
φίλη, της άποκρίθηκα, και συγχα-
ρέστε με. Θέλησα να πειστώ εάν
ήταν της φαντασίας σας, αν είχατε
αυτοπρόβλεψη δηλαδή, ή αν ήταν
ά λ λ ο π ρ α γ μ α... Και έπεί-
σθηκα!

Πήρα το γράμμα που είχα κρύ-

ψει και της τώδει-
ξα.

— «Α! Είπε αυτό
το όλέθριο γράμ-
μα...

Το πετάξαμε στη
φωτιά. Και έπεί-
σθηκα για μιάν
άκομα φορά ότι ή-
πάρχουν γράμμα-
τα που μπόρουν να
άναπέμουν κύμα-
τα όλέθρια σαν συ-
σσωρευτεί όπλισμέ-
νοι με φθοροποιά
ρευστά».

Μην κρατάτε λοι-
πόν, ποτέ, αγαπητοί
άναγνώστες γράμ-
ματα κακά, ή που
σας έκαμαν κακό.
Μπορούν να έξακο-
λουθήσουν να σας
θλάψουν. Ρίχτετέ
τα στη φωτιά. Είπε
προτιμώτερο.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ, ΣΥΣ.
ΣΩΡΕΥ Τ Η Σ
ΚΑΚΩΝ

«Αμα γράφετε έ-
να γράμμα, που δεν
είναι από τα συνη-
θισμένα όπως τα
έμπροικα επί πα-
ραδείγματι, βάζε-
τε μέσα, το ξέρετε καλά, όλη σας
την ψυχή, όλη την προσοχή σας,
και την καρδιά σας μάλιστα πολ-
λές φορές».

Αυτό το μικρό τετράγωνο χαρτί,
φέρνει ύποσχέσεις, έλπίδες, εόχες,
θλίψεις, στεναγμούς!.. Και φέρνει
πολύ συχνά, άπειλές, μίσση, άγω-
νίες... Και τα κρατά όλα αυτά, ό-
σο καιρό υπάρχει!

«Η ραδιοισθητική γραφολογία έ-
πιτρέπει να άνατρέπουνται αυτά τα
ρευστά και να αιχμαλωτίζονται.
Διά μεθόδων σαφών και διά λε-
πομερώς άριθμημένων πινάκων,
είναι δυνατόν να άνακαλυφθούν τα
άνακλαστικά ρευστά των έπιστο-
λών».

—□□—

Και δεν χρειάζεται τότε πιά πα-
ρά να άναγνώσθουν προσεκτικά τα
έπιτευχθέντα άποτελέσματα για να
άποκαλυφθή ή κρυμμένη ψυχική
κατάστασις του ανθρώπου που έ-
στειλε το γράμμα...

Το έκκρεμές, είναι πολύ ευαίσθη-
το: σας το ξανάπα. Το χαρτί του
γράμματος, το μελάνι, ο γραφικός
χαρακτήρας περιέχουν όλα κάτι
άπ' την ψυχή εκείνου που έστειλε
το γράμμα. Το έκκρεμές μου άπό
νεφρίτη λίθο, όργανο έξαιρετικά
ευαίσθητο και εύπαθές, παίρνει τις
άνακλασεις της ξένης ψυχής, τις
άπλοποιεί, τις ταξινομεί και
μου επιτρέπει έτσι να άνακαλύψω
την βαθειά μυστική τάση που τις
προεκάλεσε».

Δρ ΠΟΟΥΕΛ

“Ένα βράδυ Πρωτοχρονιάς

Ο ΠΙΕΡ ντ'ε Βιρεκασού, γόνος μιάς παλαιάς δικαστικής οικογενείας του Αϊζ ντ'ε Προβένς, είχε έρθει στο Παρίσι κι' έσπούδασε νομικά.

Ήταν ένας νέος ψηλός, μελαχροινός, με μάτια λαμπερά, στόμα περήφανο, και ρομαντική ψυχή, που θύμιζε περισσότερο 1839 παρά 1939 και που τον θεωρούσαν όλοι φαντασμένο και κλεισμένο όπως ήταν στον εαυτό του.

Την λεπτότητα και την ψυχική αγνότητα του Πιέρ, την έλεγαν περηφάνεια. Και ίσως κατά βάθος να είχαν δίκιο. Ο Πιέρ ένοιωσε τον εαυτό του ξένο, ανάμεσα στους θορυβώδεις έρωνας συμφοιτητές του, που μιλούσαν τόσο επιπόλαια για τον έρωτα και ενδιαφέρονταν περισσότερο για το μπόξ και το αυτοκίνητο, παρά για τα πράγματα που ξετρέλαιναν τον Πιέρ: τη ποίηση, τη μουσική τους παλαιούς θρύλους και τα παλαιά στίβια.

Όρφανός από μικρός είχε ανατραφεί απ' την γιαγιά του, μια γυναίκα των παραδόσεων, αίσθηματική, κλεισμένη μέσα στις άναμνεις της, που είχε μείνει χήρα απ' τα τριάντα χρόνια και ζούσε προσηλωμένη σε μια θύμηση αγαπημένη, πάντα παρούσα πάντα ζωντανή.

Ζώντας στο παρελθόν, μακριά από κάθε πολιτισμό και εξέλιξη είχε παλαίψη άπελπισμένα με τον εαυτό της όπως ν' άποφασιστεί να στείλει τον έγγονό της στο Παρίσι. Η παράδοσις ήταν παράδοσις όμως. Όλοι οι Βιρεκασού γίνονταν δικαστές και όλοι άγόρευαν από την προεδρική έδρα του δικαστηρίου των Παρισίων. Η καλή γρηούλα παρηγοριόταν στη σκέψη ότι ο έγγονός της θάταν υπό την προστασία του εξαδέλφου της Πασχάλ ντ'ε Ροτάρ, δικαστού και ατόχου. Τον είχε γνώρισει στο Αϊζ άλλη φορά τον εξαδέλφο της ή γρηούλα, τον είχε δει σοβαρό και αξιοπρεπή και δεν φανταζόταν ποτέ πως το Παρίσι τον είχε αλλάξει, ότι είχε γίνει ο κοσμικώτερος Παρισινός.

Είχε πη στον νεαρό εξαδέλφο του: —Ήσυχασε μικρό μου, δεν θα σου είναι ένοχλητική ή κηδεμονία μου. Πρέπει να ένοιωγής, να γνωρίσης τη ζωή.

Και προσπαθούσε να τον κατατοπίση. —Αλλά ο Πιέρ ντ'ε Βιρεκασού δεν συγκινοίταν με τίποτα. Ήταν άλλου κόσμου, άλλης εποχής αυτός.

Απόψε παραμονή Πρωτοχρονιάς, τριγυρόντες στους γεμάτους κόσμο, δρόμους με μια χαρούμενη συντροφιά.

Είχαν φάει και σκόπευαν τώρα να πάνε για το ρεβεγιόν. Είχαν κρατήσει μια ιδιαίτερη σάλλα σ' ένα ρεστωράν της Ρύ ντ'εζ Έκλ και παρήγγειλαν λογιών-λογιών φαγητά. Και όπως νύχθη ή ώρα να πάνε εκεί, τριγυρόντας άσκοπα τραγουδώντας εύθυμα και πειράζοντας τα κορίτσια που συναντούσαν.

Ο Πιέρ κρατούσε άγκαζε μια νέα ξανθή και γλυκιά με τρισαρτωμένο χαμόγελο.

Η Μαρσέλ, έτσι την έλεγαν, ήταν μια νέα κομψή με θαυμάσιο χαρακτήρα και άνοιχτή καρδιά, αλλά με πνεύμα πρόστω-

το

Γκαστόν Ντεβίς

χο, έκφυλισμένο. Διανοητικά ήταν το αντίθετο ακριβώς από εκείνο που έδειχνε το έξυπνα πρόσωπό της, τα ζωηρά μάτια της και η γεμάτη χάρη σιλουέτα της.

Και γι' αυτό ο Πιέρ δεν μπορούσε παρά να μείνη άσυγκίνητος, ψυχικά τουλάχιστον, στις χάρες της.

Κατά βάθος την λυπόταν την Μαρσέλ. Άν δεν ανταποκρινόταν στις προτάσεις, που εκείνη τόσο ξεκάθαρα του έκανε, δεν ήταν γιατί δεν τον τραβούσε, αλλά μάλλον γιατί ένοιωσε τύψεις συνειδήσεως.

Έβλεπε πόσο διαφορετικοί ήταν οι χαρακτήρες τους. Καταλάβαινε πως ένας σύνδεσμος διαρκείας θάταν άδύνατος ανάμεσά τους. Και επειδή δεν ήθελε να κάνει κανέναν να πονέει δίταζε να μπλεχτεί σ' αυτή την περιπέτεια.

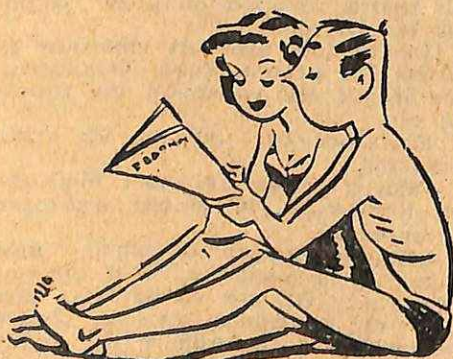
Και ύστερα, μέσα στη ψυχή του βαθιά, σε μια κρυφή ακρίτσα, μια μικρούτσικη λάμψη έλαμπε, σαν τη διακριτική και ύπεροχη λάμψη ενός κεριού μιάς έκκλησις.

Ήταν το σοβαρό και σκοτεινό βλέμμα μιάς κάποιας εξαδέλφουλας του, άφημένης στο Αϊζ της γλυκιάς και άπληξης Νοεμί.

Η Μαρσέλ άκουμπουσε τα χιπίνικα στο μπράτσο του Πιέρ. Το γέλιο της άντηχούσε ζωηρό και χαρούμενο. Η άναπνοή της ήταν θερμή, μυρωμένη. Και ο Πιέρ για πρώτη φορά ένοιωσε τόσο επιτακτική την ανάγκη να την πάρη στα χέρια του και να την σφίξει στην άγκαλιά του.

Μα ξάφνου έδγαλε μια φωνή. Η ματιά του καρφώθηκε θαμπωμένη σ' ένα χαμηλό, φωτισμένο παράθυρο. Οι κουρτίνες ήταν άνασχηματισμένες. Στο βάθος το τζάκι πετούσε φλόγινες ανταύγειες στην κάμαρα, στους τοίχους, σε μια γυναίκα που ήταν γονατισμένη εκεί καί... —

Ο Πιέρ κύτταζε προσεκτικώτερα. Και είδε μια νέα να παίρνει ένα-ένα στα χέρια της τέσσερα μικροσκοπικά παπουτσάκια που λίγο πριν ήταν άκουμπισμένα πλάι στο τζάκι και να τα φορώντας γλυκά, παιγνίδια, ζωγραφιές.

Στα μάτια του Πιέρ έλαμψε ένα δάκρυ. Αισθάνθηκε πως ή σκέψη του πέταξε κάμποσα χρόνια πιο πίσω. Πρωτοχρονιά στο Αϊζ. Η γιαγιά, η Νοεμί, οι άξέχαστες εκπλήξεις τσώνων πρωϊνών του καινούργιου χρόνου... δώρα, φιλιές, χαρές... Ο Πιέρ άκουσε μια φωνίτσα, δυό σιγανές φωνίτσες, χίλιες φωνές να του ψιθυρίζουν:

—Μα τί έπαθες λοιπόν; Δεν είχες άποσχεθεί στη γιαγιά σου να περάσης μαζί της τις γιορτές;

Και όλες οι φωνές ήταν γλυκιές, γοητευτικές, αλλά τόσο-τόσο μακρινές.

Και σε λίγο μιά άλλη φωνή, αλλά άλλη θινή όμως, αυτή τη φορά, είπες:

—Έλα, Πιέρ, τί έπαθες και κυττάς έτσι σαν χαζός;

Οι φίλοι μας προχώρησαν. Πάμε να τους φτάσουμε!

—Ναί, έχεις δίκιο Μαρσέλ. Τρέχα να τους πής να περιμένουν. Θέλω να αγοράσω κάτι μικροπραγματάκια... Θα σάς δω!...

—Τί ρομαντικός που είσαι!

Η Μαρσέλ άπομακρύνθηκε. Ο Πιέρ αγόρασε κάτι παιγνίδια, λίγα γλυκά, έπήδησε σ' ένα ταξί και έφώναξε:

—Στο σταθμό Λυών! Και γρήγορα μάλιστα.

Είχε την αίσθηση της σωτηρίας, της άπελευθέρωσης, της άναστάσεως!

Πρόφτασε και πήδησε στη ταχεία την ώρα που ξεκινούσε. Στις δέκα το πρωί ήταν στη Μασσαλία.

Και σε λιγάκι ένα αυτοκίνητο τον πήγε στο Αϊζ

“Ωρμησε μέσα στο αγαπημένο παλτό σπιτί, την ώρα που έτοιμαζόνταν για το τραπέζι.

Η γιαγιά, απ' τη χαρά και την κατάπληξη κόντεψε να λιποθυμήσει. Η εξαδέλφουλα έγινε χλωμή σαν πεθαμένη.

“Αλλά σε λίγο συνήθε και ρίχτηκε στην άγκαλιά του.

Η γιαγιά ψιθύρισε στ' αυτό του Πιέρ:

—Ο Θεός σε στέλνει, παιδί μου... Η Νοεμί σ' αγαπά μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της. Θα γίνη γυναίκα σου. Θα σε περιμένει. Είναι πολύ όμορφη όμως και την πολιορκούν. Οι διάφοροι έπιτήδεις προσπαθούν να έπωφεληθούν της κάθε ευκαιρίας. Άν δεν έρθη ο Πιέρ, όπως το άποσχεθήκε, θα πή πως σε έέχασε! Έτσι της έλεγαν. Η θεία Πρόνοια σε φώτισε νάρθης...

Μην στενοχωριέσαι... Θα δής! Θα γίνετε εύτυχισμένοι...

Και η γιαγιά χαμογελά εύτυχισμένα, ενώ ο Πιέρ σκύβει και της φιλεί το χέρι.

ΓΚΑΣΤΟΝ ΝΤΕΒΙΣ

Το ιδεώδες άνδρόγυνο

Ένας εύθυμος διάλογος
του ΜΑΞΙΜ

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ. — Κυρία μου. Κρατηθήτε καλά για να μη λιποθυμήσετε από τη συγκίνηση! Σας φέρνω μίαν ευχάριστη είδηση, εξαιρετικά ευχάριστη!... Ο σύζυγός σας και ο γιός σας δεν είναι εδώ; Τί κρίμα! Θα ήθελα να είναι παρούσα όλη η οικογένεια!

Η ΚΥΡΙΑ. — Δυστυχώς, άπουσιάζουν. Άλλά, μιλήστε, κύριε, σας παρακαλώ τί έχετε να μου άναγγείλετε;

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ. — Πρόκειται για το δημοψήφισμα.

Η ΚΥΡΙΑ. —Ποιό δημοψήφισμα;

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ. — Το δημοψήφισμα που προεκήρυξε η έφημερίς μας για το ιδεώδες συζυγικό ζευγάρι.

Η ΚΥΡΙΑ. —Λοιπόν;

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ. —Λοιπόν, να: Τους περισσότερους ψήφους τους πήρατε σεις και ο σύζυγός σας ναί.

Η ΚΥΡΙΑ. —Εγώ και ο σύζυγός μου! Είστε βέβαιος, κύριε;

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ. — Άπολύτως, βέβαιος, κυρία. Δεν το περιμένατε, λοιπόν;

Η ΚΥΡΙΑ. —Δηλαδή, ναί, το περιμέναμε...

“Άλλά, καθήστε, κύριε, σας παρακαλώ... Όχι εκεί, είναι λερωμένα.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ. — “Ω! παρντόν. Η καρτέλα είναι γεμάτη σούπες!

Η ΚΥΡΙΑ. —Ναί... Ένα μικρό δυστύχημα, κύριε...

“Ο γιός μου, ο μικρός μου Τότος...

Είναι λιγάκι άπρόσεκτος, ξέρετε...

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ. — Όλα τα παιδιά είναι άπρόσεκτα.

Η ΚΥΡΙΑ. — “Ω! Ο δικός μου γιός είναι τύπος και ύπογραμμός... Σπανίως κάνει ζημιές... Δεν ξέρετε τί φρόνιμος που είναι...

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ. — Σας πιστεύω, κυρία μου. “Ωστε ο σύζυγός σας βγήκε έξω μαζί με το γιό σας;

Η ΚΥΡΙΑ. —Ναί... Πήγαν να κάνουν ένα μικρόν περίπατο μετά το γεύμα.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ. —Για να διευκολύνουν τη χώνευση...

Η ΚΥΡΙΑ. —Άκριβώς.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ. —Είστε, όπως βλέπω, σύμφωνοι με όλους τους κανόνες της ύγιεινης... Περίπατος μετά το φαγητό... Φαγητό στην ώριση ώρα.

Η ΚΥΡΙΑ. —“Ω! Πάντοτε! Ο σύζυγός μου είναι πολύ τυπικός. Κι' έχει δίκιο. Δεν υπάρχει καλλίτερο πράγμα από την τάξη...

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ. — Βλέπω ότι δεν γελάσθηκα. Ξέρετε, κυρία μου, ότι όλη η γειτονιά σας θεωρεί ως πρότυπο νόικοκυράς και άφωτισμένης συζύγου;

Η ΚΥΡΙΑ. —Άλήθεια;

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ. — Βλέπω, κυρία μου, ότι είστε όπως, όλοι οι εύτυχισμένοι άνθρωποι. Δεν έχετε έπίγνωσιν της εύτυχίας σας.

Η ΚΥΡΙΑ. —Ναί, έτσι είναι (άκούεται κάποιος δαιμονισμένος θόρυβος έξω). “Ω! Νάτοι! Είναι ο άνδρας μας και ο γιός μου... Άνεβαίνουν τη σκάλα.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ. — Είμαι εύτυχής

που θα παρευρεθώ στην έπιστροφή τους ύστερα από τον περίπατό τους... Σπανίως βλέπω τέτοιες τρυφερές εικόνες οικογενειακής εύτυχίας.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μπαινοντας). — “Ελα, λοιπόν, βρωμόπαιδο! Τώρα να δής τί έχεις ν' άκούσης από τη μάνα σου, που πήγες και βουτήχθηκες ως το λαιμό μέσα στη λάσπη!

Η ΚΥΡΙΑ. — “Ω! Θεέ μου! Τί χάλια είναι αυτά Τότο;

ΤΟΤΟΣ. — “Έπεσα μέσα σ' ένα χανδάκι.

Η ΚΥΡΙΑ (δαγκώνοντας τα χείλη της). —Τί άπρόσεκτο παιδί!... Έτσι μούρχεται... Χυ!... Χυ!... Μήπως

—“Ωστε έκανα λάθος στο πάτωμα;...

χτύπησε, άγόρι μου;

ΤΟΤΟΣ (με άπορία). —“Ωστε δεν θα με δειλεις;

Η ΚΥΡΙΑ. —“Ω! Όχι! Πώς σου ήλθε αυτή ή ιδέα; Έλα, πές καλησπέρα στη μαμάκα σου... φίλησέ την... εδώ... (Προς τον άνδρα της). Καλησπέρα, Προσπερ (τον φιλάει).

Ο ΚΥΡΙΟΣ. —Τί σοδρβε άπόψε, γυναίκα; Με φίλας; Άπό πότε έγινες κινηματογραφική;

Η ΚΥΡΙΑ (γαμηλόφωνα). —Πάμε, λοιπόν, βλάκα! (Ύψωνοντας τη φωνή της). —“Ελα, άνδρούλη μου να σου γνωρίσω τον κύριο... Είναι δημοσιογράφος!

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ (δυσκολευόμενος). — “Οσκάρ Λαπλούι, συντάκτης του “Μικρού Άμερολήπτου...”

Η ΚΥΡΙΑ. — Ίδού, κύριε δημοσιογράφε, και ο μικρός μας Τότος, το άγγελούδι μας.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ. —Σωστό άγγελούδι! Και πόσων χρονών είναι;

Η ΚΥΡΙΑ. —Έννεα.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ. —Τά συγχαρητήριά μου, φαίνεται πολύ μεγαλύτερος! Τι άνάπτυξη! Λοιπόν, μικρού-

λη μου, είσαι φρόνιμος; Άγαπάς τα μαθήματα;

ΤΟΤΟΣ. —Και τί σ' ενδιαφέρει ξένα;

Η ΚΥΡΙΑ. —Τότο, τί λόγια είναι αυτά; Άπάντησε στον κύριο.

ΤΟΤΟΣ. —Γιατί να το άπαντήσω; Ποιός είναι αυτός; Τί γυρεύει στο σπιτί μας;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. —Άλήθεια, τί θέλετε, κύριε, στο σπιτί μας;

Η ΚΥΡΙΑ. —Θά σου το πώ, χρυσέ μου. Ο κύριος από δω ήλθε να μάς άναγγείλη ότι πήραμε το πρώτο βραβείο στον διαγωνισμό για το πιο ιδεώδες συζυγικό ζευγάρι...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. —Ποιό το πήραν;

Η ΚΥΡΙΑ. —Εσύ κι' εγώ... Ναί, θησαυρέ μου... Είμαστε το πιο ιδανικό ζευγάρι...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (σκουπίζοντας το μέτωπό του). —Άφίστε με να καθίσω...

ΤΟΤΟΣ. —“Ω! Ο μπαμπάς κάθισε πάνω στις σούπες!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (τινάζεται). —Νά πάρε ή διάβολος!

Η ΚΥΡΙΑ. —Δεν είναι τίποτα, πουλάκι μου... Θα στείλω το πανταλόνι σου στο καθαριστήριο... Δεν είναι σπουδαίο πράμα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. —“Ωστε είμαστε το ιδεώδες ζευγάρι;

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ. —Μάλιστα, κύριε... Και Κερδίζετε δέκα χιλιάδες φράγκα... Άλλά, γιατί αυτό το ύφος, κύριε; Έσείς φαίνεσθε σαν να διαμαρτύρεσθε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. —“Ω! Δεν είναι τίποτα... Η έκπληξις... ή συγκίνηση... “Οφείλω πάντως να όμολογήσω...

Η ΚΥΡΙΑ. —“Ω! άγάπη μου... Ευχαρίστησε τον κύριο... (Χαμηλόφωνα). Πές, λοιπόν, τίποτε, ήλθιε!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. —Ναί, ναί... Λοιπόν, είμαι πολύ εύχαριστημένος. Μία τέτοια έπιβράβευσις...

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ. — Και τώρα, θά σας παρακαλέσω, κύριε, να μου δώσετε μερικά στοιχεία, για το άρθρο που θα γράψω... Παντρευθήκατε πρό δεκαετίας, νομίζω...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. —Μάλιστα.

Η ΚΥΡΙΑ. —Δέκα χρόνια άνέφελη εύτυχία...

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ. —Μπορώ να μάθω το μυστικό της εύτυχίας σας;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. —Μά... Είναι πολύ απλό το μυστικό μας.

Η ΚΥΡΙΑ. —Άπλούστατα. Δεν διαφωνούμε ποτέ εγώ και ο άνδρας μου.

ΤΟΤΟΣ. —Έμένα μου λές!

Η ΚΥΡΙΑ. —Δεν αντίλέγω ποτέ στον άνδρα μου κι' εκείνος δεν μου λέγει ποτέ όχι.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. —Αυτό είναι.

ΤΟΤΟΣ. —Μονάχα στη σούπα τ'ά μουσκεύουν.

Η ΚΥΡΙΑ. —Τί είπες, μωρό μου! (χαμηλόφωνα). —Θά σκάσης, λοιπόν, στρίγγλικο;

ΤΟΤΟΣ. —Δεν είπα τίποτα. Για τη σούπα, είπα... Ξέχασες τον καυγά που έγινε πριν;

Η ΚΥΡΙΑ. —Ο γιός μου είναι μέγας φαρσέρ...

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ. —Λοιπόν, στο σπι-

τι σας βασιλεύει διαρκώς
ή άρμονία...

Η ΚΥΡΙΑ.—Μάλιστα...
Ποτέ μιά λέξη πικρή, πο-
τέ ένας σκληρός λόγος.
'Ο σύζυγός μου είναι ξε-
νας ξεχωριστός άνδρας...

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ.—'Όλο
για τον άνδρα σας μιλά-
τε, κυρία... Πώς φαίνε-
ται ότι είσθε μετριό-
φρων...

ΤΟΤΟΣ.— Μπαμπά,
πές για τη σουπιά.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Πάψε,
Τοτό... Έχετε δική, κύ-
ριε δημοσιογράφε... 'Η
γυναίκα μου είναι εξαι-
ρετική. ά μετριόφρων. Ά-
κεία, ύποτακτική, ύπομο-
νητική και σπουδαία μα-
γείρισσα...

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ.— Φυ-
σικά... 'Η εύτυχία άπο-
τελείται άπό χίλια δυό
μικροπράγματα... Και τώ-
ρα, κύριε Μπαλουά, έγε-
τε την καλωσύνη να μου
υπογράψετε μιάν άπόδει-
ξι για τις δέκα χιλιάδες
φράγκα :

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Πώς εί-
πατε τόνόμά μου ;

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ.— Μπα-
λουά,

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— "Ω ! Τώ-
ρα εξηγείται το μυστή-
ριο... 'Ο Μπαλουά, κύριε
δημοσιογράφε, κάθεται
στο επάνω πάτωμα... 'Ε-
γώ λέγομαι Ντουπιτόν,

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ.—"Ω !
"Ω ! έκανα λάθος στο πά-
τωμα... Νά με συγχο-
ρεΐτε, κύριε...

Η ΚΥΡΙΑ.— Τί να σέ
συγχωρήσουμε, βρέ ;...
Καλό κι' αυτό !... 'Ακούς
έκανε λάθος στο πάτω-
μα ! Πολύ έξυπνος εί-
σαι !

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Μά ό άν-
θρωπος δέν φταίει, έσύ
φταΐς. "Αν τον ρωτούσες
ποιόν ζητάει την ώρα που
μπήκε μέσα... 'Αλλ' έτσι
είσαι πάντοτε σύ... 'Επι-
πόλεια σάν σουσουράδα.

Η ΚΥΡΙΑ.—Πραγματι-
κά, έγώ φταίω. 'Αλλά
μπορούσα να φαντασθώ
ότι ό άπατεώνας αυτός
έκανε λάθος στο πάτω-
μα ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Νομίζω
πώς θάπρεπε να το κατα-
λάβης. Μόλις σοβί μιλήσε
για ιθνητικό ζευγάρι, έ-
πρεπε να καταλάβης ότι

Κυρίες μου, τὰ μάτια σας σας προδίδουν !

'Ανόμασαν οι ποιηταί τὰ μάτια καθρέφτη τής ψυ-
χής, και δέν είχαν άδικο, όπως απέδειξεν ή φυσιο-
γνωμική, ή μοντέρνα αυτή επιστήμη, ή οποία άπό
την έξωτερική εικόνα ενός ανθρώπου, μπορεί εύκολα
να σας φτιάσει την έσωτερική, την ψυχική του εί-
κόνα. Και σπανίως πέφτει έξω. Και ή φυσιογνωμι-
κή λέγει για τὰ μάτια, ότι πραγματικά είναι ό κα-
θρέφτης τής ψυχής ενός ανθρώπου. Μπορείτε και
σείς άπό το σχήμα και άπό το χρώμα των μα-
τιών, να καταλάβετε τις φίλες σας... ή τους φίλους
σας. Φθάνει να συμβουλευτήτε αυτά που άκολου-
θούν :

Α' άπό το σχήμα

1.— Τὰ μεγάλα μάτια σειχνουν άνθρωπο ονειρο-
πόλο, ιδεολόγο και ποιητή (άδιάφορο αν δέν γράφει
στίχους).

2.— Τὰ μικρά μάτια γενικώς, δείχνουν άνθρωπο
δραστήριο, έπιχειρηματικό, δημιουργικό.

3.— Τὰ στρογγυλά μάτια που προέχουν κάπως
δείχνουν άνθρωπο χωρίς χαρακτήρα, και όχι πολύ
έξυπνο.

4.— Τὰ στρογγυλά αλλά χωμένα μέσα μάτια δεί-
χνουν τον ψυχραιμο, τον τολμηρό και τον κατα-
κτητή.

5.— Τὰ μακρουλά μάτια (άμυγδαλωτά) δείχνουν
τον καλλιτέχνη και τον άνθρωπο που του άρέσει ή
πολυτέλεια.

Β' άπό το χρώμα

1.— Τὰ γκριζα μάτια δείχνουν τον ψυχρό, τον
λογικευμένο και κάποτε τον σκληρό άνθρωπο.

2.— Τὰ ανοιχτογάλαζα μάτια δείχνουν τον γλυ-
κό, τον παθητικό άνθρωπο.

3.— Τὰ πράσινα μάτια δείχνουν τον όνειροπόλο
άλλά και τον άνθρωπο τής περιπετειάς.

4.— Τὰ ανοιχτά καστανά δείχνουν τον άνθρωπο
με τη φαντασία, τον συγκεντρωτικό, τον όνειροπόλο.

5.— Τὰ βαθυγάλαζα ή τὰ μαύρα μάτια δείχνουν
τον όρμητικό, τον φλογερό και τον άγριο κάποτε,
άνθρωπο.

6.— Τὰ πολύ ανοιχτόχρωμα μάτια είναι γενικώς
ένδειξη κηλίας.

δέν έννοούσε έξένα, 'Ε-
κτός αν έχης την ιδέα ό-
τι είσαι ιδεώδης σύζυγος
και σπουδαία μαγείρισ-
σα !

Η ΚΥΡΙΑ.— Πάντως,
δέν είμαι ούτε μπεκρού,
σάν και του λόγου σου,
ούτε τεμπέλα, ούτε ξεπε-
σμένη.

ΤΟΤΟΣ.—"Όστε θα φύ-
γη ό κύριος ;

Η ΚΥΡΙΑ.—Σκάσε και
σύ, στριμμένο ! Θα σέ
μάθω έγώ να πέφτης στις
λάσπες. "Αρπα την !
(Τοτό δίνει ένα χάστού-
κι).

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Μην ά-
πλώνης χέρι πάνω στο
παιδί γιατί θα σοβί στρί-
ψω το λαρύγγι, στρίγ-
γλα !

Η ΚΥΡΙΑ.—'Αλήθεια ;
Νά και σύ το μερδικό
σου. (Τόν χαστουκίζει).
Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ.— 'Αλ-
λά, κύριε και κυρία, σας
παρακαλώ...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Τί ; 'Ε-
δω είσαι σύ άκόμα ;
'Εμπρός, ούστ ! (Τοτό δί-
νει μιά κλωτσιά και τον
βγάζει έξω).

ΜΑΞΙΜ

Σοφά λόγια

Νοιώθω τον έρωτευμέ-
νον που έγκαταλείπει της
άγαπημένην του για να
της γράψη. 'Εγώ θα έγ-
κατέλειπα τη δική μου,
όχι για να της γράψω,
όλλά για να την σκέπω-
μαι.

Μερικές φύσεις είναι
προδιατεθειμένες για τη
θλίψη όπως άλλες για την
άρρώστεια.

'Η ματαιοδοξία είναι το
κυριώτερον ελατήριο ό-
λων σχεδόν των πράξεών
μας.

(Λόρδος Βύρων)

"Όσοι δέν αγαπούν
τους όμοιους των, ζούν
μιά ζωή άνωφελή.

(Σέλλεϋ)

"Όταν εργάζεσθε για
τους άλλους, εργάζεσθε
με τον ίδιο ζήλο σάν να
εργάζεσθε για τον έαυ-
τόν σας.

(Κουμφούκιος).

Μία γυναίκα άπό το ΥΠΕΡΠΕΡΙΝ

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του
του ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΛΑΝ ΚΟΥΞ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

'Ο Στάνλεϋ Τσέστερ και ό Σιντνεϋ
Βέμπ, δυο καλοί, άχωριστοι φίλοι, δια-
σχίζουν μαζί μιάν απο τις φτωχο συνοι-
κίες του Λονδίνου, όπου συχνάζουν υ-
γιώς διάφοροι, ύποπτοι τύποι. 'Ο Στάν-
λεϋ ανήκει στην δύναμη της αγγλικής α-
στυνομίας, της Σκοτλαντ - γαρντ, και ό
Σιντνεϋ Βέμπ είναι δημοσιογράφος. Κα-
θώς περνούσαν μέσα άπό ένα πάρκο, διέ-
κριναν έναν άνθρωπο με καλό έξωτερικό,
κουμισμένο έπάνω σε έναν πάγκο. Τόν
επείσασαν και τον άκουσαν να παραμιλάει
λέγοντας: «'Ο Κινέζος, ό Κινέζος. 'Ω !
ή πεθαμένη ! Την κράτησα στην αγκαλιά
μου. 'Η πεθαμένη». 'Ο άστυνομικός πα-
ράξευε στο άκουσμα αυτών των λό-
γων και μετέφερε τον άγνωστο, που εί-
χε περιπέσει πάλι σε λήθαργο, στο πλη-
σιέστερο άστυνομικό τμήμα. Εκεί έψα-
ξαν τις τσέπες τους και άνακάλυψαν ότι
ό άγνωστος όνομαζόταν Πόρτερ-Σμιθ και
ότι σχετιζόταν με κίσιον Κινέζο που
τόν ελεγαν Λί-Φού-Σάν και κατοικού-
σε στην οδό Μπέρνλεϋ, άριθμός 50. Μέ-
σα στις τσέπες του Πόρτερ Σμιθ βρέθη-
καν επίσης δυο τύπες, ξανθών, γυναι-
κών μαλλιών. 'Ο άστυνομικός Στάνλεϋ
Τσέστερ έδωσε έντολή να μεταφέρουν τον
κοιμισμένο στο σπίτι του και την άλ-
λη μέρα πήγε στο σπίτι του Κινέζου, για
να έξακριώσει τί είχε συμβή.

'Εκεί όμως, τον έπεριμέναν πράγματα
καταπληκτικά. Μέσα σε μιά γυναίκα με
χρυσόφαιρα, ό Κινέζος του παρουσιάζει
μιά παραξενή όπτασία, μέσα στην όποια
ύπηρχε ό άγνωστος που κοιμότανε έπάνω
στο παγκάκι και ό έαυτός του. Κατόπι, ό
Κινέζος του παρουσιάζει έπάνω σε μιά
κουρτίνα μιά ώραία γυναίκα με ξανθό
μαλλιά όμοια με τὰ μαλλιά τής τούφας
που είχε βρεθί μέσα στις τσέπες του ά-
γνωστου. 'Ενθ, όμως, ό Στάνλεϋ έκαμε
να τρέξη προς την όπτασία ένοιωσε μιά
ζάλη να τον κυριεύη και έπεσε κάτω ά-
ναίσθητος. 'Όταν χάρις στις περιποιή-
σεις του Κινέζου συνήλθε βρήκε τον Κι-
νέζο πλάι του να του βρέχη με κρύο νε-
ρό το μέτωπο. Σηκώθηκε και έτοιμάστη-
κε να φύγη άποφασισμένος όμως άργό-
τερα να επανέλθη για να έξιχνιάσει το μυ-
στήριο του Κινέζου. Φεύγοντας μαθαίνει
άπ' τον ίδιο τον Κινέζο ότι ό ύπουργός
των έξωτερικών έχει ξεχάσει στην καπε-
λιέρα του Κινέζου το καπέλλο του. 'Ο
Στάνλεϋ έπειτα άποφασίζει να έπισκεφθί
τον Πόρτερ-Σμιθ ό όποιος τον δέχεται
ψυχρά και άκούει τάχα άδιάφορος τις
λεπτομέρειες τής περιπέτειάς του στο
πάρκο. Κατόπιν ό Στάνλεϋ πηγαίνει στο
σπίτι του όπου κατά τις 3 άπό τὰ μεσά-
νυχτα τον είδοποιούν τηλεφωνικώς ότι ό
'Υπουργός των 'Εξωτερικών βρέθηκε
εξολοφνημένος στο γραφείο του.
Πηγαίνει άμέσως επί τόπου και βρί-
σκει εκεί τον Στάμπουλ, στον όποιο είχε
άνατεθί ή έξιχνιάση του έγκλήματος.

'Ενθ οι άστυνομικοί καταγινόντουσαν
με τις έρευνές τους εμφανίζεται ό ιδιαι-
τερος του ύπουργού ό όποιος και τούς
δίδει διάφορες πληροφορίες. Την ώρα, ό-
μως, που πήγαινε να τους άνοίξη ένα
χρηματοκιβώτιο κρυμμένο πίσω άπό μιά
κουρτίνα, βρίσκουν ξεπλωμένη στο πά-
τωμα μιά γυναίκα. 'Ηταν ντυμένη πολύ
άπλά και στα πόδια της φορούσε παπού-
τσια χοντροκαμωμένα. Οι άστυνομικοί
προσπαθούν να την συνεφέρουν και ταυ-
τοχρόνως ψάχνουν στην τσάντα της.
Βρίσκουν μέσα ένα γράμμα του δολοφo-
νημένου ύπουργού άπό το όποιο συμπε-
ραίνουν ότι είχε έρωτικές σχέσεις με την
άγνωστη και ότι αυτή είχε δολοφονήσει
τον ύπουργό έπειδή την είχε έγκαταλεί-
ψει. 'Ο παραστάμενος όμως ιδιαιτερος
του ύπουργού θεοαίωνει ότι δέν συνέ-
βαινε τίποτε τέτοιο γιατί φίληνάδα του
ύπουργού ήταν ή κόρη του που ήταν συ-
χνόως και ιδιαιτερη γραμματέας.

6ον

Η γελάτς, του είπε αυτός, χωρίς
να φανή καθόλου προσβδλημέ-
νος. Το μυστικό τής δολοφονίας
είνε αυτό το χαρτί που βρίσκεται
στην χαρμάντα του χρηματοκιβωτίου.

Κοντά στην πόρτα, βρέθηκε άντιμέτωπος
με την άγνωστη.

—'Ισως έχετε δική, είπε τότε ό
Στάνλεϋ. Δέν μου λέτε: Θα είσατε πα-
ρών στο άνοιγμα του χρηματοκιβωτίου ;

— Κατά πάσαν πιθανότητα. 'Ημουν ό
γραμματέας του και θα με χρειασθούν για
να δώσω διάφορες πληροφορίες.

— Τότε, αν θέλετε να βοηθήσετε στην
ανάκλυψη τής αλήθειας, δέν έχετε παρα-
νά μου ανακοινώσετε το περιεχόμενο αυ-
τού του χαρτιού.

— Δυστυχώς δέν θα μπορέσω, είπε ό
γραμματέας. 'Εμείς οι άνθρωποι του Φό-
ρεϊν 'Οφφς είμαστε μαθημένοι στην άπό-
λυτη έχεμύθεια.

— Καλά, άφίστε τότε τον κόσμο να
φαντάζεται ότι ό ύπουργός σας ήταν ένας
γυναίκας που έπεσε θύμα των έρωτικών
του υποθέσεων.

—'Όχι, όχι, για όνομα του Θεού, φώ-
ναξ τότε ό γραμματέας. Σας υπόσχομαι
να σας ανακοινώσω ότι μπορέσω να μά-
θω. Πού να σας ζητήσω; Στην Σκό-
τλαν Γυάρντ;

—'Όχι. Θα προτιμούσα να μην υποψι-
ασθί ό φίλος μου ό Στάμπουλ ότι ένδια-
σούμαι για ένα ζήτημα που αυτός το έ-
χει για τελειωμένο. Θα σας
τηλεφωνήσω καλύτερα έγώ.

Πώς σας λένε;

— Μπράουν.

'Ο Στάνλεϋ πήρε ένα κομμά-
τι χαρτάκι του μπλόκ που βρι-
σκόταν έπάνω στο γραφείο, ση-
μείωσε έπάνω το όνομα του
γραμματέως, το έκρυψε στην
τσέπη του και ύστερα άποχαι-
ρέθηκε τον κύριο Μπράουν.

Κοντά στην πόρτα βρέθηκε άν-
τιμέτωπος με την άγνωστη. 'Η
νέα τον κύτταξε μ' ένα τέτοιο
βλέμμα άπελπισίας που ό Στάν-
λεϋ δέν μπόρεσε να μη γυρίση
άλλού το δικό του.

— Πώς θα το άναγγείλω
στην κόρη μου που ήταν να
βγί άπόψε μαζί του έξω, μουρ-
ροντάκος.

'Ο Στάνλεϋ θυμήθηκε τότε
ξαφνικά ότι το ίδιο θράδς έπόβ-
κειτο ό ύπουργός να βγί έξω
και με κάποιον άλλον. Με τον
Κινέζο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V
Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΕΖΟΥ

'Ο Στάνλεϋ έφθασε την άλλη
μέρα πρωί-πρωί στο γραφείο

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

του. Ο μόνος άνθρωπος που είχε πάει πριν από αυτόν ήταν ο γενικός διοικητής της Σκότλαντ Γουάρντ Κ. Μπαζιλ Χάμπτον που είχε σηκωθεί από τα ξεχωριστά για να παρακολουθήσει την υπόθεση του Φόρεϊν Όφφισ.

Όλες οι πρωινές εφημερίδες ήταν γεμάτες από περιγραφές και πληροφορίες γύρω στο έγκλημα. Η φωτογραφία του ύπουρου και της άγνωστης, στέλιαν την πρώτη σελίδα όλων των εφημερίδων που περιέγραφαν όλες τις πληροφορίες του Στάκπουλ. Δράμα ζηλοτυπίας. Και σαν να ήταν όλες συνεννοημένες, δημοσίευαν όλες φωτογραφίες του ύπουρου μαζί με την γυναίκα του και με τα παιδιά του. Τραγική είρωναία.

Ο Στάνλεϊ άφίερωσε όλη του την προσοχή στην φωτογραφία της δολοφόνου. Ποιά να ήταν αυτή η αδύνατη λεπτή γυναίκα που είχε την δύναμη να παλαίψει την περασμένη νύχτα με το θύμα της και να του μπήξει ύστερα το μαχαίρι της με τέτοια ακρίβεια στην μέση της καρδιάς; Και πώς κατόρθωσε τώρα να προσποιηθεί τέτοια απάθεια τέτοια ήλιθότητα;

Όλες οι προσπάθειες του ανακριτού να της αποσπάσει μερικά διαφοριστικά λόγια είχαν αποβεί μάταιες. Κρατούσε το κεφάλι διαρκώς σκυμμένο και φαινόταν να μη καταλάβαινε τίποτα από ό,τι την ρωτούσαν. Ήταν σαν ναρκωμένη.

Ο Στάνλεϊ διάβασε προσεκτικά της πληροφορίες όλων των εφημερίδων. Ήταν σχεδόν όλες οι ίδιες και σχεδόν παντού έβλεπε κανείς τις απόψεις του Στάκπουλ. Το μόνο που του έκανε κάποιαν ιδιαιτέραν εντύπωση ήταν το γεγονός ότι καμμία εφημερίδα δεν συγχωρούσε την μεταθανάτιο διαπόμπευση ενός πολιτικού. Το σκάνδαλο — όσο ενδιαφέρον από δημοσιογραφικής απόψεως και αν ήταν — έπρεπε να είχε παρασιωπηθεί. Οι Άγγλοι θέλουν τους πολιτικούς τους άνδρες σοβαρούς και αξιοπρεπείς και ο Στάκπουλ είχε εκθέσει με όσα είπε την υπόληψη ενός από τους πιο γνωστούς.

Τι μυστήριο να κρύβεται πίσω από αυτήν την υπόθεση, συλλογιζόταν τώρα ο Στάνλεϊ. Να είχε πάει άραγε ο ύπουρος κατ' ευθείαν από το σπίτι του Κινέζου στο γραφείο του ή είχε συναντήσει στο μεταξύ και άλλα πρόσωπα; Είχε σ' αλήθεια σκοπό να βγεί το άλλο βράδυ έξω μαζί με τον Κινέζο;

Ο Κινέζος γύριζε διαρκώς μέσα στο μυαλό του. Έπρεπε να μάθει περισσότερα γι' αυτόν. Πήρε το άκουστικό του τηλεφώνου και ζήτησε τον αριθμό του φίλου του δημοσιογράφου Σίντνεϊ Βέμπ, μαζί με τον οποίο είχε βρει τον άγνωστο που καιμύαν στο πάρκο.

Μπορείς να μου φέρεις πληροφορίες για τον Κινέζο; τον ρώτησε; Όνομάζεται

Λή-Φου-Σάν και κατοικεί στο Μπέρκλεϊ Σκουερ αριθμός 50. Είναι επαγγελματίας... φιλόσοφος. Όσο πιο γρήγορα μου φέρεις τις πληροφορίες τόσο το καλύτερο.

Ο φίλος του του έδωσε φαίνεται ενδιαφέροντες υποσχέσεις γιατί ο Στάνλεϊ έκλεισε το τηλέφωνο κατευχαριστημένος και ζήτησε άμέσως τον αριθμό του Φόρεϊν Όφφισ.

Με συνδέετε σας παρακαλώ με τον γραμματέα του αποθανόντος ύπουρου κύριον Μπράουν; Δεν είναι εκεί; Του λέτε σας παρακαλώ ότι τον ζήτησε ο... ή όχι, αφέστε τηλεφώνω αργότερα. Ευχαριστώ.

Είχε σκεφθεί την τελευταία στιγμή ότι δεν ήταν σωστό να πη το όνομά του στην τηλεφωνήτρια. Την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα και με μεγάλη του εκπλήξη είδε μπροστά του τον γραμματέα. Από την έκφραση του προσώπου του κατάλαβε ακέως ότι δεν του έφερε καθόλου ευχάριστα νέα. Ο γραμματέας τον πλησίασε και του είπε σχεδόν ψιθυριστά:

Όταν ήρθαν για ν' ανοίξουν το χρηματοκιβώτιο το χαρτί που είχαμε ιδεί δεν ήταν πια εκεί. Κάποιος το είχε εξαφανίσει.

Μα το χρηματοκιβώτιο ήταν κλειδωμένο...

Και μ' όλα ταύτα. Το πρωί όταν μπήκαμε μέσα για ν' ανοίξουμε το χρηματοκιβώτιο το πρώτο πράγμα που αντελήφθηκα ήταν ότι το χαρτί δεν ήταν πια μέσα στην χαρμάντα.

Ποιοι ήταν παρόντες στο άνοιγμα; Ο πρωθυπουργός, μερικοί ύπουροί, ο άρχηγος της Σκότλαντ Γουάρντ, σέρ Μπαζιλ Χάμπτον και δυο τρεις ανώτεροι υπάλληλοι του Φόρεϊν Όφφισ. Και όμως, ως χθές το βράδυ που έφυγα, το χαρτί ήταν εκεί που το είχαμε ιδεί.

Ωστε κάτι μεσολάβησε την νύχτα; — Η άργα το βράδυ.

Μήπως ξέρετε ποιός μπήκε τελευταίος στο γραφείο του ύπουρου;

Ναί. Καθώς μου είπε ο φρουρός τελευταίος μπήκε ο μόνιμος ύπουρος.

Μόνος;

Όχι. Τον συνόδευε ένας Κινέζος που ερχόταν τακτικά στο Φόρεϊν Όφφισ.

Ένας Κινέζος; Ποιός Κινέζος;

Δεν άκουσα ποτέ το όνομά του. Ήταν φαίνεται φίλος του μακαρίτη και είχε έρθει χθές για να μάθει τις λεπτομέρειες του έγκληματος.

Έμεινε καθόλου μόνος μέσα στο γραφείο;

Δεν πιστεύω.

Μήπως μάθατε αν όταν μπήκαν μέσα ο ύπουρος και ο Κινέζος άφισαν την πόρτα ανοιχτή ή αν την έκλεισαν;

Νομίζω... την έκλεισε. Ναί! Βέβαια. Την έκλεισε. Τώρα θυμάμαι. Ο φρουρός μου είπε άστεινόμενος ότι θα ήθελε πολύ να ιδεί πώς είναι τα μούτρα των Κινέζων όταν είναι λυπημένοι. Άλλά δυστυχώς, είπε, η πόρτα ήταν κλειστή. Κρίμα, είχε προσθέσει ο φρουρός, φαντάζομαι, ότι το μούτρο του Κινέζου θα ήταν την στιγμή αυτή σαν να ήταν απέναντι.

Ο Στάνλεϊ δεν πρόσεξε την κάπως ακατανόητη τελευταία αυτή φράση. Το μυαλό του ήταν τώρα απηχολημένο άλλο. Η παρουσία του ύπουρου ήταν φυσικά μια έγγησης ότι δεν είχε συμβεί τίποτα το εξαιρετικό μέσα στο ύπουρικό

γραφείο. Άλλά πάλι; Τι ζητούσε εκεί ο Κινέζος; Είχε έρθει πραγματικά για να μάθει λεπτομέρειες για το έγκλημα ή μήπως...;

Ο Στάνλεϊ δεν πρόφτασε να τελειώσει τον συλλογισμό του. Η πόρτα άνοιξε ξαφνικά και μπροστά του βρέθηκε ο φίλος του δημοσιογράφος Σίντνεϊ Βέμπ.

Τι γυρεύεις εδώ, τον ρώτησε ο Στάνλεϊ μισοθυμωμένος; Εγώ νόμιζα ότι την στιγμήν αυτήν θα έφερνες το Λονδίνο άνω-κάτω για να μαζέψεις πληροφορίες για τον Κινέζο,

Έσχνας ότι υπάρχει και ο θεός των τεμπέληδων;

Δηλαδή;

Δηλαδή, ότι ετοιμαζόμουν να ξεκινήσω για τη μεγάλη μου έρευνα έπεςα επάνω στον άνθρωπο που χρειαζόμουν.

Τον Κινέζο;

Όχι. Ένα συνάδελφό μου, δημοσιογράφος που έχει ειδικευθεί στην παρακολούθηση των ξένων που επισκέπτονται το Λονδίνο. Μέσα σε πέντε λεπτά μου έδωσε τις πληροφορίες που χρειαζόμουν.

Τις έχω σημειώσει όλες εδώ.

Έβγαλε ένα μικρό καρτέ από την τσέπη του και άρχισε να διαβάξει:

Είναι πραγματικός Κινέζος και μάλιστα από καλή κοινωνική τάξη. Έμφανίστηκε δημοσίως για πρώτη φορά την περασμένη άνοιξη. Λένε όμως ότι είναι από καιρό εδώ και ότι κατοικούσε πριν στην κινέζικη πρεσβεία. Στις 14 Ιουνίου έγκαιρο τεστάθηκε στο σπίτι που μένει μέχρι σήμερα, στο Μπέρκλεϊ Σκουερ αριθ. 50. Η διαγωγή του φαίνεται πως είναι πολύ αξιοπρεπής. Τον προσκαλούν στα πιο αξιοκρατικά σπίτια και δέχεται τακτικά πολύ επίσημες επισκέψεις. Ο λόρδος Ντέμπτσαμ, ένας από τους πιο μακρινούς συλλέκτες αντικειμένων κινέζικης τέχνης και ο μακαρίτης ύπουρος των Έξωτερικών, που είχε μανία με τους εκκλησιαστικούς ύμνους των Κινέζων ήταν οι πιο καλοί του φίλοι. Τα οικονομικά του είναι καθώς φαίνεται, περισσότερο από καλά.

Καμμία πληροφορία για τις πνευματιστικές του ιδιότητες;

Ελάχιστα πράγματα. Έχει λάβει μέρος σε μερικές πνευματιστικές συνεδριάσεις και έκανε κάποτε μια διάλεξη περί του «Μυστικισμού εν Κίνα». Τώρα είναι εξακριβωμένο ότι κάνει τον θαυματουργό, όχι όμως, για λεπτά.

Ο Σίντνεϊ έψαξε μέσα στις τσέπες του και βγάζοντας από μέσα ένα χαρτάκι είπε:

Α! ναί. Κόντεψα να το ξεχάσω αυτό. Δεν ήρθε κατ' ευθείαν στο Λονδίνο. Έφθασε πρώτα στο Άμπερντν με την θαλαμηγό ενός θαυπολόγου «Αμερικανού» του οποίου το όνομα δεν μπόρεσα να εξακριβώσω. Από εκεί πήγε στο Νιουκάσλ, στο Νότινγκχαμ και ύστερα έφθασε στο Λονδίνο.

Περίεργο, είπε ο Στάνλεϊ. Μήπως ξέρεις τις ακριβείς ημερομηνίες της περιόδου;

Όχι, αλλά φαντάζομαι ότι δεν θα είναι δύσκολο να εξακριβωθούν. Ένας Κινέζος κάνει πάντοτε εντύπωση, από όπου και αν περάσει.

Ο Στάνλεϊ έβγαλε το μπλόκ του για να σημειώσει μέσα τις πόλεις που του είχε αναφέρει ο φίλος του ο Σίντνεϊ αλλά καθώς το άνοιξε έπεςα από μέσα ένα μι-

κρό χαρτί. Έκανε να το ξαναβάλει μέσα στο μπλόκ αλλά παρατήρησε ότι επάνω στο χαρτί αυτό υπήρχε ένα δακτυλικό αποτύπωμα. Το γύρισε από την άλλη μεριά και είδε γραμμένο επάνω το όνομα του Μπράουν, του γραμματέως του ύπουρου. Τότε θυμήθηκε ότι είχε γράψει το όνομα αυτό επάνω σε ένα χαρτάκι που είχε βρεθεί επάνω στο γραφείο του ύπουρου και που το είχε χρησιμοποιήσει καθώς φαίνεται ο Στάκπουλ για να πάρη το πρώτο αποτυχημένο, δακτυλικό αποτύπωμα της άγνωστης. Μια ιδέα πέρασε τότε γρήγορα από το μυαλό του.

Έχω και άλλο ένα δακτυλικό αποτύπωμα κάπου, είπε στον φίλο του Σίντ, και νομίζω ότι δεν θα ήταν εντελώς άσκοπο να παραβάλω τα δυο μαζί.

Πού είναι το άλλο; ρώτησε ο Σίντ.

Επάνω σε ένα κολλάρο μου.

Αρκετά περίεργο. Αν ήμουν εγώ η γυναίκα σου όμολογώ ότι θα είχα ύποψεις.

Ο Σίντνεϊ πήρε γεμάτος περιέργεια το κολλάρο που του έδωσε ο Στάνλεϊ και άρχισε να εξετάζει με ένα φακό τα δυο αποτυπώματα. Ξαφνικά έβγαλε μια δυνατή φωνή που έκανε τον Στάνλεϊ και τον γραμματέα, που καθόταν άμυλητος, να γυρίσουν να τον κυττάζουν γεμάτοι περιέργεια.

Τι τρέχει; ρώτησε ο Στάνλεϊ;

Έλα να ιδής, του απάντησε ο Σίντνεϊ. Κύτταξε δώ, πρόσθεσε όταν πλησίασε ο φίλος του.

Σίντνεϊ!... φώναξε τότε και ο άστυνομικός σχεδόν τρομαγμένος. Καταλαβαίνεις τί σημαίνει αυτό;

Τα αποτυπώματα της άγνωστης που είχε δολοφονήσει τον ύπουρο και τα αποτυπώματα που βρισκότουσαν επάνω στο κολλάρο του Στάνλεϊ, ήταν εντελώς ίδια.

Όμοια, εντελώς ίδια, ψιθύρισε ο άστυνομικός σχεδόν μονολογώντας. Ύστερα γυρίζοντας προς τον Σίντνεϊ είπε:

Εξέρες υπό ποιες συνθήκες έγινε αυτό το σημάδι επάνω στο κολλάρο μου;

Το διηγήθηκε την σκηνή που είχε γίνει στο σαλόνι του Κινέζου και ότι το ματμένο δακτυλικό αποτύπωμα στο κολλάρο του ήταν από το χέρι ενός πνεύματος.

Τι σκέπτεσαι να κάνης; ρώτησε ο Σίντνεϊ μόλις συνήλθε από την κατάπληξή του.

Κανονικά θα έπρεπε να πάω να συναντήσω τον Στάκπουλ και να τον πληροφορήσω ότι η άγνωστη του ύπουρικού γραφείου είναι μια άγνωστη ξανθεία για την οποία κάτι γνωρίζω εγώ. Άλλά, για να είμαι ειλικρινής, δεν αισθάνομαι καμμία διάθεση να τον εξυπηρετήσω. Ίσως αναφέρω την παρατήρησή μου στον διοικητή της Σκότλαντ Γουάρντ σέρ Μπαζιλ Χάμπτον.

Άλλά για την ώρα είμαι ακόμη αναποφάσιστος.

Την στιγμή εκείνη ακούσθηκε η φωνή του Μπράουν, που γραμματέως, που παρα-

κολούθους έμψηλτος την συζήτησι που γινόταν.

Μην ξεχνάτε ότι έχετε υποχρέωση να αποκαταστήσετε την υπόληψη του ύπουρου.

Μά, αγαπητέ μου κ. Μπράουν, είπε τότε ο Στάνλεϊ. Το γεγονός ότι η δολοφόνος του ύπουρου ήταν η ίδια με την ψευδοεμφάνιση στο σαλόνι του Κινέζου, δεν αλλάζει καθόλου την κατάσταση. Δυστυχώς πρόκειται για ένα έρωτικό δράμα καθώς αποδεικνύεται από τα γράμματα που βρέθηκαν.

Όχι. Δεν είναι τα γράμματα η άφορη της δολοφονίας. Δεν είναι. Υπάρχει κάποιο άλλο μυστικό που θα μπορούσαμε να το μάθουμε από το χαρτί που βρισκόταν στην χαρμάντα του χρηματοκιβωτίου. Άλλά, δυστυχώς, φρόντισαν να το εξαφανίσουν.

Ναί, ναί, είπε ο Στάνλεϊ σκεπτικώς. Και ο Κινέζος μπήκε το ίδιο βράδυ στο γραφείο του ύπουρου. Δεν τ'ό βρισκεις κάπως ύποπτο αυτό Σίντνεϊ;

Νομίζω ότι είναι απαραίτητο να εξακριβωθεί η μυστική ζωή του Κινέζου. Όσα γνωρίζουμε γι' αυτόν μέχρι τώρα δεν είναι παρά φαινομενικά. Πώς όμως θα γίνει αυτό;

Ο άστυνομικός Στάνλεϊ και ο δημοσιογράφος Σίντνεϊ Βέμπ, καθίστηκαν σε βαθιές σκέψεις ενώ ο γραμματέας κυτούσε γεμάτος ανυπομονησία πότε τον έβαν και πότε τον άλλον.

Υπάρχει ένας τρόπος, είπε σε λίγο ο Στάνλεϊ. Είναι όμως αρκετά επικίνδυνος και δεν μπορώ να είμαι βέβαιος για το αποτέλεσμα του. Άλλά όπως και αν είναι πρέπει να τον δοκιμάσω. Όποιος δεν τολμάει δεν μπορεί να επιτύχη.

Ο Σίντνεϊ και ο Μπράουν τον κυττούσαν με βλέμματα ερωτηματικά και ο Στάνλεϊ πρόσθεσε:

Η σκιά του Κινέζου εμφανίζεται όλο και μεγαλύτερη μέσα στην μυστηριώδη αυτή υπόθεση. Πρέπει να το ξανακάνω μια επίσκεψη. Την φορά όμως αυτή η

φύσικη συνεπεία

Κλαίς; Τι σου συνέβη, λοιπόν;

Κατά το διάστημα της απουσίας μου, έγραφα κάθε μέρα της άρεσθονιστικής μου και τώρα αυτή παντρεύεται τον γραμματοκομιστή...

Σαν κρεβατοκάμαρα μου φαίνεται αυτό, είπε ο Σίντνεϊ.

Ο άστυνομικός ετοιμαζόταν να απαντήσει όταν είδε να ανοίγει η πόρτα του δωματίου και να προχωρή μέσα μια σκιά.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Μία γυναίκα — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

Μέσα σ' ένα μικρό ρεστωράν που δεινύσαν μαζί, ο Στάνλεϊ εξήγησε στον φίλο του τον δημοσιογράφο τα σχέδιά του.

Δεν σου τα εξήγησα από πριν, είπε, επειδή ήταν μπροστά ο Μπράουν και επειδή ήθελα να σκεφτώ λίγο καλύτερα, μή τυχόν και κάνω καμμία τρέλλα.

Και πού κατέληξες;

Ότι είναι μια τρέλλα την οποίαν μ' όλα ταύτα θ' άποφασίσω. Έτσι κι' έτσι έχω βγάλει το όνομα ότι κυνηγάω πάντοτε τις εξαιρετικές περιπέτειες, τα υπερφυσικά.

Ποιό είναι το σχέδιό σου;

Τίποτε το εξαιρετικό. Θα κάνω διαρρήξη στο σπίτι του Κινέζου.

Μήπως το πληρώσεις ακριβά;...

Το πολύ-πολύ να χάσω την θέση μου.

Την ίδια στιγμή φάνηκε στην πόρτα του ρεστωράν ο άστυνομός Τζέιμς Γουίνκλες.

Ο Στάνλεϊ πλήρωσε άμέσως τον λογαριασμό και σε λίγο προχωρούσαν και οι τρεις μαζί προς το σπίτι του Κινέζου.

Στον μεγάλο άριστοκρατικό δρόμο επικρατούσε απόλυτη ήσυχία. Ο Στάνλεϊ και ο Σίντνεϊ χόθνηκαν μέσα στην είσοδο ενός σπιτιού στο οποίο είχε κατοικήσει για ένα διάστημα ο περίφημος Ουίλλιαμ Πίιτ.

Από εκεί μπορούσαν να παρακολουθούν θαυμάσια τις συνέβαινες γύρω τους και από πέναντι σπείτα, στον αριθμό πενήντα. Ο Γουίνκλες προχώρησε ως την επόμενη γωνία του δρόμου και άρχισε να δημαγύει επάνω-κάτω.

Το σπίτι που παρακολουθούσαν οι δυο φίλοι ήταν κατακότινο εκτός από ένα δωμάτιο στο δεύτερο πάτωμα στο οποίο συγκεντρώνονταν και οι δύο την προσοχή τους.

Σαν κρεβατοκάμαρα μου φαίνεται αυτό, είπε ο Σίντνεϊ.

Ο άστυνομικός ετοιμαζόταν να απαντήσει όταν είδε να ανοίγει η πόρτα του δωματίου και να προχωρή μέσα μια σκιά.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Μία γυναίκα — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

Μέσα σ' ένα μικρό ρεστωράν που δεινύσαν μαζί, ο Στάνλεϊ εξήγησε στον φίλο του τον δημοσιογράφο τα σχέδιά του.

Δεν σου τα εξήγησα από πριν, είπε, επειδή ήταν μπροστά ο Μπράουν και επειδή ήθελα να σκεφτώ λίγο καλύτερα, μή τυχόν και κάνω καμμία τρέλλα.

Και πού κατέληξες;

Ότι είναι μια τρέλλα την οποίαν μ' όλα ταύτα θ' άποφασίσω. Έτσι κι' έτσι έχω βγάλει το όνομα ότι κυνηγάω πάντοτε τις εξαιρετικές περιπέτειες, τα υπερφυσικά.

Ποιό είναι το σχέδιό σου;

Τίποτε το εξαιρετικό. Θα κάνω διαρρήξη στο σπίτι του Κινέζου.

Μήπως το πληρώσεις ακριβά;...

Το πολύ-πολύ να χάσω την θέση μου.

Την ίδια στιγμή φάνηκε στην πόρτα του ρεστωράν ο άστυνομός Τζέιμς Γουίνκλες.

Ο Στάνλεϊ πλήρωσε άμέσως τον λογαριασμό και σε λίγο προχωρούσαν και οι τρεις μαζί προς το σπίτι του Κινέζου.

Στον μεγάλο άριστοκρατικό δρόμο επικρατούσε απόλυτη ήσυχία. Ο Στάνλεϊ και ο Σίντνεϊ χόθνηκαν μέσα στην είσοδο ενός σπιτιού στο οποίο είχε κατοικήσει για ένα διάστημα ο περίφημος Ουίλλιαμ Πίιτ.

Από εκεί μπορούσαν να παρακολουθούν θαυμάσια τις συνέβαινες γύρω τους και από πέναντι σπείτα, στον αριθμό πενήντα. Ο Γουίνκλες προχώρησε ως την επόμενη γωνία του δρόμου και άρχισε να δημαγύει επάνω-κάτω.

Το σπίτι που παρακολουθούσαν οι δυο φίλοι ήταν κατακότινο εκτός από ένα δωμάτιο στο δεύτερο πάτωμα στο οποίο συγκεντρώνονταν και οι δύο την προσοχή τους.

Σαν κρεβατοκάμαρα μου φαίνεται αυτό, είπε ο Σίντνεϊ.

Ο άστυνομικός ετοιμαζόταν να απαντήσει όταν είδε να ανοίγει η πόρτα του δωματίου και να προχωρή μέσα μια σκιά.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Φοβάμαι για τόν έαυτό μου

Η ΤΑΝ δυό μετά τὰ μεσάνυχτα. Εα-
πλωμένη στην καμπίνα μου, προσ-
παθούσα ν' αποκοιμηθώ, όταν έ-
ξαφνα ή πόρτα άνοιξε και παρου-
σιάσθηκε μπροστά μου μια γυναίκα με ξέ-
πλεξα μαλλιά και με μάτια βγαλμένα έ-
ξω από τις κόγχες.

— Σώστε με! είπε με θραχνή φωνή.
Φέρτε μου γρήγορα ένα γιατρό. Γρήγορα,
σας παρακαλώ...

— Τί συμβαίνει; ρώτησα και τινάχθη-
κα πάνω από τὸ κρεβάτι μου. Είθε άρ-
ρωστη;

— Κατάπια δυό σωληνάκια θερονάλ
και τώρα δὲν έχω πιά τὸ θάρρος... Θέλω
νὰ ζήσω, άκούτε; Θέλω νὰ ζήσω... Τρέ-
ξτε γρήγορα... Αρχίζω νά κρυώνω... Σε
λίγα λεπτά θά είναι ίσως πολύ άργά...

— Ωρμησα έξω από την καμπίνα μου κι'
έτρεξα εἰς ἀναζήτησιν τοῦ γιατροῦ τοῦ
πλοίου. Δὲν θά έκταθώ σέ λεπτομέρειες.
Εἴκοσι τέσσερες ώρες άργότερα, ή γυ-
ναίκα είχε σωθεῖ. Τὴν είχαν μεταφέρει
στό νοσοκομεῖο τοῦ εἰκοσιτετάρωρο τῆς
πάλης τῆς με τὸν θάνατο, θρῑσκόμενι πά-
νω από τὸ προσκέφαλό της.

Παρ' ὅλη τὴν άγωνία ποῦ ήταν ζω-
γραφισμένη στό πρόσωπό της, ή τραγική
αὐτῆς γυναίκα διατηρούσε ὅλη της τὴν ὁ-
μορφιά. Μ' ὅλο ποῦ είχε φθάσει στό χει-
λος τοῦ τάφου, τὰ άρμονικά χαρακτηριστι-
κά της παρέμειναν ανέπαφα.

Τὴν είχα προσέξει πολύ πρὶν μοῦ δοθῇ
ή εὐκαιρία νὰ παίξω κοντά της ρόλο σω-
τήρος. Ήταν μιὰ γυναίκα τριάντα ἔως
τριάντα πέντε χρονών, εξαιρετικά κομψή
και πολύ διακριτική. Ταίξευε μόνη της.
Καθ' ὅλο τὸ ἑξαήμερο τῆς θαλασσίας δια-
δρομῆς μας δὲν είχε μιλήσει με κανένα.
Ήμενε διαρκῶς μόνη και στό πρόσωπό
της ήταν άπλωμένη μιὰ άνεπιωπη μελαγ-
χολία.

Με τραβοῦσε πολύ. Καί σκόπευα, με
τὴν πρώτη εὐκαιρία ποῦ θά μοῦ δινόνταν,
νὰ τὴν πλησιάσω και νὰ πιάσω κουδέντα
μαζί της. Τὸ ταξίδι θά κρατοῦσε πολλές
μέρες άκόμη. Ἀπό τὸ Μοντεβιδεο μέχρι
τοῦ Μπορντώ, ή διαδρομή είναι δέκα ὁ-
χτώ μέρες.

Τὴ μέρα ποῦ επέστρεψε στήν καμπίνα
της, τελείως καλά, τῆς προσέφερε ένα
μπουκέτο τριαντάφυλλα. Τὰ πήρε, τὰ μύ-
ρισε και ὕστερα τ' άκούμπησε πάνω στό
μάγουλό της. Δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατήσω
ένα χαμόγελο.

— Τί αίσθηματική ποῦ είσθε! τῆς είπα.
Τὰ μάτια της βούρκωσαν. Χωρίς νὰ τὸ
θάλω, τὴν είχα συγκινήσει. Έκλαψε άρ-
κετὴ ὥρα. Σεβάσθηκα τὴ θλίψη της και
δὲν ἐπεχείρησα νὰ τὴν παρηγορήσω με
μὲ κάποια λόγια και συνηθισμένες κοινοτο-
πίες. Ὅταν ὅμως, συνῆλθε, μίλησε μόνη
της.

— Υπήρξατε τόσο καλὴ γιὰ μένα! είπε...
Θέλετε νὰ γίνουμε φίλες; Ὁά ἤθελα τόσο
νὰ σὰς πῶ... Ὁλήθη νὰ πεθάνω γιατί
βασανίζομαι από ένα τρομερὸ πρόβλημα...
Βρίσκομαι σὲ μιὰν άδιέξοδο, από τὴν ὁ-
ποία μόνον ὁ θάνατος θά μπορέσει νὰ μ'
ἀπαλλάξει...

Νὰ τώρα ή ιστορία της, ὅπως μοῦ τὴν
διηγήθηκε τὴν ἄλλη μέρα, καθώς περπα-
τούσαμε στή γέφυρα τοῦ πλοίου:

Ή γυναίκα αὐτὴ ποῦ τὴν ἔπαιρνα γιὰ
τριαντάρα, είχε κλείσει τὰ σαράντα. Ή-
ταν χήρα κι' είχε κόρη εἴκοσι χρονών.

— Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ συζύγου μου,
πρὸ ἑξ ἑτῶν, δὲν σκέφθηκα νὰ ξαναπαν-
τρευθῶ... Τὸν είχα τόσο πολύ αγαπήσει!

Καί ή κόρη μου ήταν ἥδη τόσο μεγά-
λη... Ὡ! Ἄν τὴν ἤξετε!... Είναι μιὰ
κούκλα... Ψηλή, ὀμορφη, με γαλανὰ μά-
τια και χρυσὰ μαλλιά... Ὅταν άρχισε
νὰ συγγάζη στίς κοσμικές συγκεντρώσεις,
ἤμουν γρήγορη περηφάνεια γιὰ τίς ἐπιτυ-
χίες της... Εἴμαι μιὰ μητέρα μοντέρνα,
ξέρετε... Μ' άρέσει ν' αῤῥίνω τὴν κόρη
μου ἐλεύθερη... Τί άξίζει, άλλως τε...
Έχει άρκετὴ φρόνησι, ὥστε νὰ μὴ κιν-
δυνεύη από κακοτοπιές...

— Τὸν περασμένο χειμῶνα, ἔφυγε με μιὰ
φιλική της συντροφιά, γιὰ τὰ χειμερινὰ
σπόρ. Ὅταν επέστρεψε στή Μεξιδ' ὕστερ'
από τρεῖς ἑβδομάδες, μοῦ είπε:

Εἔρεῖς, μαμά, άρραβωνιάσθηκα.

Μιὰ μητέρα μοντέρνα δὲν μπορεῖ νὰ
ξαφνιασθῇ από μιὰ τέτοια εἰδησι. Βρήκα
τοὺς άρραβῶνας τῆς κόρης μου ὡς τὸ πὸ
φυσικό πρᾶγμα και δὲν θέλησα νὰ δείξω
τὴν παραμικρὴ δυσανεμία γιὰ τὸ γεγο-
νός, ὅτι δὲν ζητήθηκε πρῶτα ή γνώμη
μου.

— Ἀρραβωνιάσθηκες; Μὲ ποῖόν;

— Ἐν πρώτοις, μαμά, είναι πλουσιώτα-
τος.

— Βιολέττα, δὲν ντρέπεσαι;

— Είναι επίσης πολύ ὀμορφος, πολύ ἑ-
ξυπνος, πολύ σοδαρός και με λατρεύει, ἂν
ή τελευταία αὐτὴ λεπτομέρεια σ' ενδιαφέ-
ρει.

Ή Βιολέττα διεσκέδαζε με τοὺς φί-
λους της σὲ μιὰ νυκτερινὴ μπουάτ.

Μιὰ ἀληθινὴ ιστορία

Τὴν ιστορία αὐτὴ πρέπει νὰ
τὴ διαβάσῃ κάθε γυναίκα. Εἶ-
νε μιὰ ιστορία πραγματική,
γεμάτη πόνο και σπαταριό.
Τέτοιες ιστορίες, ὅταν συμβαί-
νουν σὲ γνωστὰ μας πρόσωπα,
τίς κρίνουμε αὐστηρὰ και τίς
καταδικάζουμε. Ἐν τούτοις,
ἂν ἐξετάσουμε καλύτερα τὰ
πράγματα, βλέπουμε ὅτι ὑπὴρ-
ξαμε πολύ αὐστηροί...

— Καταλαβαίνω, είπα. Κάποιος ἐπιπό-
λαιος νέος, ποῦ δὲν θά σκέφθηκε νὰ πάρῃ
οὔτε τὴν άδεια τοῦ πατέρα του,

— Δὲν είναι καθόλου ἐπιπόλαιος
απολλὸν νέος. Είναι τριάντα πέντε χρονών
και δὲν έχει γονεῖς. Ἐσὺ φαίνεσαι πολύ
μικρότερη από αὐτόν.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ή Βιολέττα μοῦ παρου-
σίασε τὸν Ζερόμ. Κι' από τὴν πρώτη στι-
γμὴ δημιουργήθηκε ἑνα ρεύμα συμπαι-
ας ανάμεσά μας κι' ἑνα εἶδος συννεοχῆς...
Ἀγαποῦσε τὴν Βιολέττα και τὴν εὐρίσχε
ὥραία. Τὴν ἔκρινε με διαύγεια πνεύματος
και τὴν φοβόταν λιγάκι. Συννενοηθήκαμε
μεταξὺ μας, χωρίς ν' αλλάξουμε λέξι. Ἄν
τελήφωην ὅτι ή κόρη μου τὸν ἔκανε νὰ ὁ-
ποφῇ, Εἶδα επίσης ὅτι ὁ Ζερόμ τὴν δε-
χόταν ὅπως ήταν, με ὅλα της τὰ μικρο-
λαττώματα.

— Ὅταν ὁ νέος αὐτός ἐρχόταν τὰ βράδυα
στό σπίτι, γιὰ νὰ φάμε μαζί, ή Βιολέττα
ἔφθνε πάντοτε καθυστερημένη. Καί με-
χρις ὅτου ἔλθῃ, μέναμε οἱ δυό μας, ἔξω
με τὸν Ζερόμ.

— Μὲ σὰς, ἔλεγε, μπορεῖ κανεῖς
ἀλλάξῃ και δυό κουδέντες...

Ἐτρεφε μιὰ μεγάλη φίλια γιὰ μένα.
Κι' ἐγώ... Μιὰ μέρα ἔνοιωσα ὅτι αὐτὸ
ποῦ αἰσθανόμουν γιὰ τὸν Ζερόμ ήταν κάτι
περισσότερο από φίλια.

Στὴν άρχή, δὲν τρώαξα καθόλου. Ἐ-
λεγα ὅτι ή άδυναμία μου αὐτὴ θά περνοῦ-
σε. Πλησιάζαν οἱ διακοπές. Συνηθίζαμε,
κάθε καλοκαίρι, νὰ περνοῦμε τρεῖς μῆνες
κοντὰ στή θάλασσα. Ὁ Ζερόμ δὲν θά μπο-
ροῦσε νὰ μᾶς άκολουθήσῃ. Ὑπελόγιζα,
λοιπόν, στή σύντομη αὐτὴ περίοδο,
ποῦ δὲν θά τὸν ἔβλεπα, γιὰ νὰ γιατρευθῶ
από αὐτὴν τὴν τρελλα.

Ἀλλοίμονο! Τὰ πράγματα χειροτέρε-
ψαν. Ὅταν ἐγκατασταθήκαμε στή βίλλα
μας, ἔξω από τὰς Κάννας, ή Βιολέττα
πῶριξε στίς διασκεδάσεις, γλεντώντας με
τὴν εὐθιμη συντροφιά της, χωρίς νὰ δει-
χνῇ τὴν παραμικρὴ μελαγχολία γιὰ τὴν
άπουσία τοῦ άρραβωνιαστικοῦ της. Στὰ
πολυτέλεια γράμματά του, δὲν άπαντοῦσε
παρὰ με ὕφος τηλεγραφικό. Τὴν είδα νὰ
μένῃ μισὴ μέρα, ναι, ἑνα ὁλόκληρο από-
γευμα, χωρίς νὰ άνοίξῃ τὸ γράμμα τοῦ
Ζερόμ ποῦ τῆς ἔλθε με τὸ πρωινὸ ταχυ-
δρομεῖο. Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇς τὴ
θλίψη μοῦ γι' αὐτὴ τὴν κατάσταση. Καί τὴ
ρώτησα:

— Εἴχες καμμιὰ εἰδησι από τὸ Ζερόμ,
Βιολέττα;

— Ναι, είχα ἑνα γράμμα, ἀλλὰ δὲν μοῦ
σε πῶ...

Η 6η ΕΚΘΕΣΙΣ τῶν ἀθηναίων σκιτσογράφων

Τὴν περασμένη Τρίτη, εἰς τὴν «Στέ-
γην Γραμμάτων και Τεχνῶν» ἔγιναν
τὰ ἐγκαίνια τῆς ΣΤ' Χιουμοριστι-
κῆς Ἐκθέσεως Σκιτσογράφων τῶν ἀθη-
ναίων ἐφημεριδῶν. Εἰκοσιδύο σκιτσο-
γράφοι ἐκθέτουν περὶ τοῦς 170 πίνακες,
σπαρταριστοῦ πνεύματος και σάτυρας, ἐμ-
πνευσμένους από κάθε πτυχὴ τῆς καθη-
μερινῆς μας ζωῆς. Τίποτε δὲν ἔμεινε ἀ-
πατήρητο από τὸ παρατηρητικὸ μάτι
τῶν γελοιογράφων μας από τὸ πλέον σο-
βαρὸ ζήτημα τῆς ἐποχῆς μας ἔως τὰς ἐ-
ρωτικές ἐπιχειρήσεις, ἐνδὲ δουλικού, χω-
ρὶς νὰ βρεθῇ κάποιο ψευδὴς ή νὰ γίνῃ
πνεῦμα με ἰσχυροτάτη δόσι Ἀττικοῦ ἁ-
λατος.

«Γραμμὴ Μαζινόν» μᾶς λέγει ὁ κ. Παν-
λίδης, και με τὴν γνωστὴ εὐγενική γραμ-
μὴ του παισιῶν: ἑνα ἀρετὰ καμπυλο-
γραμμο κορίτσι συνοδευόμενο ὑπὸ νταρ-
ντῆς και τεραστίων διαστάσεων μα-
μᾶς. Εἰς μάτην, δὲ προσπαθεῖ νὰ πλησιά-
σῃ δεκάς και πλέον λαίμαργων φαντά-
ρων.

«Ἀντισμιτικὰ διώξεις» λέγει ὁ κ.
Βλασσόπουλος και με τὴν διακρινοῦσα
αὐτόν παρατήρησι, μᾶς δείχνει, δυό κου-

λουτζίδες, διωκόμενους από αστυφύλα
κα τῆς Τουριστικῆς άστυνομίας.
«Οἰκονομικὰ βάρη» λέγει ὁ Κορ Τερ-
ζόπουλος και με άριστουργηματικὴ ἀπό-
δοση σκιτσάρε, τουλάχιστον δέκα τέ-
κνων πατέρα ἐπιστρέφοντα στό σπίτι
κρατώντας τρόφιμα, ἄρρους, άντοχῆς τὸ
ὀλιγώτερον ἐνδὲς ὅνου.

Ὁά ἐχρηαζόντο σελίδες πολλές γιὰ νὰ
δώσῃ κανεῖς μιὰ ἀνυδρὰ εἰκόνα τῆς ἐπι-
τυχοῦς αὐτῆς ἐκθέσεως, ὅπου κανεῖς δὲν
ὑστερεῖ τοῦ άλλου, σὲ πνεῦμα, απόδοση,
και χρώμα, και ν' ἀναλύσῃ ἔργα σὰν τῶν
Κορογιαννάκη, Ν. Καστανάκη, Η. Κου-
λενάκη, Κ. Μπέζου, Γ. Γκέιδελι, Σ. Πο-
λενάκη, Γ. Γρηγόρη, Γ. Λυδάκη, Γ.
Μαυρίλκου, τοῦ πάντοτε μαίτρε Φ. Δη-
μητριάδη κ.λ.π.

Εἰς τὰ ἐγκαίνια παρέστησαν ή Α. Β.
Υ. ὁ Διάδοχος πρίγκηψ Παῦλος συνο-
δούμενος ὑπὸ τοῦ ὕπαρχου τοῦ του, ὁ
Ὑφυπουργὸς Τύπου και Τουρισμοῦ Κορ
Νικολαΐδης, ὁ διεθυντὴς Τεχνῶν κ.
Πρεβελάκης και πολλὸς ἐκλεκτός κόσμος.
Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ἔργων άγοραστήσαν
πολλά. Ἐπίσης ὁ Ὑφυπουργὸς Τύπου και
Τουρισμοῦ ἠγόρασε ἔργα τῶν κ. κ. Βλασ-
σοπούλου, Δημητριάδη και Νομικοῦ.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

(γελοιογραφικὸ σκίτσο τοῦ καλλιτεχνικοῦ μας συνεργάτου κ. Α. Βλασ-
σοπούλου, αγορασθὲν από τὸν ὕφυπουργὸν Τύπου και Τουρισμοῦ κ. Ο.
Νικολαΐδην.)

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο Άλλοτε πλουσιώτατος πυργοδεσπότης των «Λευκών θράνων» ντέ Κλίφφενς είναι πια τελείως κατεστραμμένος οικονομικώς. Αιφνιδίως όμως παρουσιάζεται ως από μηχανής θεός ο εκατομμυριούχος κόμης Ρυσνταέλ και ζητεί την κόρη του Γενεβιέβη εις γάμον ύποσχόμενος θαυμάσια γεράματα στον ντέ Κλίφφενς. Η Γενεβιέβη όμως που κρυφά αγαπά τον νεαρό Βαρώνο Άμορϋ, τον οποίον διεκδικεί και μία φίλη της ύποψου χαρακτήρος, η Λόλα ντέ Φερράς, ζητεί προθεσμίαν για να δώσει την συγκατάθεσή της στον Ρυσνταέλ.

Επικολουθεί σε λίγο ο γάμος της Γενεβιέβης και ο θάνατος μετά διετίαν του συζύγου της Ρυσνταέλ ο οποίος της άφησε ένα κοριτσάκι και άφθονα πλούτη. Ο Άμορϋ που αγαπά την Γενεβιέβη πάει και την βρίσκει. Η συνάντησίς τους στεφάνει πιδ πολύ τον έρωτά τους. Την έπομένη η Λόλα επισκέπτεται την Γενεβιέβη και κατορθώνει, για ά παρακολουθή τις επισκέψεις του Άμορϋ, να μείνι για μία βδομάδα στον πυργο των «Λευκών θράνων» όταν δε κάνει την συνηθισμένη του επίσκεψη ο Άμορϋ η Λόλα προσπαθεί να ψυχράνη τις σχέσεις τους.

Μειά τρεις μήνες αφού το πένθος της Γενεβιέβης έχει περάσει πιδ ο Άμορϋ προτείνει άπεριφράστως στη Γενεβιέβη γάμο. Η Γενεβιέβη του εκμυστηρεύεται ότι φοβάται τη Λόλα. Στο τέλος όμως πείθεται και αρχίζουν οι έτοιμασίες.

Ο γάμος γίνεται, η εύτυχία στεφανώνεται το ζεύγος. Άλλά μία μέρα ύστερα άπό πολύν καιρό ο Άμορϋ παίρνει ένα γράμμα της Λόλας που του ζητά ένα ραντεβού κρυφά άπό τη Γενεβιέβη. Ο Άμορϋ πηγαίνει. Περνούν όμως μία δυο τρεις ώρες χωρίς ο Άμορϋ να γυρίση.

Η Γενεβιέβη άνησυχη άναστατώνει: το σπίτι της. Όλοι ψάχνουν άδίκως, ο Άμορϋ έχει εξαφανισθή. Είδοποιείται ο πατέρας της και ο πρώην κοινιάδος της κόμης Ρυσνταέλ οι όποιοι κάνουν οίονον και πού θα ψάξουν για τον Άμορϋ. Γίνονται έρευνες άλλ, ο Άμορϋ δεν άνευρίσκειται. Άπελαμμένοι οι δικιοί του έγκαταλείπουν κάθε έλπίδα να τον ξαναβούν. Περνούν χρόνια. Η Γενεβιέβη, ηλικιωμένη πια κυρία μ' άσπρα μαλλιά ζή στην Φλωρεντία με τις κόρες της. Μία μέρα αυτές επιστρέφουν σπίτι και της λέει ότι είχαν μία περίεργη συνάντηση με

ΕΝΑ
ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΗΣ
ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΥ

ΟΙ ΔΥΟ

σα στο Μουσείο. Μία ηλικιωμένη επισκέπτρια κόντεψε να λιγοθυμήση μόλις άντίκρινε την Καίτη.

12ον

ΚΙ' έπειδή τ' είχαμε χαμένα και δεν ξέραμε τί ν' άπαντήσουμε, έφώναξε τον γιοί της:

«Χάρρυ! του είπες. Τις βρήκα, τέλος πάντων! Δεν είναι σωστό θαύμα, αυτό; Είναι άδύνατον να μη τις άναγνωρίσετε!

Ο νέος, τότε, έπλησίασε την Καίτη και την εκύτταξε με προσοχή.

—Μά ναί... είπες. Δεν κάνω κι' εγώ λάθος... Είναι η Καίτη Ρυσνταέλ...

—Και τότε; ρώτησε η Γενεβιέβη λαχανιάζοντας με άγωνία.

—Τότε, η Καίτη άπήντησε: —Είμαι η Καίτη Κλίφφενς και όχι η Καίτη Ρυσνταέλ!

α'Ο νέος, τότε, έγύρισε προς τη μητέρα του και την εκύτταξε με άμνηχανία. Άμέσως όμως ξαναγύρισε προς την Καίτη:

«Είστε άσφαλώς το μικρό κοριτσάκι που έπαίξαμε μαζί, είπες. Άναγνωρίζω την έκφρασι των ματιών σας... τις κατανάνες σας μπορούλες...

—Το χαρακτηριστικό των Ρυσνταέλ, έδεδωχάσαν η μητέρα του.

«Κατάλαβες Χάρρυ, παιδί μου; Η παλαιά μου φίλη έγκατέλειψε τ' άπαντα όταν έφυγε άπό την Άγγλία, ως και το όνομά της άκολλη... Κλίφφενς, είναι το όνομα που είχε πριν παντρευθή...

«Μας εκύτταξε παράξενα.

—Δεν θ' άξερετε, ίσως, την ιστορία της μητέρας σας, μικρούλες μου... μάς είπες.

—«Όχι, δεν ξέρουμε τίποτα, άπαντήσαμε εμείς, παρά μόνο ότι ο πατέρας μας πέθανε.

«Η ηλικιωμένη κυρία ξανακύτταξε, τότε, τον γιοί της.

—Τώρα καταλαβαίνω... είπες.

«Άλλά κι' ο νέος φάνηκε σ' ά να καταλάβαινε.

«Μ' έπλησίασε και μου είπες:

—Καλέ, είναι δυνατόν να είστε η μπεμπέκα, η μικρούλα Σιμόνη, με την όποία έπαίξα άλλοτε μαζί;

«Εγώ, σηκώθηκα στις μύτες των παπουτσιών μου, για να του άποδείξω ότι δεν ήμουν μπεμπέκα. Αύτός, τότε, έσκασε σ' ά γέλια.

«Εμοιάζατε με μία ζωντανή κουκλίτσα! μου είπες. Είσατε η μικρότερη, θυμώμαι, άπό τους τρεις μας, δεν σ' άχα-

λούσαμε ποτέ χατήρι...

—Ξεχνάς, Χάρρυ, τον διέκοψε τότε η μητέρα του, ότι οι χαριτωμένες αυτές κοπέλλες δεν ξέρουν ποιοι είμαστε...

—Βλέπετε, λοιπόν, παιδιά μου πόσον επιπόλαια φερόχατε; Μιλούν έτσι με άγνωστους ανθρώπους;

—Μά δεν ήσαν πλέον άγνωστοι για μένα, μαμά... επενέβη η Καίτη. Μέσ' άπ' το βάθος των άναμνήσεών μου άρχισα να ξεπροβάλλη, σιγά-σιγά, η φυσιογνωμία της ηλικιωμένης κυρίας.

—Δεν είναι δυνατόν να μη θυμάστε τίποτα άπό το παρελθόν... μάς είπες αυτή. Είσατε τεσσάρων χρόνων όταν η αγαπημένη μου μαμά σας έφυγε άπό τον τόπο μας... Είμαι η κυρία ντέ Φιερένς...

—Η κυρία ντέ Φιερένς! έψιθύρισαν η Γενεβιέβη. «Α, ναί... Ήταν μία πιστή και άφωτισμένη φίλη... Έξακολούθηστε, λοιπόν, παιδιά μου...

—Μου εδύμασε ότι επί όλόκληρες μέρες έμενα σ' το σπίτι της και έπαίξα με άλλα παιδιά. Κι' αυτό το θυμήθηκα επίσης, είπεν η Καίτη...

—Και έαφνικά, συνεπλήρωσαν η Σιμόνη, η Καίτη άρχισε να κλαίη. Η κυρία ντέ Φιερένς, τότε, κλαίγοντας κι' αυτή, την πήρε στην άγκαλιά της.

—Παιδιά μου μ' έ είπες, γνωρίζω τη μητέρα σας άπό τότε που ήταν μικρό παιδάκι και την άγαπούσα σάν παιδί μου...

Η Γενεβιέβη δεν μιλούσε.

Η Σιμόνη όμως δεν κρατήθηκε:

—Είμαι αλήθεια, μαμά, είπες, ότι η Καίτη δεν είναι άδελφή μου κι' ότι δεν έχει το ίδιο όνομα με μένα;

—Αγαπητές μου μικρούλες, είπεν η Γενεβιέβη, θ' άσας τ' άξηγήσω όλα... όχι, όμως άμέσως. Πρέπει να με άφίστετε να συνέλθω πρώτα.

—Αφισέ με να σου πώ άκόμη και κάτι άλλο μαμά. Η κυρία ντέ Φιερένς επρόσθεσε ότι εύλογουσε το Θεό που σ' είχε ξαναβρεί και ότι επιθυμεί πολύ να σ' άναβή. Θ' άλθη αύριο έδω. Έάν όμως, μάς είπες δεν θέλεις να την συναντήσης δεν έχεις παρά να μη την δεχθής...

—Ω, αγαπημένη μου μητέρα! Δέξου την! Ικέτευσε η Καίτη.

—Εάν την έδλεπες πώς έκλαιγες, είπεν η Σιμόνη θ' καταλάβαινες πόσο σ' αγαπά...

—Δέξου την, λοιπόν, και... πές μας τα όλα! Είσατε άρκετά μεγάλες, ώστε μπορούμε να κρατήσουμε ένα μυστικό! συνεπέρανε η Καίτη.

—Ναί, αλλά πρέπει πρώτα να συνέλθω... να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου. Πηγαίνατε, λοιπόν, και πέστε της Βέρβας-να με σερβίρη σ' το δωμάτιό μου,

ΑΝΤΙΖΗΛΕΣ

Θ' άδωθούμε μετά το δείπνο. Έν τώ μεταξύ θ' ά μου δοθή ο καιρός να ήρεμήσω λίγο...

...Και τότε η Γενεβιέβη ξαναπέρασε με το μυαλό της όλη την ιστορία της ζωής της.

Έξήγησε άπό τον Θεό να της δώσει τη δύναμι να άποκαλύψη στην κόρη του Σάρελ Άμορϋ πόσον άνανδρα είχε φερθή ο πατήρ και τις τρεις τους...

Τέρας της... πώς τις είχεν έγκαταλείψει και τις τρεις τους...

Κι' όμως, η Λαίδη ντέ Φιερένς είχε δικήν. Οι κόρες της είχαν δικαίωμα να ζητήσουν να μάθουν το παρελθόν της, την ιστορία της ζωής της...

Ναί. Είχε και θήκη να μιλήση. Και θ' ά μιλούσε...

Το φεγγάρι είχε φανή ήδη στον ορίζοντα, όταν οι δυο νέες κατέβηκαν στην βεράντα που τις είχε έιδοποιήσει ότι τις περιμένα η μητέρα τους.

Μόλις την είδαν, μόλις αντίκριναν το πονεμένο πρόσωπό της, τ' ά δυο κορίτσια έπεσαν στην άγκαλιά της.

—Αγαπημένη μου μητερούλα, μην πής τίποτα, εάν οι όμολογίες που έχεις να κάμης σου στοιχίζουν τόσο πολύ... είπες η Σιμόνη.

Η Καίτη δεν μιλούσε μ' έν, αλλά έερριχνε ένα βλέμμα γεμάτο άγωνία στη μητέρα της.

—Καθήστε κοντά μου, μικρούλες μου... είπες στις κόρες της χαμογελώντας με κόπο.

Οι δυο νέες έσυραν δυο καθίσματα κοντά στην μητέρα τους και κάθισαν.

Η Γενεβιέβη έχάιδεψε άπαλά τ' ά ξανθά μαλλιά της Σιμόνης.

—Θυμάσαι, Σιμόνη, είπες άργά, τί έλεγες προχθές; Ότι δεν με έκαμες να θυμάσω παρά μία φορά μόνον στη ζωή σου, κάποτε που μου έφερες κάτι κόνινα τριαντάφυλλα, τ' άραπαξα και με μία διαία κίνηρη τ' ά πέταξα σ' το ποτάμι;

—Ναί. Και έλάψα πολύ... είπεν η Σιμόνη.

—Εφ'έρθηκα άσχημα εκείνο το βράδυ, αγαπημένη μου μικρούλα, ήλθε όμως η στιγμή να σου έξηγήσω για πού λόγο μισώ τ' ά κόνινα τριαντάφυλλα...

Και η Γενεβιέβη άρχισε να διηγείται την ιστορία της ζωής της.

Διηγήθηκε στις κόρες ης πώς είχε συνδεθή με την Λόλα ντέ Φερράς, το «κόνινο τριαντάφυλλο», έτσι την άποκαλούσαν στους κοσμικούς κύκλους, ενώ αυτήν την ώνόμαζαν «λευκό τριαντάφυλλο». Άνέφερε πώς παντρεύθηκε σ' έ πρώτο γάμο τον Ρυσνταέλ, με τον όποιον άπέκτησε την Καίτη... Πώς, κατόπιν, του θανάτου που

πρώτου της άνδρος —ένος άνθρώπου ύπερόχου, άξίου κάθε εκτίμησεως, όπως είπες— παντρεύθηκε με τον Σάρελ. Άμορϋ που την άγαπούσε μυστικά, άπό χρόνια. Άφηγήθηκε τις τρομερές σκηνές που της έκανε η Λόλα ντέ Φερράς, η όποια ήλπιζε ότι θ' ά παντρευόταν αυτήν ο Άμορϋ τις άπειρές της ότι θ' ά ξερε να εκδικηθή μία μέρα... Θυμήθηκε με δάκρυα σ' ά μάτια τις εύτυχημένες στιγμές που είχε περάσει κοντά στον Άμορϋ, με τον όποιον άπέκτησε μάλιστα και ένα κοριτσάκι, τη Σιμόνη...

—Κι' όμως, πάντα αισθανόμουν έναν άόριστο και άνεξήγητο φόβο... φοβόμουν πώς η εύτυχία μου δεν θ' ά διαρκούσε πολύ...

—Πόσο είχα δίκιο, άλλοίμονο. Ένα πρωί ο πατέρας σου, Σιμόνη, έλαβε ένα γράμμα. Τ' ά ίδιο βράδυ έφυγε, χωρίς να μου πη που έπηναινε. Τ' ά μόνο που μου είπες φεύγοντας ήταν ότι θ' ά μου έξηγούσε όλα όταν θ' ά έγύριζε...

—Λοιπόν; έρώτησε η Σιμόνη τρέμοντας άπό τη συγκίνησι.

—Λοιπόν... παιδιά μου, δεν ξαναγύρισε πιά... Η Λόλα του είχε γράψει όρίζοντας τον έκείνο το νυχτερινό ραντεβού.

Κι' ύστερ' άπό λίγες μέρες, έγραφε και σ' έ μένα η Λόλα, λέγοντάς μου ότι είχε κρατήσει τον λόγο της κι' ότι είχε εκδικηθή...

—Και άπό τότε... έρώτησαν συγχρόνως και οι δυο νέες.

—Δεν άκουσα πιά να γίνεται λόγος σ' αυτήν, ούτε για κείνον...

Η Σιμόνη χαμήλωσε το κεφάλι. Άμέσως όμως τ' ά ξαναστράωσε, με ύφος άποφασιστικό:

—Ο πατέρας μου δεν σου έγραψε τίποτα; ποτέ;

—Τίποτα.

Άκολούθησ' ά μία βαρεία σιωπή.

—Υστερ' άπό λίγο, εξακολούθησε η Γενεβιέβη, πέθανε ο πατέρας μου. Άρρώστησα κι' εγώ... Όλοι ένόμισαν ότι θ' ά πέθαινα... Γιατρεύθηκα όμως. Και τότε σ' άς πήρα και φήγαμε...

—Γιατί δεν έμενες σ' το σπίτι σου, άνάμεσα σ' τους φίλους σου;

—Γιατί δεν μπορούσα να όποφέρω τη σκέψη ότι όλοι ήξεραν τον πόνο μου και την ντροπή μου. Έφυγα άπό την Άγγλία λοιπόν, και ήρθα έδω. Τ' ά κόνινο όμως, βλέπετε, έκαμα όλες αυτές τις θυσίες, έλαβα όλες αυτές τις προσφύλαξεις. Άπό αύριο όλοι θ' ά ξέρουν το μυστικό της ζωής μου και θ' ά με κυττάζουν περιφρονητικά...

—Γιατί τ' άς αυτό, μαμά; είπες η Καίτη.

—Δεν έχουμε να ντραπούμε για τίποτα! είπες η Σιμόνη. Μήπως εφταίξαμε καθόλου εμείς;

—Πολλές φορές βασανίζομαστε για τις άμαρτίες των άλλων...

«Έξαφνα η Σιμόνη ώρθώθηκε μέσα σ' το μισοσκόταδο.

—Μαμά, είπες με φωνή βαρύ, προηγουμένως άνέφερες ότι έλαβες δύο γράμματα άπό αυτήν την γυναίκα.

—Ναί...

—Μπορείς να μου τ' ά δείξεις;

—Βεβαίωτα. Θ' ά σου δείξω εκείνη και τη φωτογραφία τ' ά πατέρα σου. Είναι δεκάη χρόνια τώρα που δεν άνοιξα τ' ά κιβώτιο μέσα σ' το όποιο τ' ά έχω κρύψει.

—Και σ' όλο αυτό το διάστημα, δεν έλαβες καμιά είδησι, κανένα γράμμα άπό τον σύζυγο που σ' άγαπούσε τόσο πολύ, και που μάς άγαπούσε τόσο την Καίτη κι' έμένα;

—Όχι... δεν έλαβα κανένα γράμμα, Σιμόνη!

Η Σιμόνη πλησίασε τ' ά πρόσωπό της συνευλωσπόδιαμ' αιοόρηφ δορδ ωφ ωφ σ' το πρόσωπο της μητέρας της. Άνεξήγησε τ' ά βλέμμα της.

—Και μ' άπόρρεσε να πιστέψης ότι επί δεκάη χρόνια έζησε μαζί με την αντίζηλό σου, την όποια δεν άγαπούσε;

—Ημουν άναγκασμένη να το πιστέψω. Όπουδήποτε και αν βρισκόνα, αν δεν ήταν μαζί της, θ' ά μου έγραφε. Χωρισθήκαμε τόσο άγαπημένα...

—Μά, μητερούλα μου, αυτό άκριβώς τ' ά τελευταίο που είπες έρχεται σ' άν αντίφασι σ' όλα τ' άλλα. Άφ'ού άγαπιόσαστε τόσο, δεν είχε κανένα λόγο να σ' έγκαταλείψη...

—Συνεπώς μάς έγ' κατέλειψε παρά την θέλησή σου...

Η Γενεβιέβη εκύτταξε την κόρη της με έκπληξη.

Πολλές φορές είχε έρθει και σ' αυτήν η ίδια σκέψη, δεν είχε τολμήσει όμως να την πιστέψει. Και νά, τώρα που τ' ά ίδιο τ' ά παιδί του Άμορϋ την παρουσίαζε ως κείνη βέβαιον.

—Ε, λοιπόν, ναί, μαμά, εξακολούθησε η Σιμόνη. Δεν τ' ά πιστεύω αυτό ποτέ, δέ-

«Η συνάντησι σ' ά άποκλειστικά

Το παλιό βιολί

Τ' άκοϋς έκείνο τὸ παλιὸ βιολί
ποὺ στὶς στρόφες τοῦ πόνου χύνει,
σάν κάποιον μυστικὸ ν' ἀντιπαλῇ
στῆς νύχτας τῆ βαθεῖα γαλήνη;

Δὲν μοιάζει μὲ τὸν πόνον τὸν δικό μου
τὸ κλάμμα τοῦ, κι' ἡ κάθε δοξαριά;
δὲν ἔχει μέσα τῆς τὸν στεναγμό μου,
τὸν στεναγμό ποὺ βγαίνει ἀπ' τὴν καρ-

(διά;

Ποῖος ξέρει τὸ παλιὸ βιολί τί λέει
μέσα στὴ νύχτα τῆ θλιμμένη
Κι' αὐτὸ κάποιαν ἀγάπη τοῦ θά κλαίῃ
σάν τὴν δική μου τὴν λησμονημένη.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΚΚΟΛΑΣ

— 88 —

Ξεψύχισμα...

Σήμερα ἡ καρδιά μου ξεψυχάει, πάνω
στοῦ πόνου τὸ σκληρὸ κρεβάτι. Στὸ στερ-
νό της χτύπο τῆ συντροφιάς σου δά-
κρυα — τὰ τελευταία — ποὺ ἀργοσταλά-
ζουν καφτά, σάν θεῖο βάλαμο, πάνω στὸν
πόνον τῆς βαθεῖας, ἀγίαστρεφτης πληγῆς
της. Τῇ θέσῃ ποῦχαν ἄλλοτε τὰ χαρωπά
τιτίβιασμα τοῦ λαβωμένου μου πουλιού,
τὴν παίρνουν τώρα οἱ στεναγμοί μου...

Κι' ἡ καρδιά μου, ἡ πρόσχαρη αὐτὴ πε-
ταλούδιτσα, ποὺ τόσο τρελλὰ παιχνιδίζει
ἄλλοτε στὸ μυρωμένο ἀγαράκι τῆς νεύ-
της μου, παύει σὲ λίγο νὰ χτυπᾷ...

Κανείς μὴ λυπηθῇ γιὰ τὴ θανή της.
Κανείς δὲν πρέπει νὰ τὴν κλάψῃ... Πά-
ψε ἀγαράκι τὸ ἀνιάρ σου μοιρολόγι, ποὺ
μουρμουρίζεις φωλιασμένο στὶς λεῦκες
καὶ στὶς καλαμιές. Καὶ σὺ χλωμὸ φεγγάρι,
ἄλλαξε τὴν αἰώνια θλιμμένη σου μορφή.
Πάρε χαρούμενη ὄψη. Πάψε καὶ σὺ, κύ-
μα τῆς θάλασσας, τὸ θλιθερὸ σου παρά-
πονο, ποὺ μονότονα τινίζει στὰ μελαγ-
χολικά ἀκρογιάλια...

Κανείς δὲν θέλω νὰ λυπηθῇ, νὰ τὴν
θρηνήσῃ...

Μὰ γιατί τάχα; Μήπως δὲν ἔζησε;
Ἐξῆσε μιὰ ὀλάκαιρη ζωὴ εὐτυχισμένη ἡ
καρδιά μου. Ἀγάπησε κι' ὅλας. Ἀγάπη-
σε αἰθέρια, θεῖα...

Τί κι' ἂν πεθάνῃ πρόωρα; Εἶναι τόσο
εὐτυχισμένη ποὺ ἀργοσβύνει γιὰ πάντα
μέσ' στὸ ματωμένο κουφάρι τοῦ πόνου, πι-
στὴ αἰώνια στὴν πρώτη τῆς ἀγάπης. Πι-
στὴ στὸν ἔρωτα ποὺ τῆς ἔμαθε τοὺς
πρώτους χτύπους καὶ τὴν ἔκανε νὰ ζῇ ὁ-
λάνθιστη — μπουμπουκὶ τρυφερό αὐτὴ —
μέσ' στὸν παραδεισένιο κῆπο τῆς ζωῆς...

Δὲν εἶναι γιὰ θρήνους ἡ καρδιά μου
ποὺ ἔζησε κι' ἀγάπησε πιστὰ, ὄχι!

Μὴ κλαίτε τ' ὀλόδροσο λουλούδι ποὺ
φυλλορροεῖ σάν τ' ἀγκαλιάζει μιὰν αὐγὴ
ἡ παγωμένη χειμωνιάτικη πνοή.

Τὸ κυπαρίσσι κλαίει ποὺ ζῇ αἰώνια,
μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμον, γιὰ νὰ ὑποφέρῃ
καὶ νὰ θρηνῇ λυγρικὰ τὴν καταφρόνια
σου, τὴ μοναξιά του...

ΣΤΑΘΗΣ ΨΥΛΛΑΣ

Οἱ τρεῖς Θεές

Κι' ἔτσι γεννῆθηκε ἡ ἀγάπη:
Κάποια χρυσόχλωμη χαρὰ γιὰ μέσα ἀπ'
τὰ μεταξωτὰ διάφανα κρίνα, λουσμένα ἀ-
πὸ τὸν ζεστὸ ἥλιο τοῦ Μαγιοῦ.

Γι' αὐτὸ κι' εἶχε κάτι θι' τῶν κρίνων
τὴν λευκότητα, κάτι ἀπ' τὴν καυτὴ θερμότητα
τοῦ ἡλίου. Ἐξῆσε μέσα σὲ μιὰ χρυσή
σπηλιά, μακριὰ ἀπ' τὴν πολιτεία! Κοι-
μήθηκε πάνω σὲ στρώμα ἀπὸ τριαντάφυλ-
λα καὶ γιασεμιά καὶ νανοῦρίστηκε ἀπ' τὶς
τρίλλες τῶν πουλιῶν. Θρέφτηκε μέσ'
τὴν ἀγκαλιά τῆς Πίστης καὶ συντροφεύ-
τηκε ἀπ' τὴν Ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ κι' ἡ ζή-
ση τῆς ἐξαορτάται ἀπὸ τὴν ἀνάσα τῶν
δύο ἄλλων ἀδελφῶν της.

Σάν μεγάλωσε ἡ Ἀγάπη καὶ γίνηκε
νεράϊδα πάγκαλλη, μακρὺν ἀπ' τὴν λου-
λουδένια κατοικία της καὶ ἀνέθηκε στὴν
στῆν πρὶ ψηλὴ κορφή τοῦ βουνοῦ, καὶ ἀ-
πὸ κεῖ εἶδε τὶς πολιτείες. Τί ἀσχημοὶ ποὺ
ἦσαν οἱ ἄνθρωποι χωρὶς τὸ χαμόγελο τῆς
καλωσύνης καὶ τῆς στοργῆς. Οἱ ἄνδρες
κυττοῦσαν τὶς γυναῖκες, μόνο σάν ἤθελαν
νὰ ἱκανοποιήσουν τὶς ζωώδεις ἐπιθυμίες
τους, κι' οἱ γυναῖκες δινόταν σ' αὐτοὺς
ἀπὸ καθῆκον στὴν φύση, σάν πρὶ ἀδύνα-
τες σωματικῶς ἀπ' αὐτοὺς. Ἦταν στε-
γνὰ τὰ πρόσωπά τους, βουβὰ τὰ πρόσω-
πα. Οἱ πολιτείες ἦταν ἄχαρες χωρὶς
τραγοῦδια καὶ χαρές, χωρὶς χαμόγελα
καὶ γλυκοὺς πόθους.

Ἀπόρησε καὶ λυπηθῆκε ἡ Ἀγάπη γι'
αὐτὴν τὴν θλιμμένη κατάσταση τῶν ἄν-
θρώπων καὶ ρώτησε τὴν Ἀλήθεια:

«Γιατί εἶναι θλιμμένοι οἱ ἄνθρωποι;»
«Γιατί λύπεις Σὺ... γλυκαῖα Ἀγάπη
ἀπ' τὴν καρδιά τους. Σὺ ποὺ θὰ φωτί-
ζης τὰ μέτωπα τῶν ἀνθρώπων καὶ θὰ κά-
μης νὰ λάμπουν τὰ μάτια τῶν γυναι-
κῶν ἀπὸ τὴν ἀγάπην σου.»

Λυπηθῆκε ἡ νεαρή Ἀγάπη τοὺς
ἀνθρώπους καὶ μαζί μὲ τὴν Πίστη καὶ
τὴν Ἀλήθεια, κατέβηκε ἀπ' τὸ συννεφέ-
νιο παλάτι της στὶς σκονισμένες πολι-
τείες...

Μπρὸς τὸ πέρασμά τους, οἱ ἄνθρωποι
μαζεμένοι δὲν ἔβρισκαν λόγια νὰ ὑμῇ-
σουν τὶς τόσες ὁμορφίες.

Μὲ μιὰς ὁ κόσμος γέμισε τραγοῦδια
καὶ χαρές, καὶ οἱ πάγοι τῶν καρδιῶν δια-
λύθηκαν στὸ ἀπείκυσμα τῆς Ἀγάπης.
Γελοῦσε ἡ Ἀλήθεια τότε καὶ φτερούγιζε
ἡ χαρὰ κι' ἡ Πίστη. Οἱ πάλλευκοι βω-
μοὶ τους γέμιζαν ἀπὸ λουλούδια καὶ τὸ
θυμίαμα τῆς λατρείας τῶν θνητῶν καί-
ταν σάν θεῖα εὐχαριστία στὸ γλυκὸ ἔρ-
χόμό τους.

Πέρασαν χρόνια πολλὰ. Ἡ Ἀγάπη, ἡ
Πίστη κι' ἡ Ἀλήθεια λατρεῖσθαι ἀπὸ
τοὺς ἀνθρώπους, καὶ θιαμβέσαν οἱ τρεῖς
παραμυθίνες βασιλοπούλες. Πέρασαν
χρόνια κι' ἄλλα, κι' ἄλλα.

Καὶ κάποιον δεῖλινο οἱ τρεῖς θεές ἐνῶ
σεργιανοῦσαν πάνω ἀπ' τὶς πολιτείες εὐ-
χαριστημένες γιὰ τὴν χαρὰ ποὺ σκόρπα-

Ὅρκοι, χαρές

Τριαντάφυλλα λευκά, καὶ γιασεμ
ἀέρινες μορφές, ἀγγέλων μάτια,
μὲ πλάνο βλέμμα σας ἡ καθεμιά
σπαράζαν τὴν καρδιά μας σὲ κομμάτια.

Ὅρκοι καὶ πόνοι κι' ἀναφυλλῆτά,
θερμὰ φιλιὰ, κι' ὄνειρα κι' ἐλπίδες
ἡ σκέπη μας μονάχα σας κρατᾷ
στὰ γρηγεῖα χρυσές, ὠχρὲς ἀχτίδες.

Κι' ὅταν στὰ κρῦα χεῖλη, τὰ σφιχτὰ
τῆς ζήσης μας, θὰ γάνεται τὸ χρῶμα
στὴ θύμησή σου ἐλπίδα μυστικὰ
τὸ τελευταῖο χαμόγελο θ' ἀνθίσῃ πὰ στὸ
στόμα.

ΣΠΥΡΟΣ ΘΑΛΛΗΤΑΣ

σαν στοὺς θνητοὺς, συνήντησαν στὸ διά-
βα τους δύο ἄσχημες γυναῖκες, ρυτιδωμέ-
νες ποὺ εἶχαν τὸ χρῶμα τῶν κυδωνιῶν
στὰ μάγουλά τους καὶ τὴν μαύρη κλάση
στὸ βλέμμα.

Οἱ δύο γυναῖκες μὲ τὶς στεγνές μορ-
φές πλησίασαν καὶ ἀργομίλησαν:

— Εἴμαστε ἐχθρές Σας, κι' ἤθλαμε νὰ
σας διώξουμε ἀπ' τὸν κόσμο.

— Δὲν θὰ μπορέσετε γιατί οἱ ἄνθρωποι
μᾶς λατρεύουν, ἀπάντησε ἡ Ἀγάπη.

Εἴμαστε τὰ πνεύματα τῆς ἀρνήσεως
καὶ τοῦ κακοῦ. Εἴμαστε ἡ Ὑποκρισία καὶ
ἡ Ἀπάτη, ξαναεῖπαν, καὶ μὲ ἄγριες χει-
ρονόμιες ὥρμησαν νὰ τὶς ἐσκήσουν.

Καὶ κεῖ πάνω στὶς χαρούμενες πολι-
τείες γίνηκε μιὰ μάχη δυνατὴ, μιὰ μάχη
ποὺ τὰ πνεύματα τῆς ἀρνήσεως καὶ τοῦ
κακοῦ νίκησαν τὶς τρεῖς ὀλόλευκες θεές.
Τὴν Ἀγάπη τὴν σκότωσε ἡ Ἀπάτη μὲ
τὰ σουβλερὰ νύχια της καὶ τὰ χοντροκοι-
μένα χέρια της. Ἐκλεψε τὰ ὄνειραμένα
τῆς φορέματα καὶ παρουσιάστηκε στὸν
κόσμον μὲ τ' ὄνομα τῆς πεθαμένης Ἀγάπης.
Ἡ μαύρη ὑποκρισία ἐπνίξε τὴν Ἀλή-
θεια μὲ τὰ φεῖδια τῶν μαλλιῶν της καὶ
πῆρε τὸ γλυκὸ τῆς χαμόγελο, καὶ τὴν
ἀθῶα ἐκφραση τῆς μορφῆς της καὶ τέ-
τοια παρουσιάστηκε στοὺς θνητοὺς. Ἡ
Πίστη λιγοθύμισε ἀπὸ καὶνὸ καὶ γένη-
κε ἡ ψυχὴ της περιστέρι χιονένιο ποὺ
πλανιέται στοὺς ἀγρούς. Ἡ Ἀγάπη γί-
νηκε ὄνειρο χρυσαφένιο πλεγμένο μὲ λου-
λούδια ἀσημένια καὶ ἐμφανίζεται στὸν
ὑπνὸ μας πολλὰς φορές.

Ἡ ἀλήθεια πνίγηκε μέσ' στῆς λήνης
τὰ ἱριδοχρῶμα νερὰ καὶ αἰώνια σάν κυ-
ματάκι μουρμουρίζει τὸ παρόπονό της
στὶς γλωμοῦλες καλαμιές.

Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔμαθαν ποτὲ τὴν μάχη
αὐτὴ ποὺ γίνηκε πάνω στὶς πολιτείες τους
... οὔτε πρόσεξαν τὴν ἀλλαγὴ.

Καὶ ἐξακολουθοῦν ν' ἀγαποῦν τὶς λευ-
κὲς θεές.

Λατρεύουν τὴν Ἀγάπην ποὺ δὲν ζῇ
πιά, μὰ εἶναι ἡ Ἀπάτη ἡ φριχτή... καὶ
τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Πίστη ποὺ δὲν εἶ-
ναι παρὰ ἡ μαύρη Ὑποκρισία.

ΔΕΣ. Ν. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ

Ἐνα αὐτοτελὲς
ρομάντο τοῦΓκὺ ντέ
Τερραμόν

ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΗΜΑ

Ο μαρκήσιος ντέ
Σομπρέζ ἦταν
περιζήτητος σ'
ὅλες τὶς συγκεν-
τρώσεις τοῦ Παρισιῶ.

Ἦταν ὁ τέλειος τύπος
τοῦ ἀριστοκράτη ποὺ περνοῦσε τὸν
καιρὸ του σὲ κοσμικὲς ἢ καλλιτεχνι-
κὲς ἐμφανίσεις.

Κάποια φριχτὴ κατάρα κυνηγοῦ-
σε ὁμως τὴν γενιά του: διακόσια
τώρα χρόνια, κάθε γυναῖκα ποὺ
Σομπρέζ, πέθαινε πάντα μὲ βί-

παντρεῖσθαι ἔκιν
αἰο θάνατο.

Ἔτσι, κι' ὁ τελευταῖος ἀντιπρόσωπος τῆς φημισμέ-
νης γενιᾶς εἶδε μιὰ μέρα, ἕνα μόλις χρόνο μετὰ
τὸν γάμον του, νὰ τοῦ φέρνουν νεκρὴ τὴ γυναῖκα
του, θύμα αὐτοκινήτιστικου δυστυχήματος.

Ἀπαρηγόρητος κλείστηκε στὸν νεγάρου τοῦ
ὁδοῦ Ραφαήλ καὶ ἐπεδόθη στὴν ἀνατροπὴ τῆς μο-
νάκριβης κόρης του, τῆς Εἰρήνης.

Εἶχαν περάσει εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τότε, Ἡ Εἰρή-
νη εἶχε πιά μεγαλώσει, ὁ Μαρκήσιος εἶχε ξαναρχί-
σει τὴν εὐθυμὴ ζωὴ του καὶ παρ' ὅλα τὰ ἐξήντα
πέντε τοῦ χρόνιου, κάποιο βράδυ παρακολουθώντας
τὴν παράστασι ἀπὸ κάποιο θεωρεῖο τῆς Ὀπερας,
ἐξετρελλάθηκε μὲ τὴν ὁμορφίαν μιᾶς νέας. Δὲν ἔχασε
διόλου καιρὸ, τὴν πλησίασε, καὶ σὲ λίγες μέρες
τὴν παντρεύτηκε.

Ἡ δεύτερη σύζυγος τοῦ μαρκησίου, ντέ
Σομπρέζ, ἦταν ἀπὸ τὴν Ἀργεντινὴ. Τύπος
γυναίκος, μὲ μαύρα μεγάλα μάτια, μὲ κατάμαυ-
ρα μαλλιά καὶ φυσικογνωμία ἀπὸ τὶς λίγες ἐκείνες
ποὺ συναντᾷ κανεὶς μετὰ τῶν γυναικῶν, ὄνα-
μαζόταν Λόλα ντέλ Ρίας, καὶ μόλις εἶχε φθάσει
στὸ Παρίσι μὲ τὸν ἀδελφὸ της Πέντρο.

Ἡ Λόλα, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγινε μαρκησία ντέ
Σομπρέζ, ἔθεσε ἕνα μονάχα σκοπὸ στὴ ζωὴ
νὰ γίνῃ πλούσια, πάρα πολὺ πλούσια. Διόλου
ράβνη ἡ σκέψις αὐτὴ γιὰ τὴ Λόλα: Ἐκείνη
μόλις εἰκοσιπέντε χρόνων, ὁ ἄνδρας ἔξηντα πέντε.

'Ο έρως νικά

καί μάλιστα ασθενικός. Έπειτα από όλη εκείνη τη γλειτζέδικη παριζιά-νική ζωή που είχε περάσει. Για να πετύχει λοιπόν τον σκοπό της, από την πρώτη στιγμή σκέφθηκε να υποδουλώσει τελείως τον μαρκήσιο με την τρυφερότητά της, τα θέλημά της, και με την καλωσύνη της προς την κόρη του άνδρός της, την Ειρήνη. Και το πέτυχε.

Για να την ευχαριστήσει ο μαρκήσιος πουλούσε το ένα μετά το άλλο τα κτήματά του, κι' αγόραζε βαρύτιμα κοσμήματα για την Λόλα του.

Ένα βράδυ, αγκαλιάζοντάς την τρυφερά, την ώδηγησε στο γραφείο του κ' έκει ανοίγοντας ένα συρτάρι, της πρόσφερε ένα μαργαριταρένιο κολλιέ.

— Κι' άλλο; έφώναξε η Λόλα προσπαθώντας να κρύψει την συγκίνηση της. Είναι υπέροχο!

— Η χαρά σου είναι και δική μου χαρά, Λόλα... Δυστυχώς θα είναι η-σως η τελευταία φορά που σου προσφέρω ένα τέτοιο δώρο...

Εκείνη τον κύτταξε άνησυχη:

— Τι έννοεις, Φίλιππε;

— Θέλω να πω, ότι το κολλιέ αυτό αντιπροσωπεύει τα υπολείμματα της κτηματικής περιουσίας μου...

Τώρα δεν μου μένει πιά τίποτα...

Όλη μου την περιουσία την έπού-λησα για να σ' έγω μέσα στα μετα-ξωτά και στα διαμάντια, για να σε κάνω, Λόλα, την πιο ζηλευτή γυναί-κα του Παρισιού...

— Επούλησες και τον πύργο, Φί-λιππε;

— Όχι! Ξέρετε καλά, ότι αυτός με τη φήμη που έχει δεν θα πουλη-θί ποτέ... Ο κόσμος πιστεύει ότι είναι γεμάτος από φαντάσματα...

— Το πιστεύεις κι' εσύ, μήπως;

— Έγώ, όχι! Μά έφ' όσον ο κό-σμος το διαδίδει, δεν είναι εύκολο να βρεθί αγοραστής.

Τη στιγμή εκείνη η πόρτα έχτύ-πησε και ο υπηρέτης έφερε δύο έπι-σκεπτήρια σ' ένα δίσκο. Το πρώτο άνηκε στον συμβολαιογράφο του μαρκησίου, τον κύριο Ντεσάμ, το δεύτερο είχε ένα άγνωστο όνομα: Ζεράρ Ντασιέ, Διευθυντής της Με-ταλλουργικής Έταιρίας.

Η Λόλα έπηρε το κολλιέ της, έ-φίλησε τον μαρκήσιο κι' έπηγε στο δωμάτιό της.

Ο μαρκήσιος δέχθηκε άμέσως τους δύο έπισκέπτες τους. Και τοιαύ-τάν ήταν η έκπληξή του, όταν ο συμβολαιογράφος του του ανέκοί-νωσε ότι ο Ζεράρ Ντασιέ, έξ' όνό-ματός της Έταιρίας, ζητούσε ν' α-γοράσει τον πύργο!

— Παρ' όσες τās διαδόσεις ότι είναι στοιχειωμένος; ρώτησε ο μαρκήσιος.

— Οι μηχανές που θα εγκαταστή-σουμε εδώ θα διώξουν άσφαλώς τὰ φαντάσματα, είπε μ' ένα χαμόγελο ο Ζεράρ.

Ο μαρκήσιος έδίστασε για μιά στιγμή, γιατί ο πύργος αντιπροσώ-πευε πών ό,τι άπόμεινε από τη γε-νιά του. Οι θλιβερές όμως αναμνή-σεις των άτυχημάτων που έπληξαν αυτόν τον πύργο, έκανε τον μαρκή-σιο να δεχθί τὰ δύο έκατομμύρια που του προσέφεραν. Από μιάς

πλευράς ήταν κι' ευχαριστημένος, γιατί μ' αυτό το ποσό θα μπορού-σε να κάνει ακόμη μερικά πολύτι-μα δώρα στη γυναίκα του. Κι' ένω έδιναν τὰ χέρια να κλείσουν την συμφωνία, η πόρτα άνοιξε με γέλια και μπήκε μέσα η κόρη του μαρ-κησίου, η Ειρήνη. Ξαφνιάστηκε. Μά μπρός στην έμφάνισή εκείνης της νέας, κι' ο Ζεράρ έμεινε ακίνητος, βουβός, με την καρδιά γεμάτη από άπροσδιόριστη συγκίνηση.

Η Ειρήνη είχε μια λεπτή, αίθέρια όμορφιά. Ο πατέρας της την αγα-πούσε τόσο πολύ που υπέθαλπε ό-λα της τα καλλιτεχνικά γούστα, Καθηγεται τραγουδιού, χορού, ζω-γραφικής, γλυπτικής, δεν παρέλει-ψαν να προπονήσουν και να τελει-οποιήσουν την Ειρήνη. Ίδιως στον χορό είχε μια τέτοια έπιτυχία, που πολλοί την έβεβαίωναν πώς άν έβ-γαине στο θέατρο, θα είχε έξαιρετι-κή έπιτυχία.

Ο μαρκήσιος έσύστησε στην νέα τους δύο έπισκέπτες του και της έ-ξήγησε τον σκοπό της έπισκέψέως τους.

Όταν οι δύο κύριοι άπεχώρη-σαν, ο Ζεράρ είχε λόγους να είναι ευχαριστημένος: Πρώτα, γιατί κα-τώρθωσε ν' αγοράσει τον πύργο και δεύτερο γιατί είχε κάνει μια γνω-ριμία που έγέμιζε την καρδιά του με περιέργια συναισθήματα,

Αλλά και η Ειρήνη δεν είχε μεί-νει άσυγκίνητη. Ο Ζεράρ ήταν ο τύπος του άνδρος που της έρεσε, και φυσικά είχε κάνει ιδιαίτερη έντύ-πωση στην Ειρήνη.

Στ' άναμεταξύ η Λόλα, που είχε άποσυρθί στο δωμάτιό της, έβγα-λε μέσα από ένα μυστικό γρηματο-κιβώτιο ένα κουτί. Το άνοιξε για να βάλει μέσα το κολλιέ Μ' αυτή την ικεσία, έκάθισε να κάνει έναν καινούργιο άπολογισμό των δώρων του μαρκησίου. Άξείασε το κουτί γίνω στο τραπέζι, και σιμειώνον-τας την αξία του κολλιέ σ' ένα μι-κρό σημειωματάριο, έκανε την πρό-σθεση: Τρία έκατομμύρια φράγ-κα!

Την ημέρα της υπογραφής του συμβολαίου ο μαρκήσιος έπρόσφερε τσάι στον Ζεράρ Ντασιέ.

Η Ειρήνη έπαιξε στο πιάνο. Η Λόλα ήταν διαχυτική, ένθουσιασμέ-νη που με τὰ χρήματα του πύργου, θα πλούτιζε σίγουρα τη συλλογή της με μερικά νέα πολύτιμα κοσμή-ματα.

Τι ευχαριστημένος που ήταν κι' ο Ζεράρ! Μά τι άνησυχη χαρά αί-σθανόταν η Ειρήνη!

Η Λόλα κατάλαβε με το πολύ-πειρο βλέμμα της την συγκίνηση των δύο νέων, και άκριβώς την στιγ-μή που ο Ζεράρ κατενθουσιασμένος συνέλαβε την Ειρήνη για το παίξι-μό της, έπενεβή η Λόλα για να δια-κόψη την κουβέντα τους και να πα-ράσση με κάποια πρόταση τον Ζεράρ σ' ένα πλαϊνό σαλονάκι.

Η Ειρήνη παρ' όλο που ήταν συ-νειθισμένη στους άπότομους τρόπους της μητριάς της έν τούτοις την ή-μέρα εκείνη έννοιζε έναν πόνο ίδι-αίτερο, στην καρδιά και τα μάτια της υγράνθηκαν χωρίς να το θέλη.

Το ίδιο εκείνο βράδυ, λίγο πρίν

να χτυπήσουν τὰ μεσάνυχτα, η Λό-λα πετάχθηκε από το κρεβάτι της γιατί άκουσε κάποιο θόρυβο. Άρ-παξε ένα πιστόλι που έκρυβε πάντα στο διπλανό δωμάτιο. Ένας άν-τρας στεκόταν με την πλάτη γυρι-σμένη, μπροστά στο μικρό της γρα-φείο.

Μεγάλη όμως ήταν η έκπληξή της όταν αντίκρυσε στο πρόσωπο του άγνωστου τον άδελφό της, τον Πέτρο.

— Τι γυρεύεις εδώ, τέτοια ώρα;

— Ήρθα να σε δω.

— Καλωσύνη σου, αλλά υπήρχε η πόρτα για νάρθης να με βρής. Ο κόσμος δεν μπαίνει από το παράθυ-ρο σαν κλέφτης.

— Ήταν άνάγκη να σε δω... και για να μην άνησυχήσω κανένα...

— Λέγε γρήγορα τί θέλεις;

— Άδελφούλα μου... Πρέπει να με σώσεις...

— Επαίξεις πάλι; Λέγε... πόσα θέλεις;

— Πέντε χιλιάδικα.

— Πάρτα και φύγε... Είναι η τε-λευταία φορά που σου δίνω λεφτά... Πρέπει να ξεμπερδεύς μ' αυτή τη ζωή. Μά παντρευτείς...

— Να βάλω τη θηλειά στο λαιμό μου από τώρα;

— Μήπως έγω έβγηνκα ζημιωμέ-νη;

— Μά εσύ, έπέτυχες καλά...

— Το ίδιο να κάμης κι' εσύ...

— Με ποιάν όμως;

— Η Λόλα χαμογέλασε.

— Ξέρεις ότι ο μαρκήσιος έπούλη-σε όλα τὰ κτήματά του; Ξέρεις ό-τι τώρα ζούμε από τὰ εισοδήματα της περιουσίας της Ειρήνης; Ξέ-ρεις ότι η Ειρήνη έχει προικα πέντε έκατομμύρια;

— Ε, λοιπόν;

— Ποιό θα βρής καλλίτερη νόφη ά-πό την Ειρήνη;

— Άδελφούλα μου, είσαι σπου-δαία! Αυτή τη δουλειά, όμως δεν την καταφέρνω. Κανόνισέ τα εσύ, κι' ό,τι μου πής θα κάνω. Φεύγω τώρα από κεί πουόρθα και... φρόν-τισε...

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

Η Λόλα έδινε μιάν έσπερίδα στο μέγαρο της όδοϋ Ραφαήλ, για να έπιδείξη το τελευταίο δώρο που της έκανε ο μαρ-κήσιος, ένα υπέροχο διάδημα για το όποιο είχε δώσει μισό έκατομμύ-ριο από την πώληση του πύργου.

Μεταξύ των προσκεκλημένων ή-ταν φυσικά κι' ο συμβολαιογράφος Ντεσάμ και ο Διευθυντής της Με-ταλλουργικής Έταιρίας Ζεράρ Ντασιέ.

Ο άδελφός της Πέτρο είχε έλ-θει από τους πρώτους, κομψότατα ντυμένος, και σύμφωνα με τις όδη-γίες της άδελφής του, διαθεσιμώς όπωσδήποτε να κερδίση το βράδυ εκείνο το παιχνίδι του, κατακτώντας την Ειρήνη.

Η γιορτή ήταν στο φόρτε της. Η γαρά άντανγκλούσε σ' όλων τὰ πρό-σωπα. Η Ειρήνη, εύτυχισμένη που θα συναντούσε τον Ζεράρ, άκτινοβο-λούσε από όμορφιά. Και η Λόλα εί-γε το νοή της. Και το σχέδιό της. Ήταν άποφασισμένη όχι μόνο να έμποδίσει με κάθε τρόπο μιά Ιδιαί-τερη συνομιλία μεταξύ των δύο νέ-ων, μά και να προκαλέσει, εάν ήταν

δυνατόν, την μοίρα της παρεξήγηση τότε, έχει πέσει κατάρα στον πύρ-γος.

Και το πέτυχε. Άπρησχύλησε τον Ζεράρ όσο μπορούσε μετά το δει-πνο, ενώ ταυτόχρονως επέβλεπε τον άδελφό της που πολιορκούσε την Ειρήνη. Σε μιά στιγμή που η νέα έπαιζε πιάνο, εκείνος είχε τόσο πο-λύ σκύψει από πάνω της που ό-ποιος τούς έβλεπε, θα νόμιζε ότι της φιλούσε τον ώμο.

— Τι ώραίο ζευγαράκι που είναι!

Είπε κάποια στιγμή η Λόλα.

Ο Ζεράρ γύρισε να κυττάξει και ένόμιζε πράγματι ότι η Ειρήνη έ-δεχόταν τὰ χείλη του Πέτρου στον ώμο της με ευχαρίστηση. Ταράχτη-κε, είδε τὰ όνειρά του να καταρρέ-ουν, και προφασιζόμενος ότι θα έ-

Δεν είχαν φαντασθί ποτέ, την εύτυχισμένη αυτή στιγμή...

φευγε πολύ πρωί για ταξίδι, έγκα-τέλειψε το μέγαρο ένωρίς.

Όλη εκείνη τη νύχτα ο Ζεράρ δεν κοιμήθηκε διόλου. Πράγματι, μόλις είδε την αύγη να ναράζει, έτοιμάσε τη βαλίτσα του κι' έπληνε στο σταθ-μό να πάρη το πρώτο τραίνο που έ-φευγε για το Σομπρέζ. Θά πήγαινε ν' άπασχολήση το πνεύμα του με την έργασία.

Η πρώτη του έπίσκεψις μόλις έ-φθασε στο χωριό, ήταν στο σπίτι του Προέδρου.

— Θα κάνω το χωριό σας μεγα-λύπολι, και τούς κατοίκους σας τ-πολούς, του είπε.

— Αν σās άφίσουν τὰ φαντάσμα-τα, του άπάντησε ο πρόεδρος.

Και τί σας κάνει να πιστεύετε πώς υπάρχουν φαντάσματα;

— Είναι μιά παλιά ιστορία. Από

εσκέδαζαν μέχρι το πρωί. Η καυ-μένη η μαρκησία παρέστη, μάρτυς πολλές φορές σ' αυτά τὰ όργια, άλ-λά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα.

Την εποχή εκείνη έκρηγυχη η Έπανάστασις. Ο άντρας της πρό-φθασε να κρύψει κάπου τους θησαυ-ρούς του και να έξαφανισθί. Οι έ-παναστάτες κατέλαβαν τον πύργο, συνέλαβαν την μαρκησία, και άφοϋ την κακοποίησαν την έσκότωσαν. Κάποιος μάλιστα, της άνοιξε το στήθος και της έβγαλε την καρδιά.

Όταν τὰ πράγματα ήσύχασαν λίγο ο μαρκήσιος παρουσιάσθηκε, αλλά δεν τον έννοιαζε καθόλου για τον φρικτό θάνατο της γυναίκας του.

Από τότε και ίδιως κάθε χρόνο στις 5 Απριλίου, λένε ότι το φάντα-σμα της δολοφονημένης, μαρκησίας παρουσιάζεται στον πύργο και ζητά την καρδιά της... Και ένόσω δεν την

βρίσκει, εκδικείται πάνω στις γυ-ναίκες των άπογόνων της.

— Μή γελάτε! Μέχρι σήμερα τρεις γυναίκες της οικογενείας ντε Σομ-πρέζ έχουν πεθάνει από τραγικό θά-νατο. Ο Θεός να φυλάξη την μικρή Ειρήνη...

Ο Ζεράρ έχλώμισσε. Ο πρόεδρος συνέχισε.

— Άλλήθεια είναι ό,τι άρραβωνιά-στηκε;

— Μά ποιόν;

— Μά με τον άδελφό της μαρκη-σίας όπως άκουσα...

Ο Ζεράρ αίσθάνθηκε το έδαφος να φεύγει κάτω άπ' τὰ πόδια του. Κι' όταν έμεινε μόνος, έκλαψε πι-κρά για πρώτη φορά στη ζωή του...

Η Λόλα τὰ κατάφερε όπως τάθε-λε. Έπεισε τον μαρκήσιο ότι φρόν-τιζε για την εύτυχία της κόρης του. Από την άλλη μεριά υπέδειξε στην Ειρήνη ότι αυτή ήταν η θέλησις του πατέρα της, και ότι άν ήρνεϊτο, θα τον στενοχωρούσε έξαιρετικά. Κι' έ-τσι ένα βράδυ, υπεγράφησαν τὰ συμβόλαια των άρραβόνων. Όλη η περιουσία της μητέρας της περιερ-γόταν τώρα στην Ειρήνη, με την δι-αφορά όμως ότι δεν θα υπήρχε κοι-νοκτημοσύνη μεταξύ των συζύγων σύμφωνα με μιά ρήτρα της διαθή-κης.

Αυτό δυσaráστησε λίγο την Λόλα και τον Πέτρο. Σκέφθηκαν όμως ότι θά τὰ κανόνιζαν άλλοιως τὰ πράγ-ματα μετά τον γάμο.

ΤΡΕΛΛΗ

Ε ΙΧΑΝ περάσει έξη μήνες. Στο μέγαρο της όδοϋ Ραφαήλ όλα είχαν αλλάξει. Ο μαρκήσιος είχε πεθάνει αιφνιδιαώς από καρδιακή κρίσι. Κι' έτσι η Λόλα ά-νέλαβε τη διεύθυνση του σπιτιού. Η Ειρήνη δεν της διαμφισβήτησε αυ-τή την έξουσία. Δεν άνακατευόταν μάλιστα καθόλου και ήσυχολέιτο μο-νάχα στην καλλιτεχνία. Μέσα στο έργαστήριό της είχε φτιάσει ένα ύ-πέροχο μπουστό από πηλό, που το πρόσωπό του έμοιαζε καταπληκτι-κά με τοϋ Ζεράρ.

Όκτώ μόλις μέρες μετά τον γά-μο του, ο Πέτρο έσανήρη τις πα-λές του συνθήκες και δεν παρου-σιάζόταν παρά μόνονα στο τραπέζι. Η Ειρήνη δεν παρουσιάζόταν, δεν νιαζόταν καν να τοϋ κάνει καμιά παρατήρηση. Δεν τον άγαπούσε, κι' έποιμένως άδιαφορούσε για κάθε τί που τον άφορούσε.

Όσο περνούσε όμως ο καιρός, σος για τη Λόλα την όποια έθεω-ρούσε πάντα ως έρωμένη του Ζε-ράρ.

Για να μην άπασχολείται με τη διαχείριση, η Ειρήνη είχε κάνει πληρεξούσιο τον άνδρα της, ο όποι-ος μπορούσε να εισπράττη και να ξεοδεύη.

Έτσι, η Λόλα και ο Πέτρο ει-χαν πετύχει εκείνο που ήθελαν. Εί-πε από καιρό βαρύτιμα κοσμήματα. Τώρα διά του πληρεξουσίου και παρουσιάζεται στον πύργο και ζητά την καρδιά της... Και ένόσω δεν την

Η Λόλα όμως ήταν νέα και θερ-μή γυναίκα. Ένώσω ζούσε ο θερ-μαρ-

Ο έρως νικά

κήσιος δεν ήθελε διόλου να έκτεθη και να κινδυνέψει. Τώρα όμως ήταν έλεύθερη, και δεν άργησε να βρή τον σύντροφο που ζητούσε η καρδιά της: Τόν Ζουάν Φιλίππινι έναν Άργεντινόν, συμπατριώτη της, τυχωδιώκτη όπως άλλοτε κι' αυτή, φίλο της κάποτε, και πού της ξαναθύμιζε τώρα τις παλιές ευχάριστες στιγμές τους.

Ένα βράδυ ο Φιλίππινι τόλμησε ναρθή στο μέγαρο. Η Λόλα φορούσε ένα κορσάζ πολύ ντεκολτέ που έκανε τον Φιλίππινι να την άγκαλιάσει άμέσως. Εκείνη πήγε να του ξεφύγει εκείνος όμως την πρόφτασε και άκούμπησε τα φλογερά του χείλη στον ώμο της. Η Λόλα με υσιόκλειστα μάτια παρασυρμένη από την ήδονή του φιλιού δεν κατάλαβε πώς άνοιξε η πόρτα και μπήκε η Ειρήνη.

Την Ειρήνη, βέβαια, δεν την ένοιασε το άν φιλιώταν ή όχι ή μητριά της από έναν ξένο. Εκείνο που της έκανε κατάπληξη και την συνεκλόνησε ήταν ότι ανέκαλυπτε πώς η Λόλα δεν άγαπούσε τον Ζεράρ, όπως ένόμιζε.

Τότε; Τότε πώς γελάστηκε; Πώς άφισε τον έαυτό της να παρασυρθεί και να δεχθεί ως άντρα της τον Πέτρο; Γιατί να μην προκαλέση τον Ζεράρ να της όμολογήσει τον έρωτά του, άν πράγματι άγαπούσε, εκείνην κι' όχι την μητριά της;

Αυτά σκεπτόταν τώρα και έκλαιγε η Ειρήνη, όταν ξαφνικά έχτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν ο συμβολαιογράφος τους Ντεσάμ, ο όποιος ζητούσε να τον δεχθεί γιατί είχε κάτι σπουδαίο να της ανακοινώσει. Ο Πέτρο έλειπε, η Λόλα είχε βγει περίπατο με τον Φιλίππινι.

Κ' έτσι η Ειρήνη δέχθηκε τον συμβολαιογράφο Ντεσάμ στο διαμέρισμά της.

—Τί συμβαίνει, αγαπητέ μου; —Συμβαίνει ότι άν δεν άποσύρετε την πληρεξουσιότητα από τον άντρα σας, έντός τριών μηνών είσθε κατεστραμμένη.

—Και πώς αυτό; —Με το δικαίωμα που του έχετε δώσει έχει τραβήξει μέχρι σήμερα ένα έκτομιμύριο.

—Και τώρα; —Ήρθα απλούςτατα να πάρω μιά ύπογραφή σας. Κι' έτσι από δω κι' έμπρός δίχως την άδειά σας δεν θα μπορεί να σηκώσει τίποτα.

Πράγματι την έπομένη, όταν ο Πέτρο πήγε να σηκώσει από την τράπεζα διακόσιες χιλιάδες για να κάνει δώρο ένα αυτοκίνητο της αδελφής του βρέθηκε πρό κατηγορηματικής άρνήσεως.

Έτρεξε άμέσως να ειδοποιήσει την αδελφή του.

Εκείνη ψύχραιμη όπως πάντοτε κλείσθηκε στο δωμάτιό της κι' έβαλε σε ένέργεια την σατανική έπινοητικότητά της.

Τού συνέστησε να μην άποδείξει τίποτα.

Ο καιρός περνούσε, και τα πράγματα βάδιζαν όμαλά κι' όμοιόμορ-

φα, τουλάχιστον στην επιφάνεια. Μόνο που η Ειρήνη άρχισε να παρουσιάζει κάποια άνεξήγητη νευρικήτητα. Στην άρχή την απέδωσε στη στενωπρία που αίσθανθηκε για τη διαγωγή του συζύγου της.

Το πράγμα όμως γρήγορα χειροτέρευσε, κι' ο οικογενειακός γιαιτρός που προσεκήληθη, απέφάνθη ότι ή νέα είχε πάθει μιά διανοητική παράκρουση για την όποια έπιβαλλόταν να ληφθούν σύντονα μέτρα, άν δεν ήθελαν να καταντήσει σύντομα τρελή. Συνέστησε μιά νευρολογική κλινική, κι' η Ειρήνη, έπειτα από μιά κρίση, συνοδευμένη από μακάρι λιγοθυμία βρέθηκε κλεισμένη στο σανατόριο.

Έπειτα από λίγες ήμέρες το Δικαστήριο έδωσε στον άντρα της το δικαίωμα της διαχειρίσεως.

Οι δύο άθλιοι τα είχαν καταφέρει περίφημα.

Όταν η Ειρήνη έπειτα από λίγον καιρό συνήλθε και άρχισε να ρωτά πού βρισκόταν, έμαθε πώς όλοι τριγύρω της ήσαν τρελλοί.

—Μήπως τρελλάθηκαν κι' έγώ; ψιθύρισε, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβη ακόμα τί γύρευε εκεί μέσα.

ΔΡΑΠΕΤΙΣ

Κανείς δεν μπόρεσε ποτέ να ονομαπτευθί την τραγωδία που εξέλιγθη μέσα στο μέγαρο της όδοϋ Ραφαήλ.

Εκείνος που λυπήθηκε πραγματικά όταν το έμαθε ήταν ο Ζεράρ. Άποτραβηγμένος στην έπαρσία, ήσυχολέιτο με τις μεταλλευτικές του έργασίες που άπέδιδαν μεγάλα κέρδη στην Έταιρία.

Το Παρίσι δεν τον ένδιέφερε πιά. Έμενε διαρκώς στον πυργο. Από όλα τα δωμάτια, τα παλιά, είχε κρατήσει για τον έαυτό του το μεγάλο σαλόνι των προγόνων της οικογενείας Σουμπρέζ.

Εκεί ζούσε άποτραβηγμένος και άπογοητευμένος, τη ζωή του. Σαν να μην έφθανε ή διάψευσις των όνείρων του, μάθαινε τώρα πώς εκείνη που είχε τόσο άγαπήσει, τρελλάθηκε. Και καθήντησε σ' ένα φρενοκομείο.

Ένώ ο Ζεράρ συλλογιζόταν αυτά, η Λόλα παρακολουθούσε την άρρωστη. Πήγαινε συχνά να την έπισκέπτεται. Έδειχνε πάντα έξαιρετικό ένδιαφέρον. Και της έτοιμάζε ή ίδια για γιαιτρικά της, όταν βρισκόταν εκεί.

Κάποια φορά όμως η Λόλα έκανε δέκα ήμέρες να πάη στην κλινική. Την είχε άπορροφήσει ο έρως του Φιλίππινι.

Σ' αυτό το διάστημα η Ειρήνη είχε συνέλθει τελείως. Δεν είχε πονοκεφάλους, σκοτοδίνες, ούτε παραμυθία. Ίδιως τη δεκάτη εκείνη ήμέρα όταν σηκώθηκε από το κρεβάτι της, άρχισε να άναρωτιέται για ποιά αίτία βρισκόταν εκεί μέσα.

Άσφαλώς κάτι συνέβαινε. Κάποιο συμφέρον θάκανε τα δυό αδελφία να την άπομακρύνουν από το σπίτι της. Αίσθανόταν τώρα τον έαυτό της άλλοιωτικό. Σαν να είχε έμπνησει από μιά νάρκη.

Το άπόγευμα της ανήγγειλαν τη

Λόλα. Άποφάσισε να κρύψει την μεταβολή της καταστάσεώς της και να προσπαθήσει να έξιγινάσει το μυστήριο που την τριγύριζε.

Η Λόλα άρχισε να της λέγει λόγια παρηγορικά κι' έπειτα από λίγο παρηγγείλε όπως πάντα στην ύπνρέτρια να τους φέρουν το άπογευματινό τσάι.

Η Ειρήνη είχε άκουμπήσει σε μιά καρέκλα, και με τα χέρια της είχε σκεπάσει το πρόσωπό της. Η Λόλα νόμιζε ότι ήταν ευκαιρία να έκτελέσει το σκοπό της. Έβγαλε λοιπόν κρυφά από το τσαντάκι της ένα φιαλίδιο και έρριξε μερικές σταγόνες στο τσάι της Ειρήνης.

Η Ειρήνη το είδε αυτό και πετάχθηκε έξαγριωμένη τότε από τη θέση της.

—Τί ρίξατε στο φλυτζάνι μου; την έρώτησε.

Η Λόλα έρρίγησε: —Τί λές, μικρούλα μου; της άπάντησε συγκρατώντας την ταραχή της.

—Σας είδα, κυρία μου! Δεν είναι άνάγκη να μου λέτε ψέμματα. Φτάνουν οι κομωδίες, κυρία μου! Βοήθεια! Βοήθεια!

Όταν όμως έοθαν οι νοσοκόμοι ή Λόλα τους έγινε ότι την άρρωστη την είχε πιάσει ή τρέλλα, κι' έτσι παρ' όλες τις διαμαρτυρίες της Ειρήνης την έκλεισαν στο δωμάτιό της.

Η Λόλα πριν να φύγει έφρόντισε να ρίξει γάμω το φλυτζάνι κι' έτσι να γυηθ το τσάι στο πάτωμα.

Όλη τη νύκτα η Ειρήνη δεν έκλεισε μάτι. Ξαναβρήκε την ήσυγία της και σκεπτόταν. Τώρα πιά δεν ύπνιγε άμωιβολία: Η Λόλα και ο Πέτρο την έκλεισαν εκεί μέσα για να της φάνη την περιουσία. Και την είχαν φέρει σ' εκείνη την κατάσταση, ρίγνοντας μέσα στο φαί της κανένα άγνωστο δηλητήριο.

Φυσικά, ή ίδια αυτή την καθυσέγασε. Γιατί, άποφεύγοντας αυτά που της προσέφερε ή Λόλα, θα ήταν σίγουρη για το μυαλό της. Έπειτα, δεν θάμενε παρά έξω από κείνο το σπίτι το ταχύτερο. Άλλά, πώς;

Μιά μέρα ενώ περπατούσε στον κήπο, είδε μιά νοσοκόμο που μάλωνε μιά ποδιά. Για μιά στιγμή την είδε να σηκώνεται να πιάσει μιά τρελή που της πετούσε πέτρες. Τότε η Ειρήνη έπωφελήθη να της πάρη την ποδιά και να τη φορέσει εκείνη.

Δεν έλασε διόλου καιρό, πλησίασε στην πόρτα, γαμογέλασε στο θυρωρό και προσπέρασε.

Βγήκε στο δρόμο. Τώρα άργισε να τρέχει. Δεν ήξερε ούτε πού βρισκόταν, ούτε ποιά κατεύθυνση να πάρη.

Προχωρούσε τρέγοντας για ν' άπομακρυνθί όσο μπορούσε περισσότερο μακριά από την κλινική.

Ξαφνικά ενώ είχε πλησιάσει κάτι σπία είδε άπλωμένα σ' ένα σκοινι ένα σακκάκι κι' ένα παντελόνι άνδρικό. Άσφαλώς θ' ανήκαν σε κανέναν γωρικό. Τα πήρε, ότε μπροστά στην πόρτα είδε κι' ένα ζευγάρι παπούτσια, κι' ένα πουκάμισο. Τ' άρπαξε κι' αυτά και πήγε να κρυπτή ανάμεσα σε κάτι άμπέλια.

Εκεί σκυφτή άλλαξε τα γυναικεία ρούνα με τ' άνδρικά, έδεσε και στο κενα με τ' άνδρικό και άφοβα πιά προχώρησε στον δημόσιο δρόμο. Τα ρούνα της τάγε κάνει ένα δωματάκι. Μπροστά της άπλωνόταν ένα πο-

τάμι και τα παράτησε εκεί κοντά στην όχθη.

Τίποτα δεν την συγκρατούσε πιά όταν πληροφόρηθηκε από ένα γωρικό ότι βρισκόταν σ' ένα δρόμο που οδηγούσε στο Παρίσι.

Έφθασε εκεί έπειτα από τριάντα ώρες, έξαντλημένη, πεινασμένη, έξω από το σπίτι της. Έμπήκε από την πόρτα της ύπνρεσίας και σε λίγο βρισκόταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της.

Κανείς δεν την είχε δει. Και τώρα τί έπρεπε να κάνει;

Ξαφνικά άκουσε όμιλίες. Προήγοντο από το σαλόνι. Πλησίασε την πόρτα. Ήθελε να μάθη, ήθελε να δει.

Από τα πρώτα λόγια που άκουσε πληροφόρηθηκε, ότι ή κλινική τους είχε έλδοποιήσει για την δραπέτευση της και ότι ή άστυνομία του γωριού που ανέλαβε να την άναζητήσει, είχε βρει τα ρούχα της κοντά στην όχθη του ποταμού, κι' απ' αυτό συμπεράναν ότι έπεσε στο ποτάμι και πνίγηκε.

—Έπιτέλους τώρα θα μείνουμε ήσυχοι, άκουσε τη φωνή του Πέτρο να λέγει στην αδελφή του.

Τη στιγμή εκείνη άκουσε μιά τρίτη φωνή. Ήταν του Ζεράρ. Τί ήθελε ο Ζεράρ εκεί μέσα;

Είχε μάθει τη δραπέτευσή της κι' είχε τρέξει έπί τόπου να τη βρή. Όταν πιά άπελπίστηκε κι' αυτός, και πίστεψε ότι είχε πνιγεί στο ποτάμι, ήρθε στο μέγαρο για να συλληπηθί τη Λόλα.

—Τόσο νέα, τόσο ώραία, και να πεθάνη μ' ένα τέτοιο τραγικό τρόπο!

Η Ειρήνη ήδη είχε πάρει την άποφασί της.

Γδύθηκε άμέσως. Έφόρεσε δικά της ρούχα. Έτοιμάσε μιά βαλιτσούλα. Έπήρε μέσα από ένα συρτάρι μερικά χρήματα, κι' έφυγε από την ίδια πόρτα που μπήκε.

Όλοι τη νόμιζαν πεθαμένη. Θα έμενε πεθαμένη.

Τη νύκτα εκείνη κοιμήθηκε σ' ένα ξενοδοχείο και την άλλη μέρα το πρωί έπήγε στον σταθμό να πάρη το τρένο για ν' άπομακρυνθί από το Παρίσι.

Τίποτα δεν την κρατούσε πιά στο άπέραντο αυτό Παρίσι. Ούτε ο Ζεράρ.

Εκάθισε στο καφεείο του σταθμού να πάρη ένα γάλα, όταν άκουσε δίπλα της μιά κουβέντα.

—Είμαστε χαμένοι! Τέτοια ώρα έπρεπε να είχαν έλθει...

Την στιγμή εκείνη έφθασε ένα παιδί μ' ένα γράμμα.

—Ο κύριος Κουρμούα, ο θιασάρχης;

—Εγώ είμαι.

—Ένα γράμμα από τη δεσποινίδα Ζυλιέτ.

Ο άνθρωπος τάρπαξε, το άνοιξε

και μόλις έρριξε μιά ματιά έφώνασε:

—Καταστροφή! Μας έφυγε με άλλο θάσο για την Άγγλία. Τί θα κάνω τώρα για πρώτη μπαλαρίνα;

Η Ειρήνη σηκώθηκε άπότομα και είπε στον άπελπισμένο θιασάρχη.

—Προσφέρωμει έγώ, κύριε.

—Σεις; Και ποιά είσθε σεις;

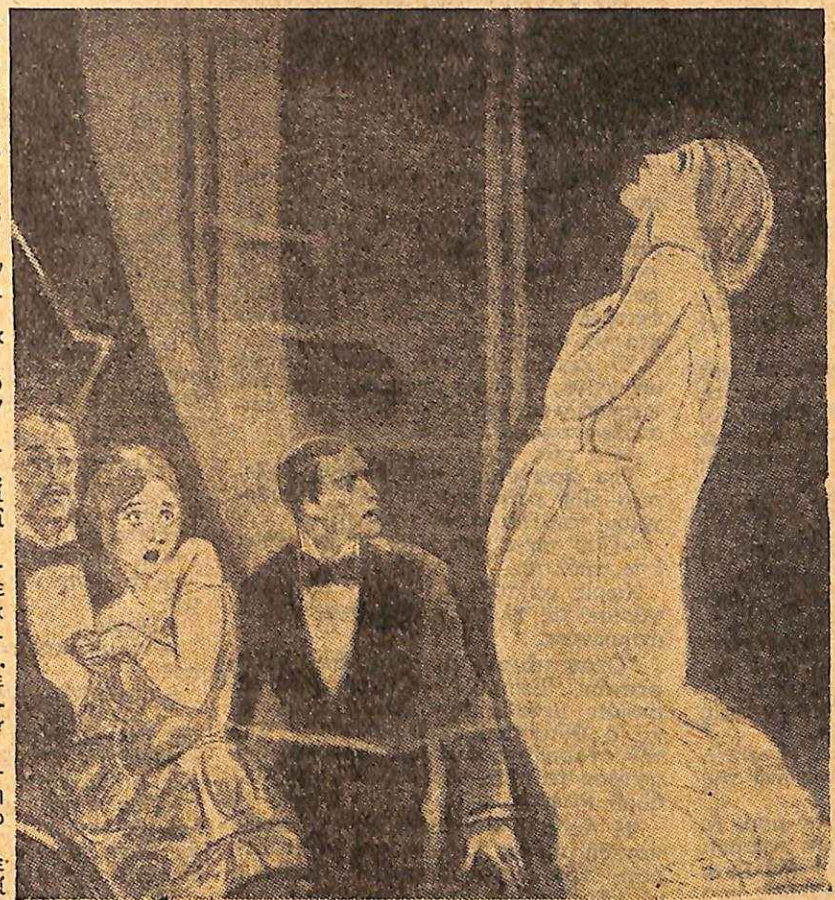
—Πρώτη μπαλαρίνα.

Έπάνω στην άπελπισία του για να μη γάση καιρό, γιατί το τρένο έφευγε σε λίγο, της είπε,

—Με τί όρους δέγεσθε;

—Με τους ίδιους που είχατε πάρει τη Ζυλιέτ.

—Πολύ καλά! Θα σας δοκιμά-

...Είδαν την πόρτα ν' άνοίγη και να παρουσιάζεται μπροστά τους ένα φάντασμα.

σω όταν φθάσαμε στη Μασσαλία. Ξέρετε πού πηγαίνουμε; Στην Αίγυπτο... Δέγεσθε;

—Δέγομαι.

Και η Ειρήνη έσφιξε άλλη μιά φορά την καρδιά της, μπρος στο άγνωστο και στην περιπέτεια που παρουσιαζόταν μπροστά της.

Η ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΑ ΣΥΛΒΙΑ ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ

ΕΙΧΑΝ περάσει τρία χρόνια. Τα μεταλλουργεία του Σουμπρέζ είχαν κάνει πλουσίους όλους τους γωριάτες της περιφέρειας.

Ο Ζεράρ όλο αυτό το διάστημα έμεινε μακριά από το Παρίσι. Ένα βράδυ ενώ καθόταν στο σαλόνι τον ήπρε ο ύπνος. Ξαφνικά είδε την πόρτα ν' άνοίγη και μιά γυναικία—την Ειρήνη—να μπαίνει μέσα μ' ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα στα χέρια.

—Άγάπη μου, φώναξε, ήλθες έπί τέλους;

—Φίλε μου, σου φέρνω αυτά τα τριαντάφυλλα για να σου δείξω την άγάπη μου...

Ξαφνικά όμως κάποιος τον σκούνησε. Ξύπνησε τρομαγμένος. Ήταν ή μητέρα του που του έφερε τα γράμματα και τις εφημερίδες που είχε φέρι ο ταχυδρόμος.

—Τί όραίο όνειρο! ψιθύρισε.

Ένα από τα γράμματα αυτά προήρχετο από τη Γενική Διεύθυνση και τον καλούσαν να πάη άμέσως στο Παρίσι. Με πόση λύπη θα άφινε το Σουμπρέζ!

Για να περάση ή ώρα του άργισε να ξεφυλίξει τις εφημερίδες.

Ξαφνικά ή ματιά του σταμάτησε μπροστά σε μιά θεατρική διαφήμιση. Άνάμεσα ύπνρχε μιά φωτογραφία. Η καρδιά του άογισε να γτυπά. Πώς πώς έμοιαζε ή μπαλαρίνα εκείνη! Ώστε άγαπούσε ακόμη την Ειρήνη; Έδιάβασε: «Συλβία Πατρίτσια, πρώτη μπαλαρίνα. Είχε γιοτηεύσει το κοινό του Λονδίνου και της Νέας Υόρκης, και τώρα έρχόταν και στο Παρίσι να κάμη την πρώτη της εμφάνιση».

Κ' έν τούτοις έμοιαζε πολύ με την Ειρήνη. Είχε τα ίδια γλυκά μάτια, τα ίδια χαρακτηριστικά.

Σηκώθηκε από την πολυθρόνα.

—Αύριο θα φύγω για το Παρίσι. Ψιθύρισε.

Πρώτη του φροντίδα μόλις έφθασε στο Παρίσι ήταν να τηλεφωνήσει στο μέγαρο της όδοϋ Ραφαήλ.

Δεν είχαν πάρει ποτέ καμιά ειδηση για την Ειρήνη. Παρ' όλες τις έρευνες της άστυνομίας στον ποταμό για να βρουν το σώμα της, είχε σταθεί άδύνατον ν' άνευρεθί. Ο Πέτρο δεν στενοχωρήθηκε πολύ γι' αυτό: Η Ειρήνη δεν είχε κανένα κληρονόμο να τον ένοχλήσει.

Η Λόλα, μόλις τελείωσε το πένθος της, είχε παντρευτεί τον Ζουάν Φιλίππινι. Κι' ήταν τώρα ευτυχισμένη, γιατί έκτός τα εκατομμύρια που είχε σε κοσμήματα, κατόρθωσε να πάρη και άλλα σε μετρητά από την περιουσία της Ειρήνης.

Στην πρεμιέρα της έμφανίσεως της μπαλαρίνας Συλβίας Πατρίτσια είχε μαζευτεί όλη ή άριστοκρατία του Παρισιού.

Η Λόλα με τον άνδρα της είχαν ένα θεωρείο. Ο Πέτρο τους συνόδεψε στο θέατρο.

Όταν είδαν τον Ζεράρ στην πλατεία, τον κάλεσαν στο θεωρείο τους.

Η μεγάλη έπιτυχία της γορμ

Ο έρως νικά

τρίας ήταν στους 'Ινδιάνικους χορούς.

Όταν η Πατρίτσια παρουσιάστηκε μπρός στο κοινό ανάμεσα στα πέπλα της, το σαγηνέψε άμέσως και όλων τα μάτια καρφώθηκαν επάνω στο υπέροχο εκείνο λιγερό κορμί.

Ο Πέτρο, ο Ζεράρ, η Λόλα ένοιωσαν κάποια ανεξήγητη παραγωγή. Έμοιαζε τόσο πολύ ή γυναίκα εκείνη με την Ειρήνη!

Στο διάλειμμα, ο Πέτρο έσπευσε να ζητήσει με τρόπο πληροφορίες για την καταγωγή της χορευτριάς. Τού είπαν ότι είχε γεννηθεί στις 'Ινδίας. Αγόρασε τότε ένα καλάθι άνθη και της έστειλε στα παρασκήνια με την κάρτα του. Το ίδιο έκανε κρυφά από τη γυναίκα του και ο Φιλίππινι.

Η Σύλβια όταν έλαβε ανάμεσα στα τόσα άνθη κι' αυτή, χαμογέλασε.

— Έπί τέλους, ψιθύρισε. 'Η έκδικησίς μου αρχίζει. Καί κατά ένα πρόπο αφάνταστο...

Εκείνος όμως που έμεινε σε μία διαρκή αμφιβολία όλη την νύχτα, ήταν ο Ζεράρ. Κι' έτσι την άλλη μέρα το απόγευμα αποφάσισε να πάει στο 'Μάτζεστικ' να συναντήσει την μπαλαρίνα.

Όταν η υπηρέτρια της μπαλαρίνας έφερε την κάρτα του Ζεράρ, εκείνη δεν μπόρεσε να κρύψει τη χαρά της:

— Εκείνος! Ναί, να έλθω άμέσως.

Εντόθηκε τότε με το ωραιότερο Ινδιάνικο κοστούμι της και σε λίγο παρουσιάστηκε στον Ζεράρ.

— Είς τί όφείλεται ή επίσκεψίς σας, κύριε;

Ο Ζεράρ ανατρίχισε. 'Η φωνή εκείνη ήταν ή ίδια με την φωνή της Ειρήνης.

— 'Η επίσκεψίς μου, κυρία μου, όφείλεται, είς κάτι που δεν μπορείτε καν να τό φαντασθήτε! Με υποδεχθήκατε όμως τόσο ευγενικά που σας όφειλω μία εξήγηση. Μοιάζετε καταπληκτικά με μία γυναίκα που έλάτρευσα όσο κανείς άλλος, και ή όποια έχει πεθάνει πρό τριών ετών! Όταν σας είδα στη σκηνή γθές βράδυ, νόμισα ότι εκείνη αναστήθηκε, και εμφανίστηκε με τη θεία όμορφιά της... Νόμισα, μήπως με γέλασαν τα μάτια μου... Καί θέλησα να βεβαιωθώ από κοντά. Σας παρακαλώ, κυρία μου, να συγχωρήσετε το θάρρος μου... το θάρρος ενός ανθρώπου που έχει πάρα πολύ υποφέρει. Καί τώρα δεν μοι μένει παρά να σας ευχαριστήσω και να φύγω.

— Δεν πειράζει, καθήστε ακόμη λιγάκι, αν αυτό σας ευχαριστεί. 'Η πίστις σας στον έρωτα εκείνον με συγκινεί και θα θεωρήσω τον έαυτό μου εύτυχη αν μπορέσω να σας αφαιρέσω κάπως αυτό τον πόνο. Θέλετε να μιλήσουμε για κείνην;

Και ο Ζεράρ της διηγήθηκε την έρωτική του ιστορία και τις αμφιβολίες του.

— Γιατί αμφιβάλατε γι' αυτήν; Πώς την κατακρίνετε, αφού δεν φροντίσατε να μάθετε τά αισθήματά της;

Δάκρυα έρχισαν να βρέγουν τά βλέφαρά του:

— Ας με συγχωήσει από τον ουρανό, τώρα που ξέρει την αγάπη μου, γιατί είσθε ό πρώτος άνθρωπος στον όποιο μίλησα γι' αυτό.

— Ασφαλώς, βλέπει και ακούει, είτε ή μπαλαρίνα, Καί μία μέρα θα σας ίκανοποιήσει.

— Τώρα πιά δεν όφειλε σε τίποτα...

— Ποιός ξέρει;

Την στιγμή εκείνη ή υπηρέτρια της ανήγγειλε ότι ο κ. Φιλίππινι ήθελε να τη δει.

— Χαίρετε, κυρία μου.

— Όχι, θα μείνετε εδώ, είπε ή Σύλβια.

Την στιγμή εκείνη έμπηκε ό Φιλίππινι.

— Είμαι εύτυχής που σας βλέπω τού είπε, ευχαριστώ για τά λουλούδια σας. Με θέλατε τίποτα;

— Έρριξε μία ματιά στον Ζεράρ.

— Μιλήστε ελεύθερα. Είμαι φίλος μου.

— 'Ηρθα να σας καλέσω να φάμε μαζί απόψε.

— Αυτό είναι δύσκολο, κύριε Φιλίππινι. Γιατί δεν μ' άρέσει να παρουσιάζωμιν στα έστιατόρια. Μιά, που έχετε όμως αυτή την έπιθυμία έπιτρέψτε με να σας καλέσω εγώ και να φάμε και οι τρείς μαζί.

Ο Ζεράρ, έζήτησε την άδεια να μη μείνει. Εκείνη επέμεινε. Τότε την παρεκάλεσε να φύγει και να έπιστρέψει σε μισή ώρα.

— Θα σας περιμένω.

Την ώρα όμως που έφευγε ό Ζεράρ είδε στην είσοδο τού ξενοδοχείου τον Πέτρο να μπαίνει.

— Ποιό γινάσκετε; Ο κ. Φιλίππινι σας πρόλαβε.

Χωρίς να τού πη λέξη ό Πέτρο γύρισε τις πλάτες κι' έφυγε, βλαστημώντας.

Όταν τάμαθε ή Λόλα, έγινε έξω φρενών. Έπληκλούθησαν μεγάλες σκηνές μεταξύ των δύο συζύγων, κι' ό Φιλίππινι, έκνευρισμένος απ' την στάση της, αναγκάστηκε να μην πατήσει το πόδι του στο μέγαρο της όδοι Ραφαήλ.

Η Λόλα δεν παρέλειψε να παραπονεθί πικρά κι' έναντίον τού Ζεράρ. Τόν κατηγορήσε ότι δέχθηκε να κάμει παρέα και να φάη μαζί με την 'Ινδή μπαλαρίνα και τόν Φιλίππινι. Κι' εκείνος για τά την καταπραΰνη, της πρότεινε να θέσει στη διάθεσή της τό διαμέρισμά του στον πύργο τού Σομπρέζ, όπου ό καθάρως άέρας θα της έφερε κάποιαν ίσορροπία στα νεύρα.

Η Λόλα δέχθηκε ευχαρίστως και στο ταξίδι αυτό την συνόδευε και ό αδελφός της Πέτρο.

ΠΟΙΑ ΗΤΑΝ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Η Σύλβια Πατρίτσια μάταια περίμενε τον Ζεράρ να ξανάρθω στο ξενοδοχείο να την ζητήσει!

Έρχόταν όμως στο μεταξύ ό Φιλίππινι ό όποιος ήταν ξετρελλαμένος μαζί της.

— Φίλε μου, τού έλεγε εκείνη, δεν θέλω να έχω ιστορίες με την γυναίκα σου.

— Δεν μ' ενδιαφέρει πιά για τά γυναίκα μου' αυτή έφυγε, πάει, έ-σού είσαι τό ειδολό μου.

— Άκούστε, κύριε Φιλίππινι: Ο

γιατρός μου είπε ότι έχω ανάγκη να αναπαύσω. Θα φύγω από τό Παρίσι για λίγες ήμέρες, και όταν θα έπιστρέψω, τά λέμε πάλι.

Ο Φιλίππινι δεν είπε τίποτα, άλλ' άμέσως πονηρεύτηκε. Μήπως έπήγαινε να συνάντηση τόν Ζεράρ;

— Θα την παρακολουθήσω κρυφά όπου κι' άν πάει, σκέφθηκε.

Όταν ή Σύλβια έλεγε στο Φιλίππινι ότι θα λείψει μερικές ήμέρες, δεν έλεγε ψέμματα. Από τις πληροφορίες που κατόρθωσε να συλλέξει, έμαθε ότι ό Ζεράρ είχε αναχωρήσει με την Λόλα και τόν Πέτρο στον πύργο των Σομπρέζ, κι' επομένως γι' αυτήν δεν υπήρχε καλλίτερη ευκαιρία παρά να τούς ακολουθήσει εκεί.

Και πράγματι οι πρώτες ήμέρες είχαν περάσει ήσυχα για την Λόλα και τόν αδελφό της. Η έξοχη ήρέμηση τά νεύρα της. Τά βράδια συναντώντο με τόν Ζεράρ στην μεγάλη αίθουσα τού πύργου και πενούσαν την ώρα τους συζητώντας.

Ένα βράδυ, ενώ μιλούσαν όπως συνήθως, έμπηκε ό υπηρέτης και τούς ανήγγειλε ότι ήθελε να τούς δει ό πρόεδρος της Κοινότητος.

Ο Ζεράρ τόν δέχθηκε και όταν τόν έρώτησε τί έπιθυμούσε τέτοια ώρα, εκείνος κάπως ταραγμένος άπάντησε:

— Απόψε είναι... ή μέρα της...

— Τί θέλετε να πείτε;

— Είδαμε τρείς κουκουβάγιες να πετούν προς τόν πύργο και να φωνάζουν.

— Κι' έπειτα;

— Θάρθη να ζητήσει την καρδιά της.

— Ποιός;

— Η μαρκησία Ειρήνη ντε Σομπρέζ...

— Ισ' φάντασι; — Άκριβώς, Γι' αυτό ήρθα να σας πω ότι διαθέτω στο σπίτι μου τρία κρεβάτια κι' αν θέλετε μπορώ να σας φιλοξενήσω.

— Περιττόν, κύριε πρόεδρε. Δεν θέλω να χάσω τις συνήθειές μου. Κι' αν έρθω τό φάντασμα καλώς νάρθω. Θα τό υποδεχθούμε.

Αδικά κοπίασε ό πρόεδρος να τόν πείσει. Έφυγε τέλος άπελπισμένος και με την βεβαιότητα ότι κάποιο μεγάλο κακό θα γινόταν στον πύργο.

Αλλ' ενώ ό Ζεράρ γελούσε με τά λόγια τού αγαθού προέδρου, ή Λόλα και ό αδελφός της τάχαν χάσει κυριολεκτικώς. Δεν άγνοούσαν ότι ήταν ή 5 'Απριλίου, ή ήμέρα που παρουσιαζόταν τό φάντασμα εδώ και διακόσια χρόνια.

— Δεν μ' ενδιαφέρουν οι πρόγονοι των Σομπρέζ, είπε σε μία στιγμή ό Ζεράρ, εκείνο που θάβλεπα ναβλεπα είναι τό φάντασμα της Ειρήνης, της καυμενούλας εκείνης που χάθηκε στο ποτάμι.

Τη στιγμή εκείνη όλοι έρρίγησαν. 'Η πόρτα έτρεξε. Τά βλέμματα έστράφησαν προς τά εκεί και μέσα στο μισοσκόταδο είδαν μία λευκή σκιά να προχωρή.

— Επρόφρατε τόνόμά μου... μ' έκαλέσατε... ήρθα! άκούστηκε μία λεπτή σιγανή φωνή.

Η Λόλα είχε τρομοκρατηθεί. Ο Ζεράρ σηκώθηκε από τό γραφείο του και κύτταζε κατάπληκτος τό φάντασμα.

— Όποια κι' άν είσθε είπε, τί ήρ-

Ο έρως νικά

θατε να κάνετε εδώ;

— Τό γνωρίζετε πολύ καλά... ήρθα να ζητήσω την καρδιά μου.

Τά δύο άδελφια όπισθοχώρησαν περισσότερο. Τό φάντασμα προχώρουσε. Ξαφνικά σταμάτησε και είπε:

— Εγώ δεν είμαι ή μαρκησία ντε Σομπρέζ, είμαι ή Ειρήνη ή απόγονός της, θυμά ενός φρικτού έγκλήματος... Δεν με άναγνωρίζετε;

— Ειρήνη! φώναξε τότε με λαχτάρα ό Ζεράρ.

Τό φάντασμα προχώρησε προς την Λόλα.

— Λοιπόν, Λόλα... είσαι εύτυχής τώρα; Θέλησες ν' άποκτήσης με όποιοδήποτε μέσο την εύτυχία...

Έλυστewe τον πατέρα μου, και όλα του τά χρήματα τά εώδεψε για να σου αγοράση κοσμήματα... Έπειτα έκλεψες έσύ και ό αδελφός σου τη δική μου περιουσία. Μάθε, λοιπόν, ότι ό άνδρας σου ξοδεύει απ' αυτά άκριβώς τά χρήματα για να εχάριστήση την γυναίκα με την όποια θέλει να σε άπατήσει... Βλέπεις ότι όσα λεφτά συγκέντρωσες με άτιμα μέσα δεν σ' ώφελούν σε τίποτα.

— Έλεος! ψιθύρισε ή Λόλα κι' έπεσε γάμω γονατιστή.

Τώρα τό φάντασμα έπήγε προς τόν Πέτρο.

— Καί σύ, Πέτρο, είσαι εύτυχής;

Εν τούτοις γύρεψες με τόν θάνατό μου ν' άποκτήσης την εύτυχία σου. Συνένοχος της άδελφής σου, θα σας τύπη ή συνειδησή σας, για τά έγκλήματά σας.

Ο Πέτρος έπεσε πίσω σε μία πολυθρόνα. Δεν μπορούσε να προσφέρει λέξη.

Τό φάντασμα πλησίασε τώρα τόν Ζεράρ.

— Ένας άνθρωπος μόνον έμεινε άξιος της αγάπης μου. Κι' αυτός είναι ό Ζεράρ. Δεν θα ξεχάσω την πίστη σας και τά βάσανά σας, Ζεράρ. Ένας δυνατός έρως δεν μπορεί ποτέ να νικηθί. Θα σε κάνω μία μέρα εύτυχη, φίλε μου.

Την στιγμή εκείνη άνοιξε άπτόμα τό παράθυρο και ό δυνατός άέρας έσβυσε τό φώς.

Όταν ό Ζεράρ άναψε γρήγορα πάλι τό φώς, βρέθηκε μπροστά σε μία σκηνή φρίκης.

Τό φάντασμα είχε εξαφανισθεί.

Η Λόλα είχε χάσει τά λογικά της και δεν ήξερε τί έλεγε, ό δέ Πέτρο όρθιος βαστούσε ένα μαχαίρι στο χέρι, έτοιμος να χτυπήση τόν Ζεράρ!

— Άθλιε, τού φώναξε, αγαπούσε-λοιπόν, την γυναίκα μου;

— Άθλιοι είσθε σεις οι δυο που έγκληματίσατε και σκοτώσατε τ'ν αγαπημένη μου!

Οι δύο άνδρες πιάστηκαν στα χέρια, κυλίστηκαν γάμω, ενώ ή Λόλα ξεμαλλιασμένη, τρελλή, πότε γελούσε και πότε έφώναζε.

Η Σύλβια είχε έλθει από τό Παρίσι μ' ένα αυτοκίνητο για να έκδικηθί. Καί τό πέτυχε. Όταν άποσύρθηκε, κρύφτηκε στο γώλ, ποιά όμως ήταν ή έκπληξή της όταν είδε να μπαίνει στο γώλλ ό Φιλίππινι. Αυτός την παραφύλαγε κι' έ-ταν την είδε να βγαίνει, όρθώθηκε μπροστά της χωρίς να πη λέξη. Την πήρε από τό χέρι και την ώδήγησε πάλι στη μεγάλη αίθουσα.

Αυτό που αντίκρυσαν ήταν φρικτό.

Ο Ζεράρ ήταν ξαπλωμένος κάτω

Ένας Ρωμαίος 1939 στην άνυπαρκτη 'Ιουλιέττα

Την πιεσμένη μου καρδιά ποιός θα γλυ- (κάνη;)
στη θλίψη μου παρηγοριά ποιός θα στα- (θή;)

Όλοι μισούν ό,τι εγώ αγαπώ.

— Πές μου, για πές μου την καρδιά μου (ποιός θα κάνει)

στης έρημις την παγωνιά να ζεσταθί... Μόνος μέσ' στούς θαβάρους που να (πλώ;...)

Έλα... σου λέω, δε μπορεί να ζήση μέσ' στούς θαβάρους ή καρδιά μου πιά.

Δεν βλέπεις πώς μαραινείται ή ζωή μου;

— Λές και της έχουνε τό αίμα άπομυζή- (σει...)

Έλα της θάρρας μας να λάμνω τά κον- (πιά)

να φύγουμε πρίν φύγη κι' ή πνοή μου.

Μ' άν σ' έχουνε οι θάρραροι δεμένη κι' άλλαξες πίστη στην καρδιά σου και (και στο νοι).

κρατώντας τού περιγέλου, φωνάζουν, τό κνούτο, τότε πιά σε με θα μένη

όνειρο: τ' όνειρο ενός τόπου άλαργινού που οι άνθρωποι ποτέ τους δε στενάζουν.

Ναι!...Δε θάρρης! Καί άν μ' άπόνισαι (σου λέω)

«Έλα!», δίνω κουράγιο στην ίσχνή άν- (τοχή μου).

(Οι θάρραροι δε θα σ' αφήσουνε, κι' (άν κλαίω).

γιατί είναι των θαβάρων ή Έποχή — κι' οι θάρραροι μισούνε την ψυχή (μου).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΕΝΑ μήνα άργότερα, όταν άπεκατεστάθη ή υγεία τού Ζεράρ, ή Ειρήνη έδωσε έντολή να μεταφέρουν τά ποσάματά της στο μέγαρο της όδοι Ραφαήλ. Έπειτα διέταξε τόν συμβολαιογράφο της να κάμει μία καταγραφή των ύπολειμμάτων της περιουσίας της, και τών κοσμημάτων της τρελλής Λόλας.

Τό δικαστήριο απέδωσε την έλευ-θερία στην Ειρήνη έπειτα από τόν θάνατο τού Πέτρο, και τό διαζύγιο στο Φιλίππινι έπειτα από τό πά-θημα της Λόλας.

Κι' έτσι ένα απόγευμα τού Μαΐου ενώ ή υπηρέτρια έφερε στην Ειρήνη ένα ωραίο μπουκέτο τριαντάφυ-λα, έμπηκε ό Ζεράρ στο διαμέρισμά της Ειρήνης συγκινημένος.

— Μοι έπιτρέπεις, άνατημένη μου της είπε, να σου κάνω μία έρώτη-ση;

— Ευχαρίστως, Ζεράρ.

— Θα ήθελες να γίνης γυναίκα μου Ειρήνη;

— Καί τολμάς να ρωτάς, Ζεράρ; Έλα γρήγορα κοντά και φίλησέ με.

Οι δύο νέοι έπεσαν στην άγκαλιά ό ένας τού άλλου εύτυχισμένοι που έξεπληρούτο έπιτέλους τό όνειρό τους.

Δύο μήνες έπέρασαν.

Βρίσκομε ένα ζευγαράκι πάνω σ' ένα άτμόπλοιο που άναχωρούσε για την ωραία Άνατολή.

Ήταν ό Ζεράρ και ή Ειρήνη οι όποιοι είχαν παντρευτεί την προηγούμενη, κ' εύτυχισμένοι πιά έφευ-γαν να κάνουν τό μήνα τού μέλι-τος...

Ένα μάθημα

Η Λιζέττα μπήκε στο δωμάτιό μου με ύφος πολύ σκεπτικό.

— Ξέρεις, θείτσα, έλεγε διατάζοντας κάπως. Ήθελα να σε ρωτήσω κάτι. Δεν το λέγω στους άλλους μήπως με μαλλώσουν. Μα εσύ δεν με μαλλώνεις ποτέ κι' έτσι...

Οι άλλοι ήταν οι γονείς της, χάρις στην λογική αυστηρότητα των οποίων η Λιζέττα είναι ένα κοριτσάκι εξαιρετικά καλοανατεταγμένο.

— Λέγε, λοιπόν, Λιζέττα μου, την ε-νεθάρρυνα. Τι συμβαίνει;

— Να σου πω, θείτσα: Νομίζω πως ό Αη-Βασίλης έκανε φέτος κάποιον λάθος. Είδα στον δρόμο την Φανούλα, ξέρεις το κοριτσάκι της Κυρά-Λένης που έχομαι και μιάς πένες και μου είπε ότι ό Αη-Βασίλης δεν της έφερε ξέφτος τίποτα. Και τόν είχε παρακαλέσει τόσο πολύ να της φέρη μια κοιλία! Κι' είνε κι' η μητέρα της άρρωστη και η καϊμένη έλκει. Δεν μου λές θείτσα, μήπως ό Αη-Βασίλης μούφερε έμένα τρεις κοιλίες κατά λάθος και ήταν καμιά απ' αυτές της Φανούλας;

Προσπάθησα να κρατήσω την σοβαρό-τητά μου και τη συγκίνησή μου.

— Ίσως νάγινε και κανένα τέτοιο λάθος, είπα αλλά δεν μου λές Λιζέττα, αν ήξερες ότι οι κοιλίες ήταν δικές σου, θα ήθελες να δώσεις καμιά στη Φανούλα;

— Βέβαια και θα της έδινα, θείτσα. Και μάλιστα εκείνη τη μεγάλη. Θείτσα, θα μου κάνης εσύ τη χάρη αυτή; Πές το πρώτα της μαμάς κι' ύστερα, σε παρακαλώ δώσε την στην Φανούλα και πές της πως ό Αη-Βασίλης σου την έδωσε γιό κείνην. Έ; Θα την πές, θείτσα;

— Θα την πώ, Λιζέττα, και θα σε πάρω κι' εμένα μαζί μου για να ευχαριστηθής με τη χάρά της.

Η Λιζέττα με άρπαξε από τα χέρια και όμολογώ — με άρκετη ντροπή — ότι χορέψαμε ένα χορό που έμοιαζε άρκετά με τους έξαλλους χορούς των πρωτόνων ανθρώπων.

Τα μάτια της Φανούλας γέμισαν δάκρυα χαράς όταν πήρε στα χέρια της την κοιλία και πείσθηκε ότι ήταν δική της, καταδική της.

—Τό ήξερα γώ πως δεν θα με ξεχνούσε ό Αη-Βασίλης, έλεγε κλαίνοντας και γελώντας συγχρόνως.

Μα εγώ, μέσα μου, αισθανόμουν βαθύτατη συγκίνηση βλέποντας πως μια παιδική καρδούλα είχε τόσο έμφυτη την συνείδηση της καλωσύνης και της δικαιοσύνης που δεν δίστασε ούτε μια στιγμή να χάριση την όμορφότερη κοιλία της σ' ένα φτωχό παιδάκι. Και σκεφτόμουν ακόμη πόσο διαφορετικός θα ήταν ό κόσμος αν κι' εμείς οι «μεγάλοι» δεν είχαμε τόσο στεγνή καρδιά από τα βάσανα της ζωής. Αν κρύβαμε όσο μπορούσαμε μέσα μας την τρυφερότητα και την ευαισθησία μας ώστε να νοιώθαμε όλη την δυστυχία των άλλων και να τους βοηθούσαμε όσο μπορούσαμε.

— Φταίει ή ζωή που μές έκανε τέτοιους; Θα δικαιολογηθής ίσως.

Μα νομίζω ότι γι' αυτό ακριβώς ένοιωθα τόσο λύπη μέσα μου. Γιατί όταν ό Σακράτης έλεγε «σάβεις εκόν κακός» είχε μελετήσει καλά τις ανθρώπινες αδυ-

ΠΟΙΚΑΡΝΕ

Τα μπολερό

ναίες. Και ήξερε ότι αν δειχνόμαστε κάποτε αδιάφοροι δεν το κάνουμε από κακία. Υπάρχουν τόσα εμπόδια, τόσες δυσκολίες που, λόγω της άδουλίας μας, μές φράζουν το δρόμο και μές χαλαρώνουν τη θέληση. Κι' αυτήν την άδουλία και την νωθρότητα θάπρε- πρώτα απ' όλα να υπεργικήσουμε...

ΔΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Τό βελουδο

Τό βελουδο γνωρίζει την εποχή αυτή ένα μεγάλο θρίαμβο, δικαιολογημένο άλλωστε. Τό βλέπουμε παντού: στα ανσάμπλ, στα απογευματινά φορέματα, στις

Δύο χαρακτηριστικά κτενίσματα τα τελευταίας μόδας.

βραδυνές τουαλέτες, στα καπέλλα, στα γάντια, στις τσάντες.

Για την ημέρα και για το βράδυ απειράριθμα μοντέλλα είναι καμωμένα από βελουδο. Τα απογευματινά ανσάμπλ έχουν συνήθως βελουδίνες ένκρουστισιδν και γούνινα «μπραντεμπούρ». Για το βράδυ το βελουδο κεντάται με πέτρες. Τα βραδυνά παλτά είναι συνήθως σε φόρμα ρεδιγκότας.

Επίσης οι βελουδίνες τσάντες είναι κομψότερες απ' όλα είναι άπασσι με τα γάντια.

Τό μπολερό από γούνα είναι τό προτιμώμενο ένδυμα των κομψών γυναικών. Γίνεται από οποιοδήποτε γούνα: άστρα-κάν γκρί, μαύρο, γαφ' και οποιοδήποτε χρώμα φανταζί. Υπάρχουν μπολερό πολυτελέστατα από ρενάρ και άλλα μετριόφρονα από λούτρη, καστόρι, τώπ, ραγκον-τέν, πετί-γκρί, κλπ.

Αν έχετε ένα παλιό γούνινο, μαντώ που δεν χρησιμοποιείται πιά, έπωφελήθη-τε της μόδας αυτής για να κατασκευάσετε τό μικρό αυτό παλτουδάκι που είναι τό-σο πρακτικό και θα τό φορέσετε μ' ένα απογευματινό φόρεμα όταν δεν κάνει πολύ κρύο και επάνω από τό παλτό σας τις πολύ ψυχρές ημέρες. Θα σας μείνουν πάντοτε μικρά κομματάκια για να κατασκευάσετε ένα στοργυλό μαντόν, όχι πολύ όγκωδες και μερικές λωρίδες για να γαρνίσετε τό καπέλλό σας ή την τσάν- σας. Και θα είσθε ή ένσάρκωσις της τε-λευταίας λέξεως της μόδας αν καρφώσε-τε ένα λουλούδι ζωηρόχρωμο στο μανσόν σας και στο καπέλλο σας.

Διάφοροι νεωτερισμοί

Σ' ένα γτεκολετέ τετράγωνο πηγαίνει πολύ όραία ένα μαντήλι που τό περιβά-λν τό λαιμό και οι άκρες του τό μπουν μέσα από τό γτεκολετέ. Όμως τό φρον-τίσετε να είναι σε χρώμα λεπτό και όχι τόσο ζωηρό σαν εκείνα που φορούσασμ περίου.

Τά περισσότερα ταγιέρ είναι χωρίς νιακά και κομπώνουν έως επάνω. Συ-χνά ή ζακέττα του ταγιέρ γαρνίρεται με τόν γιακά της μπλούζας.

Οι όμοι θα είναι τετράγωνοι μ' άχι έξαιρετικά φουσκωτοί επάνω από την φυ-σική γραμμή των ώμων. Οι πιέττες άν-τικαθιστούν τις σούρες στο επάνω μέρος των μανικιών.

Η τάγια είναι στην ίδια θέση που ή-ταν και περίου άλλα φαίνεται χαμηλότε-ρη γιατί ή γραμμή είναι πιο ίσια και τά φορέματα είναι έφαρμοστά στους γο-φούς. Επίσης οι ζακέττες είναι στενές επάνω στους γοφούς.

Οι βραδυνές τουαλέτες έχουν όλες τό κορσάζ και την μέση πολύ χαμηλά και είναι πολύ φαρδιές προς τό κάτω.

Τά χρώματα της μόδας είναι όλοι οι τόνοι του βιολέ, αλ αντίθεσις του μαύ-ρου και άσπρου, βιολέ και ρόζ, μπροντό και ρόζ κλπ.

Η μόδα της μακρούς ζακέττας και της κοντής φοστας δεν είναι κατάλληλη για όλες τις σιλουέτες, γιατί τις περισ-σότερες φορές γλάει την άναλογία των γραμμών. Η μόδα των ανσάμπλ αυτόν γαρνιάει μονάχα στις ψηλές και λυγρές γυναίκες.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Κροκέττες με ψάρι

Δόσεις:— Για 5—6 άτομα. Παίρ-νουμε 100 δράμια ψαγνά θρασμένου ψα-ριου μεγάλου, 150 δράμια γάλα, 3 κου-ταλιές της σούπας βούτυρο, 4 κουταλιές της σούπας άλευρι, μιά χούφτα τριμμένη παρμεζάνα για τη Μπεσαμέλ, 2 αυγά, γα-λέττα για τό πανάρισμα και άνάλογο ά-λατοπίπερο.

Καθαρίζουμε τό θρασμένο ψάρι από όλα τά κόκκαλα καλά και τό δέρμα για να μείνουν μονάχα τά ψαγνά. Ύστερα κάνουμε με τά άλλα υλικά μιά σάλτσα Μπεσαμέλ και βάζουμε μέσα την παρμεζά-να και τά ψαγνά του ψαριού κομμένα με τό χέρι σε μικρά κομμάτια. Μπορούμε ά-κόμα να προσθέσουμε λίγα θρασμένα (σφιχτά) ψιλοκομμένα αυγά, αν δεν μές φτάνη τό ψάρι και θέλουμε να αυ-ξήσουμε την ποσότητα.

Τά άνακατώνουμε όλα μαζί να γίνουν μιά μάζα, τη σκεπάζουμε και την αφή-νουμε να κρυώσει.

Όταν κρυώσει παίρνουμε με τό κουτά-λι ένα μέρος από τό μίγμα και πλάθουμε τις κροκέττες σε ό,τι σχήμα θέλουμε. Τις πανάριουμε με 2 αυγά και γαλέττα τριμμένη και τις τηγανίζουμε με πολ-λό ζεστό φρεϊτούρα ή βούτυρο να ξανθί-σουν.

Τό σερβίρισμα γίνεται σε μιά πιατέλα και βάζουμε στις άκρες της και γύρω απ' τις κροκέττες λίγο μαϊντανό.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ατροφία του στήθους

Στό προηγούμενο φύλλο σας έγραψα λεπτομερώς που όφειλεται ή υπερτροφία των μαστών. Επίσης σας έγραψα και για τά μέσα που διαθέτει ή έπιστήμη προς βελτίωσιν και θεραπείαν του τόσοσν άντιαισθητικού αυτού γυναικείου έλατ-τώματος. Σήμερα θα μιλήσουμε για τό ό-λως αντίθετο της υπερτροφίας έλάττωμα: για την άτροφία των μαστών.

Αίτια της άτροφίας είναι: Η άδυνα-μική ή γενική κατάστασις, ή μη κανονική και φυσιολογική ανάπτυξις του θώρακος και κυρίως ή ώθητική άνεπάρκεια ή ό-λως έκδηλώνεται είτε με την έλλειψιν της περιόδου και σε παρσμένη άκμα ή-λκία, είτε με περίοδον έλαχίστην και εις άπικτα διαστήματα εμφανιζομένην, είτε τέλος με περίοδον συνοδευομένην κατά την εμφάνισίν της με δριμύς πό-νους και γενικήν εξάντλησιν του όργανι-σμού.

Και κατά μὲν την άδυναμική κατάστα-σιν και την μη φυσιολογική ανάπτυξη του θώρακος, ή άτροφία των μαστών,

παρουσιάζεται, όπως είναι εύδητο, μόνο σε άδύνατα και καχεκτικά άτομα, θερα-πεύεται δέ με γενική φαρμακογονατική θεραπεία και τροφική υπερτροφία καθώς και με συνδυασμένες γυμναστικές άσκή-σεις για την ανάπτυξη του θώρακος. Ά-νάλογος πάχυνσις του άτόμου θα συνε-πείρη και άνάλογον αύξησις του όγκου των μαστών και τόνωσή των.

Όταν όμως ή άτροφία των μαστών ή ή όποτιδήποτε μόνον ύπαρξις των, όφεί-λεται σε ώθητική άνεπάρκεια, εκδηλου-μένη καθ' ένα οισονδήποτε από τους ά-νωτέρω τρόπους, παρουσιάζεται και σε πολλή παγεία και τελείως άνεπτυγμένα άτομα. Στην περίπτωση αυτή ή άτροφία των μαστών καταπολεμείται μόνον με μιά έπίμονο και συστηματική θερα-πεία της αιτίας του κακού: δηλ. της ώθητικής ά-νεπάρκειας.

Όταν με την κατάλληλη όρμονο-θεραπεία αυτήν θα την κανονίσω ό εί-δικός γιατρός άνα-λόγως της περι-πτώσεως και των ένδείξεων του όρ-γανισμού — κανο-νισθή ή περίοδος, τότε άμέσως και οι μαστοί θα πα-ρουσιάζουν τήν πολυπόθητο αύξη-σι και σφρίγος.

Την μεγάλη σχέ-σιν που ύπάρχει μεταξύ μαστών και ώθητικών σας την δίνουν τά έ-ξής δύο εύκολοι νόητα παραδείγμα-τα. Όταν ή γυ-ναίκα είναι έγκυος και μάλιστα μετά τόν τέταρτο μήνα αρχίζει να παρου-σιάζεται διόγκω-σις μαστών και να έμφανίζεται ένα σμήγμα κάθε προί στη θηλή των μασ-τών. Γιατί ή γυ-ναίκα δεν έχει γά-λα όταν δεν είναι έγκυος; Γιατί και ό άνδρας ενώ έχει μαστούς δεν έχει γάλα; Απολύτα καθίσταται φανερό ή στενή σχέση ώ-θητικών και μασ-τών, κι' άκόμη πιο φανερό ή ση-μαντική ένέργεια της όρμονοθερ-απείας επί του όγ-γου των.

Εκτός όμως της γενικής όρμονοθε-ραπείας ύπάρχουν και όποθεραπευτι-κά παρασκευάσμα-

τα για την τακτική και δι' απορροφήσε-ως επενέργειαν των επί του μαστικού ά-δένος. Είναι εύποροφρητες λιπαρές πο-μάδες, οι όποιες ύποδοθούν άποτελεσμα-τικώτατα στην τόνωση και αύξησις του μαστικού άδένος και συνεπώς στην κατ' όγκον αύξησις των μαστών.

Επίσης και ή ηλεκτροθεραπεία στις περισσότερες περιπτώσεις, δηλ. ό φαρα-δισμός, ό λοντισμός και αι υπερώδεις άκτινες έπιτυγχάνουν σημαντικώτατα την αύξησις και συμβάλλουν κατά μέγα μέρος καταλλήλως έφαρμοζόμενα στην θερα-πεία του άντιαισθητικού αυτού έλαττώ-ματος.

Δερματολόγος Ίατρος Γ. Μ. ΛΑΛΑΣ

Δύο κομψότατα απογευματινά φορέματα: το πρώτο εί-ναι από σατέν με μανίκια άνασηκωμένα στους ώμους και ντραπέ με κλίπ στο έμπρός του κορσάζ. — Τό δεύ-τερο είναι από κρέπ μόν τυρκουάζ με γαρνιτούρα ά-πό σούρες στο κορσάζ καθώς και άμπεριμέν στην σούρω-ζώνη.

ΤΗΝ ΠΥΝΑΙΖΑ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ ΜΑΣ

(18ε σελ. 67 του φύλλου 586 και σελ. 58 του προηγούμενου τεύχους).

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 586

Οριζοντίως: 1. Αντισυνταγματάρχης. — Ανορθογραφία. — Έγγυς. 2. Τολμηρά. — Αμα. — Ναι. — Νέα. — Άσος. — Από 3. Ηνίων. — ΤΤ. — Ήν. — Ρε. — Δόρος. 4 Ράζ. — Εί. — Νά. — Νά. Σώα. — Ιε. — Άν. — 13. — Άν. 5. Άλτ. — Ένφ. — Ί. — Ια. — Ξικ. 6. Χαρά. — Ια. — Δέκα. — Σία. — Χαρ. — Έν. — Έν. — Άλό. 7. Έν. — Λέϊ. — Νοσώ. — Όρζ. — ΣΤ. (έκτος). — Όά. — Όν. — Ιε. 8. Φιλώ. — Άνά. — Μάρθα. — Μήν. — ΣΤ. — Άν. 9. ΑΣΟ. — Άνθυπασιπστής. — Σέσολα. — Τί. — Άνω. 10. Κουρείο. — Σινά. — Στάρ. — Νύν. — Σωματάκια.

Καθέτως: 1. Αφή. — 2. Αγ. — Φά. 3. Λά. — Τρελό. 5. Σύν. — Άνω. 7. Ρέ. Λά. 8. Τό. — Άν. — Έν. — 9. — Αλ. — Σώ. — Ια. 11. Μητέρα. — Αί. 12. Άρτι. — Νό. 13. Τά. — Όν. 14. Νικώ. — Ύς. 15. Αίς. — Πί. 16. Χά. — Σώ. — Άν. 17. Ήμην. — Σα. 18. Σανίδα. 19. Μίς. 20. Νησίς. — Αστ. 21. Ρτα. — 22. Ίλαρά. — Όήρ. 23. Ας. 24. Άρχηγός. 25. Σύ. 26. Όν. — Έχομεν. 27. Ρέα. — Άρης. 28. Όά. — Τρανός. 29. Λώ. 30. Γαρίδες. — Αμ. 31. Ές. — Ντό. 33. Φά. — Αί. — Όστ. 34. Ίε. — Νά. — Άττικ. 35. Ας. 36. Όλλανδός. 37. Έσο. 39. Γάδ. — Ια. — Άν. 40. Ύπό. — Κλίνο. 41. Σός. — Όσα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 587 ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

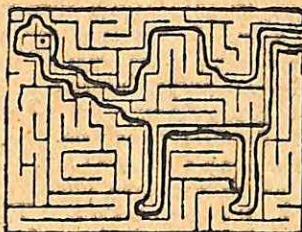
1. Κωνσταντία. — Λουδοβίκος. — Φιλαδέλφεια. 2 Ρά. — Σώ. — Ιε. — Σά. — Άλ. 3. Σπά. — Γά. — Νόθα. 4. Όλ. — Νό. — Όά. — Εί. — Έρ. 5. Έλα. — Ρί. — Ές. — ΕΔ. — Σιάμ. 6. Τή. — Ακο. 7. Ναφθαλίη. — Καλλιεργήσιμα. — όρειδότης. 8. Ίνα. — Σύ. — Ης. 9. ΑΑ. — Μάτ. — Τ.Τ.Τ. Έρ. — Ίαη. 10. Έν. — Νι. — Σέρ. — Ρό. — ΑΟ. 11. Αί. — Ούκ. — Αία. — Ισα. 12. Νά. — Όζω. — Νατ. 13. Τσιρίσι. — Περιστός. — Άλαμάνα. — Άνίκανα. 15. Σαάτ. — Άρ. — ΕΕΕ. — Έρω. 16. Ένι. — Δέ. — Όν. — Άρπα. — Ρέ. 17. Σκι. — Αί. — Πράς. — Όμά. — Έξω. — Άρω. 18. Όρ. — Νά. — Ντό. 19. Άγγινάρα. — Αριάδνη. — Άστακός. — Παράλιος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Καταλυνία. — Άντιόχεια. 2. Άνάβιας. 3. Φά. 4. Πά. — Μόρ. ΑΕΚ. 5. Τραχανάς. — Ζιζάνιον. 6. Λυκόφως. — Τάρα. 8. Νεφέλη. — Άδεια. 9. Πορεία. 10. Άρβουρ. 11. Άνω. — Ηζή. 12. Όέ. — Άστικαί. 13. Άς. — Σιθωνία. 14. Ύς. — Λουδίας. 15. Δωρηται. 16. Φός. — Έα. 17. Διά. — Πέραν. 18. Γεωργία. — Πέτα. 19. Κόρσικη. — Όάσος. 20. Σέ. — ΕΑ. 21. Έτι. — Μετώρα. 22. Δημητσάνα. 23. Άστείον. 24. Ίσθμια. — Τράτα.

25. Δά. — Στερεά. 26. Γάρ. — Έρω. — Ρέξ. 27. Δά. — Κεκροπία. 28. Έλβετοί. 29. Ζόπ. — Ίμαλτία. 31. Τρίαινα. 32. Θεά. — Δός. 33. Άνάρμοστη. — Άνάπαυσις.

— ΠΗ —
ΕΝΑ ΖΩΟ

Τόδο ποιά εικόνα θά έσχηματίζετο και πώς:

ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΩΡΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 19)

ματα που της έφερναν κάποιον άνακούσιον στόν μεγάλο της πόνο. Αισθανόταν την ανάγκη να μείνη μόνη, να κλάψη όσο ήθελε, να ξεσπάσει και γι' αυτό στενοχωήθηκε όταν άκουσε ν' ανοίξη η έξωπορτα. Άνασχηκώθηκε λιγάκι για νά υποδεχθή τον Μάξ και νά τον παρακαλέσει νά την αφήσει μόνη. Άντι όμως για τά βαρεία του δήματα άκουσε ένα έλαφρό παιδικό περπάτημα και σέ λίγο είδε την Νανέτ νά ρίχνεται στην άγκαλιά της φωνάζοντας:

— Μαμά μου, μαμά μου.

Στήν άρχή δέν υπορόυσε νά πιστέψη τά μάτια της. Κράτησε ώρα πολλή άμλήτη, την μικρούλα στην άγκαλιά της και ύστερα, σάν νά ξυπνούσε από κάποιον βαθύ ύπνο, την ρώτησε:

— Νανέτ, γυρική σου Νανετούλα, παιδάκι μου πώς βρέθηκες εδώ;

— Ένας κύριος ήρθε και με πήρε, είπε άθωα ή μικρή, και μου είπε ότι είναι ή μπαμπάς μου. Όά έχω κι' έγω μπαμπά;

— Η Γκιζέλα γύρισε και κύτταξε μέσα από τά γεμάτα δάκρυα μάτια της τον Μάξ που είχε πλησιάσει.

— Ναι, μικρούλα μου, θά έχης της είπε αυτός. Ύστερα γυρίζοντας προς την Γκιζέλα πρόσθεσε: Είναι τó δώρο που σοφ κάνω για την Πρωτοχρονιά.

— Σ' εύχαριστώ μπόρεσε μόνον νά ψθυρίσει ή Γκιζέλα καθώς τον έσφιγγε στην άγκαλιά της.

ΜΙΡΕΪΤ ΜΠΡΟΣΕ

Τ ΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ

Άπενεμήθη τó Μέγα Βραβείον GRAND PRIX τού 1938 διά τά καλλιτεχνικάτερα κοσμήματα νεωτέρας τέχνης και άρχακά, υπό της Έκθέσεως Θεσσαλονίκης είς τούς γνωστούς Κοσμηματοπώλας τών Άθηνών κ. Κ. ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΦΡΑΓΚΑ. ΚΗ όδός Αιόλου 34.

Στό κυκλοφορούν

πρωτοχρονιάτικο τεύχος τού

"ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟΥ"

περιέχονται μεταξύ τών πολλών έκλεκτών συνεργασιών του και αι κάτωθι:

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

«Μιά νύχτα παραμονής»
(Χρονογράφημα)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΤΟΠΟΥΛΟΥ

«Ο εύθυμος Καζαμίας τού 1939.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

«Μιά πρωτοχρονιάτικη σουρωπίλ».

(Εύθυμογράφημα)

ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

«Η πρωτοχρονιά τού κ. Άναστάση».

(Επικάϊρη Ιστορία)

ΔΗΜ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

«Πρωτοχρονιάτικο ρουάν-τσο».

(Διήγημα)

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

«Πρωτοχρονιά» — «Μπον-μάδες».
(Επικάϊροι σατυρικοί στίχοι).

ΚΑΙ

Τό νέο εύθυμογραφικό μυθιστόρημα τού κ. Δ. ΨΑΘΑ

"ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ
ΜΑΡΟΥΛΗΣ"

(ΙΔΕΟΛΟΓΟΣ ΜΙΣΟΓΥΝΗΣ)

ΑΔΑΜΑΦΟΓΡΑΦΙΑ ΔΩΡΑΣ

Καλαμαριανήν. Θεσ)νίκην.

Ο κ. Λαδάς λόγω πολλών παρομοίων περιπτώσεων αναγκάσθηκε νά γράψη λεπτομερώς ειδικό άρθρο για «Τά ελαττώματα τού στήθους». Έκεί θά δής λεπτομερώς την εικόνα της παθήσεώς σας και την αιτιολογίαν της. Και βεβαίως ή μη ύπαρξις περιόδου συνετέλεσε στην τελεία έλλειψη στήθους. Άλλ' άπορώ πώς δέν φροντίσατε για την σπουδαίαν αυτήν λειτουργία τού οργανισμού μέχρι τά 20 χρόνια σας. Έχετε άμεσον ανάγκην όρμονοθεραπείας όχι μόνο για την βελτίωση της αντισθητικότητος αλλά πρό παντός για την γενική υγεία σας. Και λίγα είναι τά συμπτώματα που μου περιγράφετε ότι σας έχουν παρουσιασθή. Άπό τις πρώτες ενέσεις και αν δέν παρουσιασθή περίοδος, θά εκλείψουν τελείως οι πονοκέφαλοι, οι ζαλάδες, ή νευρασθένεια και τά φαινόμενα τού προσώπου. Λοιπόν, θ' άρχίσετε κάνοντας κάθε έβδομάδα από μίαν ένεσιν Προζυνόν τών 50.000 ένδομυϊκώς. κρατήστε ήμερολόγιο της θεραπείας σας. Μετά την έκτέλεση 12 τέτοιων ενέσεων θά μάς ξαναγράψετε λεπτομερώς. Άν εμφανισθή περίοδος εν τώ μεταξύ τότε δέν θά κάνετε τις μέρες εκείνες έκείνη κατόπιν, όμως, μετά την άπόδοσιν θά ξαναρχίσετε άμέσως. Μην άπελπίζεσθε και σας ύποσχόμεθα άπόλυτον ίασιν αν συμμορφώθητε με τας οδηγίας μας. Παρακολουθήσατε τó συγχρόνως δημοσιεύμενο σχετικό άρθρο τού κ. Λαδά.

Κλαίρην. Μετά τó προϊνό σας πλύσιμο καθώς και τó βράδυ προτού κοιμηθήτε, νά περνάτε έλο σας τó πρόσωπο μ' ένα θαμβάκι βρεγμένο στην κάτωθι λοσιόν:

Alcool pur camphré	30 gr.
Teinture de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	90 »

Τό βράδυ ειδικώς μετά την λοσιόν ν' αλείφετε τά σφυράκια σας με την εξής έλοιφή:

Camphre	0,10 cent.
Acide salicylique	0,10 cent.
Oxyde de zine	1 gr.
Vaseline	4 »
Lanoline	4 »

Έσωτερικώς σιρόπι ιοντοτανικό, δυό κουταλιές της σούπας την ήμέρα. Μ: τó πρωί και μιά τó βράδι πρό τού φαγητού. Νά μή σπάτε τά σφυράκια γιατί αναγκαστώς θά υποβλήθητε σέ ένεσοθεραπεία.

Άλίχην Ρ. Χρειάζεσθε ειδικήν θεραπεία για την δζαίνα και νά μή άσχολησθε μόνο με την κατάπαυση της δυσσυχίας τού στόματος. Νά πάτε άμέσως σέ όποιοιολόγο γιατρό. Πάντως για την δυσσυχία νά χρησιμοποιείτε την όδοντοπάστα Μπριγιάντ και τó ειδικό υγρό για πλύσεις τού στόματος Μπριγιάντ. Για τ' άλλο ζήτημα έκράτησα τó γράμμα σας και θά σας γνωρίσω έν καιρό.

Α. Κ. Α. Ν. Για τά σφυράκια νά άκολουθήσετε έπαρκώς την τακτική που γράφω άνωτέρω προς «Κλαίρην». Όσον άφορά για την πάθηση που μου γράφετε βεβαίως είναι μιά από τις σοβαρότερες τών άρθρώσεων. Άλλ' ή άκίνησία της βελτιώνει μέχρι τού βαθμού σχεδόν της ίάσεως. Πάντως μιά έλαφρά άναπηρία πα-

ραμένει. Ό γιατρός που μάς γράφετε είναι ένας από τους πιδ ειδικούς και έγκριτους της πόλεώς μας. Νά έχετε έμπιστοσύνη άπόλυτον και ύπομονη, γιατί δυστυχώς είναι θασανιστική άρρώστεια και επίμονη.

Μαρίκην Τζ. Κρήτην. Σας άπαντήσαμε ιδιαιτέρως, κατά την έπιθυμίαν σας.

Άπόκληρον Β. Βρέχετε κάθε βράδυ τις τρίχες τών τριχών με μιά βούρτσά των μαλλιών βρεγμένη στην κάτωθι διάλυσι:

Solution de sublimée 1 ο/ο	100 gr.
Alcool de rose	100 »
Huile d' amandes douces	5 »
Teinture de cantharides	1 »
de citron	4 »

Η πιτυρίασις επιμένει πολύ και είναι ανάγκη νά εξακολουθήτε τó φάρμακο μέχρι τελείας θεραπείας. Επίσης κάθε 6 ή μέρας σαπούνισμα με καλό κατραμοσάπουνο. Για τó ζήτημα της άδελφής σας ότι και νά σας πω είναι άκαθόριστο. Γιατί ένας χρόνιος πονοκέφαλος μπορεί νά προσέχεται από χίλιες δυό αίτίες. Και για νά

περάσει πρέπει νά κυπηθή ή ρίζα τού κακού. Όστε χωρίς ιατρική εξέταση, είναι άδύνατο νά βρεθή ή αίτία που τόν προκαλεί.

Κόκκινον Κρίνον Ρ. Μ. Νά πλύνεσθε με δροσερό νερό. Πρωί μετά τó πλύσιμο και τó βράδυ προτού κοιμηθήτε νά περνάτε έλο σας τó πρόσωπο μ' ένα θαμβάκι βρεγμένο στην κάτωθι λοσιόν:

Alcool blanche camphré	30 gr.
Teinture de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	100 gr.

Πρό της πούδρας μ' ένα θαμβάκι νά βάζετε την εξής λοσιόν κι' άμα στεγνώσει βάζετε την πούδρα:

Eau de roses	200 gr.
Glycerine	50 »
Borax	10 »

Όυτε σαπούνι ούτε κρέμες νά μεταχειρίζεσθε. Μόνο δυό φορές την έβδομάδα αγγό. Την μόν μιά φορά κυπημένο τόν κόρκο την δέ άλλην τó άσπράδι. Μετά 10 λεπτά νά ξεβγάξετε τó πρόσωπο με άφθονο χλιαρό νερό. Έσωτερικώς τó σιρόπι

Αυτό τó Μικρό Λάβοι μπορεί νά βας κάμην νά φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ένώ ένα χρώμα πούδρας μπορεί νά σας κάμην νά φαίνεσθε νέα και νά στολίξη την έπιδερμίδα σας με άπειροσπιον ωραιότητα, μιά άλλη μπορεί νά σας κάμην νά μοιάξετε σάν γοργά. Τό νά είσθε μεγαλύτερη δέν θέλει νά πη ότι πρέπει νά μεταχειρίζεσθε μιά πούδρα διά μεγαλύτερη ή ρασέλ σκούρα, εάν πά- λη είσθε ξανθεία τίποτε δέν επιβάλλει την χρήσιν πούδρας ρασέλ άνοιχτής. Ό άσφαλέςτερος τρόπος νά εκλέξετε τó γομού δπου σας πγαίνει καλλίτερα είναι νά δοκιμάσετε τó πρόσωπόν σας ξε διαφόρου γομοατισμούς και νά δήςτε πού σας πγαίνει καλλίτερα. Δύνασθε επίσης νά χρησιμοποιήσετε μίαν πούδραν που κρατά επί της έπιδερμίδος σας για νά μή βρίσκεισθε εις την άνάγκην νά πουδράρεσθε συνεχώς. Μπορείτε νά κάμετε κάθε πούδρα νά κρατά, άρκεί νά προσθέσετε σέ κάθε κουτί ένα κουταλάκι τού καφέ poudre de crème. Είς την πούδραν Tokalyn ή poudre de crème

me είναι έπιστημονικώς άναμειγμένη, άκριβώς εις την πρέπουσαν αναλογίαν με πούδρα έκτάκτως λεπτήν, άεροποιημένην. Δέν σχηματίζει ούτε κηλίδας, ούτε πλάκας επί της έπιδερμίδος και μιά άπλή χρησιμοποίησις θά σας δώση επί δ. κτώ όλοκλήρους ώρας τó καλλίτερο και γοητευτικώτερο χρώμα.

3.000.000 γυναίκες μεταχειρίζονται κάθε πρωί την πούδρα Tokalyn. Η άπόκρωςις λέγγεται τή βοηθεία τελευταίως άνακαλυφθέντος μηχανήματος που άποκλείει οιοδήποτε λάθος.

Τοντοτανί.

Ζιερμαίν. Ένταυθα. Το φάρμακο που μου γράφετε ότι σας έδωσε ο γιατρός για την θεραπεία της τριχοπτώσεως, είναι για την βαφή των μαλλιών. "Αν λοιπόν, μεταχειρίζεστε βαφές τότε τι ζητάτε την αιτία της τριχοπτώσεως. "Αν δεν βάψετε τα μαλλιά σας τότε να κάνετε κάθε βράδυ μια φριξίον της κεφαλής με φάρμακο Κομοφιλίνη. Θα σας ωφελήσει πολύ. "Αλλά πάντως πρέπει να εξακολουθήσετε επί μακρόν την θεραπεία. "Ο κ. Λαδάς έγραψε για την αιτία των τριχοπτώσεων και την θεραπεία των λεπτομερώς σε προηγούμενο φύλλο. Για τις πανάδες κάθε μέρα να τις αλείφετε μ' ένα βαμβάκι με το κάτωθι φάρμακο.

Eau de roses	60 gr.
Eau de fleurs d' oranges	50 "
Borax	10 "

Πάντως, αν θέλετε, υπάρχει και ειδική πομάδα για την δριστηκή και ταχεία εξαλείφει των, όσον χρόνιες και αν είναι. Είμθε πάντα στην διάθεσή σας.

Νέαν Γειτονοπούλα. Την συνταγή για τα μαλλιά πρέπει να την μεταχειρίζεστε τουλάχιστον άπαξ της εβδομάδος για να διατηρούν την λάμψη και την ελκυστικότητα απόχρωσή των. Για ν' απαλλαγείτε δριστηκά από τα πυώδη εξανθήματα του προσώπου σας πρέπει να κάνετε τουλάχιστον 18 ενέσεις αντισταφυλοκοκκικές. Με αλοιφές και λοσιόν έτσι που μου γράφετε πως είναι μόνο θα χειροτερεύουν. Κρέμα δεν πρέπει να μεταχειρίζεστε. Να χρησιμοποιήσετε δύο φορές την εβδομάδα το ασπράδι του αυγού. Να το αφαιρέσετε μετά 10 λεπτά με χλιαρό νερό. Να μη πειράζετε επίσης τα σπυριά με τα χέρια, διότι εκτός που πληθαίνουν, θ' αφήσουν υστερα και τρυπίτσες. Λοσιόν που της πούδρας να μεταχειρίζεστε την εξής:

Eau de roses	200 gr.
Glycerine	50 "
Borax	10 "

"Αμα τελειώσετε τις ενέσεις μου ξαναγράφετε.

Μαριτάναν. Για να σας εξυπηρετήσω καλλίτερα, σας παραπέμπω στον κ. Λαδά για μια προσωπική εξέταση. Θα γίνει δωρεάν άμα του πήτε το ψευδώνυμό σας. Δέχεται καθημερινώς Σόλωνος 40 11 — 1 και 5 1) 2 — 8. Έκτός της Κυριακής. Να πάτε και οι δύο μαζί.

"Απελπισμένην. Υπαρξίν Τ. Δυστυχώς για το αντιαισθητικό ελάττωμα των ποδιών δεν γίνεται τίποτα. Μη βασανίζεστε καθόλου. Η διαίτα στην οποία μου γράφετε ότι υποβλήθηκατε είναι παράλογος και θα σας βγεί σε πολύ κακό. Με το ύψος πουχετε σας λείπουν ακόμη πολλά κιλά βάρους. Πρέπει με 1.65 ύψος να ζυγίζετε 65 κιλά. Λοιπόν, ενφύσεις είστε πολύ λιγώτερο, πολυμάτε νάαδυνατίσετε το στήθος και την κοιλιά σας, τα οποία είναι πραγματικά δυσανάλογα, με την διαίτα. Λογικευθήτε, γιατί θα λυπηθώ πολύ αν λάβω νέα σας επιστολή από καμιά νευρολογική Κλινική ή από κανένα σανατόριο. Απτήν την φιλικήν σύσταση έχω να σας κάνω: Μη παρασύρεστε αδικαιολογητως και χωρίς κανένα σκοπό σε επικίνδυνες διαίτες.

"Ένα ν' αναγνώστην. Και τα δύο φάρμακα που μου γράφετε είναι πανέμορφα και χωρίς κανένα πραγματικό ά

ποτέλεσμα στην περίπτωση σας. Να κάνετε επί διμήνον κάθε βράδυ μασάζ του τριχωτού της κεφαλής, με το κάτωθι φάρμακο:

Liquide ammoniacque	5 gr.
Chlorydgosulfate de quinine	1 "
Teinture de romarin	35 "
Rhum	65 "
Alcool à 60°	65 "

Δις της εβδομάδος λούσιμο με καλό κατσαπόνο. Μετά το διμήνον ξαναγράψτε μου.

Κ. Κ. Κ. "Ασχημοπαίδι. Βρέξιμο κάθε βράδυ των ριζών με μια δούτσά βρεγμένη στην κάτωθι διάλυση:

Solution de sublimée à 10/0	100 gr.
Alcool de rose	100 "
Huile d' amandes douces	5 "
Teint de cantharides	1 "
" de citron	4 "

Δις της εβδομάδος λούσιμο με κατσαπόνο. Για την λεύκανση του προσώπου κάθε μέρα περνάτε το πρόσωπό σας μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λοσιόν:

Teinture de benjoin	25 gr.
Teinture de panama	25 "
Glucierue neutre	50 "
Eau de roses	400 "
Acides salicylique	0,50 "

Φοδύλα. Λαμία. Οι ρυτίδες όχι στα 45 άλλα στα 15 ακόμη αν εμφανισθούν δεν υπάρχει τρόπος να εξαλειφθούν τελείως. "Αν θέλουμε δηλαδή να μιλάμε σοβαρά κι' όχι να λέμε παραμύθια. Γι' αυτό το προτιμώτερο είναι να προλαμβάνονται με μια τακτική θεραπεία και με καλή διατήρηση. Αυτά αγωνιζόμεθα να μάθουμε στις αναγνώστρες μας με τα πολυτίμα έλλακτικα άρθρα του κ. Λαδά και με τις συμβουλές από αυτήν την στήλη. "Όσον αφορά το τοπικό πάχος, μην αγωνίζεστε να πέση με δίαιτες. Βλέπετε ότι επάθαινε, ότι ακριβώς γράφουμε για να προλαμβάνουμε αυτές τις κακές συνέπειες. "Η ιδιοπάθεια σας είναι ή ίδια με άλλα άτομα. "Όλο το λίπος που αναποθηκεύεται στο σώμα, μαζεύεται τοπικώς στους μηρούς, στους γοφούς. Σ' άλλα άτομα στο στήθος, σ' άλλα στα μπάστα και ούτω καθεξής. "Η λοσιόν αυτή εφ' όσον σας ωφελεί να την εξακολουθήσετε. Μαζί μ' αυτήν δεν πρέπει να μεταχειρίζεστε κι' άλλη.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΕΡΔΙΚΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Σωκράτους 63 ν. Τηλ. 53292

ΣΑΠΟΥΝΙ COBRA

Το μοναδικόν και άσυναγώνιστον διτ την Πιτυρίδα και Τριχόπτωσην.

Γεν. "Αντιπρόσωπος:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

"Οδός Πειραιώς 1α, "Αθήνα: Τηλ. 52.351

ΠΟΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

Α ΛΗΛΑΦΡΑΦΙΑ
ΙΑΤΡΟΥ

(Ο παθολόγος Ιατρός μας δέχεται εις το Ιατρείον του: Μιλτιάδου 11, πάροδος "Αγ. Μάρκου, καθημερινώς, πλην της Κυριακής, από τας 4—6 μ. μ.).

Τ. Α. Π. Ένταυθα. Αιτία της καταστάσεως αυτής είναι: μια ανεπάρκεια των εσωτερικών έκκρίσεων. Γι' αυτό και η φυσιογνωμία σας έχει αυτήν την εμφάνισιν. Μπορεί όμως θαυμάσια, να καλλιερευθή κατά πολύ και ίσως να σας βοηθήσει και στην άλλη κατάσταση. "Όταν αποφασίσετε να υποστήτε μια θεραπεία ή οποία θα αποτελεστεί από ενέσεις Κάλτσου Γλυκονάτ των 10 c.c. ενδοφλεβίους και ενέσεις Τεστοβιρόν Σέριγκ των 10 mg. δύο την εβδομάδα υποδοριώς ή ενδομυϊκώς μαζί με μίαν ένεσιν στρυχνίνης των 2 χιλιοστών ή θεραπεία αυτή πρέπει να διαρκέσει τουλάχιστον ένα τρίμηνον ώστε να έχη κανείς θετικό αποτέλεσμα δηλ. θα γίνουν Κάλτσου 45 ενέσεις, 24 Τεστοβιρόν, 24 στρυχνίνης. Μόνον αν κάνατε αυτόν τον συνδυασμόν θα έχετε αποτέλεσμα.

Κ. Κ. Κ. Πολύ περίεργος ή επιμονή αυτής της καταστάσεως με όλην την συνεχιζόμενην θεραπείαν "Ισως στην προκειμένη περίπτωση να σας ωφελούσαν μερικοί ήλεκτροισμοί πάντως νομίζω ότι τον λόγον στην προκειμένη περίπτωση έχει ο θεράπων Ιατρός ο οποίος έχει και υπ' όψιν του τον οργανισμόν αφού όλα σχεδόν τα φάρμακα τα έδοκιμάσατε και όπως γράφετε αποτέλεσμα μηδέν. Μήπως δεν έγινε ή θεραπεία συστηματική και συνδυασμένη; Δυστυχώς μ' όσα γράφετε με είχατε σ' ένα λαβύρινθο που μόνον αν λάβετε τον κόπο και με επισκεφθήτε στο γραφείο μου τις ώρες που βρίσκομαι και σας εξετάσω προσωπικώς υπάρχει πιθανότης να μπορέσω να σας βοηθήσω. Έννοείται δεν πρόκει-

ται να επιβαρυνθήτε με τίποτε απόλυτως για την επίσκεψιν.

"Ένα Κύριον. Μπορεί δέβαια κανείς να μετριάση αυτή τη κατάσταση αλλά πρέπει νάχετε υπ' όψιν σας ότι θέλει λίγη υπομονή και επιμονή. Και εξηγούμαι: Για να επιτύχετε αυτό που θέλετε πρέπει να κάμετε δύο κυρίως πράγματα τα οποία θα γίνονται ταυτοχρόνως διότι αν γίνονται χωριστά ασφαλώς δεν θα κατορθώσετε τίποτα. 1ον θα αποφεύγετε όσο μπορείτε τα υγρά καθώς και τα λιπαρά φαγητά. Και 2ον το και σπουδαιότερον θα κάμετε σουηδική γυμναστική, μόλις ξυπνήσετε το πρωί και τελείως νηστικός. "Επίσης το πρωί όταν ακόμη θα είσθε ξαπλωμένοι στο κρεβάτι θα ανεβάζετε το πόδι χωρίς να το λυγίζετε όσο μπορείτε ψηλότερα Θ' αρχίσετε από 5 φορές το καθένα μέχρις ότου φθάσετε τον αριθμό 30 για κάθε πόδι. Για τη σουηδική φαντάζομαι ότι θα ξέρετε πως γίνονται.

Μικροδύλαν. Η κατάσταση αυτή, όπως τουλάχιστον θέλετε να την παρουσιάσετε, δεν είναι τόσο σπουδαία ώστε να σας κάμνη να σκέπτεσθε όλη την ώρα γι' αυτό. Είναι κάτι που με λίγη καλή θέληση και με τα φάρμακα που θα σας γράψω θα περάση. Έν τώ μεταξύ όμως το πρώτο που έχετε να κάμετε είναι να παύσετε να σκέπτεσθε την καρδιά και να την αφήσετε ήσυχη να κτυπά γιατί αυτός είναι ο προορισμός της. "Όταν κάποτε σταθή ασφαλώς δεν θα ζήτε. Θα ζητήσετε από το φαρμακοποιό σας Βαλεριάνα 30 γρ. θα πάρετε 40 σταγόνες την ημέρα: 20 το πρωί και 20 το βράδυ.

Σ. Σ. Τώρα, με την δεύτερηn διάγνωσιν που έκαμε ο συνάδελφος με υπερδέχαστε. Γιατί ενώ σάς αρχάς υπήρχε το αίτιον τώρα ξαφνικά εξαφανίζεται; "Εξηγηθήτε δύνως ή εξακολουθεί να υφίσταται. "Η μήπως είσθε δυσκοίλιος και γι' αυτό γίνονται οι ραγάδες αυτές που προκαλούν όλα τα μετέπειτα συμπτώματα; "Όπωςδήποτε καλόν είναι να προσπαθήσετε να τακτοποιήσετε παίρνοντας κάθε πρωί και κάθε

βράδυ ένα κοχλιάριον σούπας έλαιον Παρφίνης Σπές.

"Αλκιστην Βόλον. Καλόν είναι να μου γράψετε την διεύθυνσιν σας για να σας στείλω κάτι που έλπικω ότι θα σας ωφελήση αρκετά. Μόλις λάβω την διεύθυνσιν σας θα σας το στείλω άμέσως.

Δ. Ρ. Ένταυθα. "Ασφιλώς αν ο χρόνος μου το επέτρεπε, θαγραφα αυτό το άρθρο που ζητάτε γιατί ίσως θάταν ένα από τα πιο ωφέλιμα. "Ατυχώς όμως δεν μπορώ να το κάμω και γι' αυτό περιορίζομαι απλώς στο να σας συμβουλεύω, με την πεποίθησιν ότι τα λόγια μου δεν θα πάνε χαμένα. "Εφαρμόζοντας όσα παρακάτω γράφω, σώσετε τον εαυτό σας, διότι μοιραίως θα τελειώση εις βάρος σας ή ιστορία αυτή, όταν δε μετανοήσετε ίσως να είναι πολύ αργά.

Σας επιβάλλεται άμέσως να αλλάξετε τακτική ακολουθώντας την φυσιολογική δδον που όλος ο κόσμος ακολουθεί και αφήνοντας αυτή την καταστρεπτική δσα και αναξιοπρεπή διά τον άνδρα συνήθεια. Πρέπει με κάθε τρόπο ν' αποβάλλετε τον παλαιόν άνθρωπον. "Αλλως, άμεσως ο κίνδυνος. Αυτό είναι το φάρμακο, ή μόνη θεραπεία που πρέπει να ακολουθήσετε. "Άλλος τρόπος σωτηρίας δεν υπάρχει, το πών εξαοτάται από την θέληση που θα δείξετε. Μη φοβηθήτε δε διόλου παύοντας άμέσως. Δεν έχετε να πάθετε τίποτα. Πρό παντός δε επιδιώξετε τις συντροφιές αποφεύγετε την μοναξιά και προ πάντων από απόψεως γυναίκας. Μ' αντιλαμβάνεσθε πιστεύω.

"Απελπιν Θεσινίκην. Δεν γνωρίζω αν κατά λάθος γράψατε ούρα αντί αίμα γιατί από την εξέτασιν των ούρων μόνον δεν μπορείτε να ανακαλύψετε τίποτα. Πρέπει να γίνη εξέταση αίματος. "Όσον αφορά όμως την πρώτην περίοδον και δεύτεραν και τρίτην υπάρχουν αι εκδηλώσεις που το μαρτυρούν. Η εξέταση του αίματος πιστοποιεί απλώς την αντικειμενικήν εξέτασιν. "Όστε πηγζίνετε στον Ιατρό και εκείνος θα σας πη.

Νευρικόν, Βέρροτιαν. "Ουολογώ ότι μου κάνει κατάπληξη ή επιμονή σας στο ζήτημα της κληρονομικότητος. "Εφ' όσον μάλιστα όλοι οι γιατροί που επισκεφθήκατε σας διαβεβαίωσαν — και πολύ όρθα — ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος ανησυχίας. Παρ' όλα αυτά σείς εξακολουθείτε να χάνετε την ώρα σας σκεπτόμενος ότι ή κληρονομικότης θα επιδράση δυσμενώς στη ζωή σας. Θα πάθετε καμιά νευρασθένεια που θα σας μείνη δυστυχώς για πάντα. "Όστε ή μόνη συμβουλή που σας δίνω είναι να αφήσετε κατά μέρος κάθε άδικαιολόγητη σκέψη που σας τυραννεί και να κυττάξετε πως θα ζήσετε ευτυχώς. Κληρονομικότης στην προκειμένη περίπτωση δεν υπάρχει. Σας δίνω 30 γραμμάτια Βαλεριάνας, απ' την οποία θα παίονε 40 σταγόνες την ημέρα που ή μετά το φαγητό, δεν έχει σχέση. Σας δίνω το φάρμακο αυτό μόνον για να ήσυχάσουν λίγο τα νεύρα σας που βρίσκονται σε διαρκή ένταση.

"Αννοδύλαν. "Όταν κανείς θέλει να ζητήσει συμβουλή από έναν γιατρό να μάλιστα δι' άλληλογραφίας νομίζω ότι πρέπει να γράψη λεπτομερώς. Σείς έκαματε όμως διόλου το αντίθετο. Σεις έκαματε γράφετε σε καμιά οίλην σας γαιοετίσματα μου γράψατε για ένα πράγμα μοναχά. Δεν μου λέτε όμως αν τυχόν και έ

τα
υογτούμια
ΤΑΡΡ
ΣΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟΝ
ΕΙΣΤΑΙ
ΑΡΙΣΤΑ

χετε έστω και πλατωνικές σχέσεις. Γιατί αν υπάρχει κάτι τέτοιο, το πράγμα θάναυ τελείως διαφορετικό, όπως και η διάγνωση. Όπως και αν έχει έγω σας απαντώ: "Αν δέν συνέβη τίποτε το επιλήψιμο τότε είναι ανάγκη να τονώσετε τον οργανισμό σας τρώγοντας όσο το δυνατό περισσότερα λιπαρά και παίρνοντας και το φάρμακον Φυτίνη, σύμφωνα με την οδηγίαν του. "Αν όμως παρ' έλπίδα συνέβη τίποτε τότε καλόν είναι να εξετασθήτε από γιατρό. Είμαι πρόθυμος να σας φανώ χρήσιμος, αρκεί να με επισκεφθήτε στο ιατρείο μου τις ώρες που βρίσκομαι εκεί. Δέν έχετε να επιβαρυνθήτε με τίποτε.

Μαρίκων Χ. "Όσα έπεσαν δυστυχώς δέν πρόκειται να ξαναβγούν, οτιδήποτε και αν πάρετε. Έκείνο που μπορεί να σταματήσει το κακό και να διατηρήσει τα υπάρχοντα σε μια όπωσδήποτε καλή κατάσταση είναι το φάρμακο που σας έγραψα προ καιρού. Θα παίρνετε κάθε πρωί ένα βαμβάκι κι' αφού ανακινήσετε το μπουκάλι θα το θρέξετε με το φάρμακο και θα τρίβετε καλά τις ρίζες των μαλλιών σας. Δέν θα λούζεσθε πάρα πάνω από μια φορά την εβδομάδα. Μετά το λούσιμο θα θρέχετε με λίγο ξύδι τα μαλλιά και μετά λίγη ώρα θα τα ξεπλένετε και θα σκουπίζεσθε καλά ούτως ώστε να μη μένη καθόλου νερό.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

PERMANANT

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

*Αγ. Κωνσταντίνου 11 και 12 τηλ. 53-100. Είμεθα γνωστοί εις την ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ, στις ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ και ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ.

*Η έπιτυχία μας έγκειται εις την μεγάλην μας πείραν και εις την έκλογην ώρισμένων ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΦΑΡΜΑΚΩΝ. *Από τα Κομμωτήριά μας εξέρχονται όλα τα ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ κτενίσματα. Είμεθα άφθαστοι εις την έπιτυχίαν των βαφών και εις τα βραδύνα κτενίσματα. ΕΠΙΣΚΕΦΗΤΕ ΜΑΣ και θα ΠΕΙΣΘΗΤΕ.

ΦΟΙΝΙΞ

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ιατρος **Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**

Εις τα κεντρίδια εν Παρισίαις
Εκδόσεως δι' ακτίνων Ραίνγκεν
και
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 193

ΟΙ ΝΕΟΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ

ΤΗΣ

"ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

μπορούν και από σήμερα, χάρις εις τας έκτενείς περιλήψεις των, να παρακολουθήσουν τα τρία, α λ η θ ι ν α άριστουργηματικά της μυθιστορήματα

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

**ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ
ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ**

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

**Ο ΘΡΗΝΟΣ
ΜΙΑΣ ΨΥΧΗΣ**

ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΜΑΝ ΚΟΥΞ

**ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΑΠΟ
ΤΟ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ**

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 16)

ρίπατο με το θαποράκι στον Σηκουάνα και το βράδυ γύρισαν κουρασμένοι στο σπίτι του Άρμάν.

—Σας ευχαριστώ Άρμάν, είπε η Ζάν. "Ω! αν ξέρατε πόσο μεγάλο καλό μου έκανε. Δέν θα το ξεχάσω ποτέ, καλέ μου φίλε.

—Δέν θα φύγετε όμως, είπε ο Άρμάν.

—Θα φύγω, πρέπει να φύγω

—Ζάν, μένετε. Μείνετε μαζί μου. "Ισως γιατρευθήτε για πάντα από τον πόνο σας.

Η Ζάν γύρισε και τον κύτταξε σαν να ξυπνούσε από ένα βαθύ ύπνο. Ήταν δυνατόν. Τον πλησίασε, έπιασε τα χέρια του, σφίχθηκε επάνω του.

—Άρμάν, έψέλλισε.

—Ζάν, είπε αυτός με φωνή σιγανή.

—

Η Ζάν έφυγε άργά, πάρα πολύ άργά εκείνο το βράδυ από το σπίτι του Άρμάν.

—Θα σε περιμένω αύριο, της έλεγε στον δρόμο καθώς την συνόδευε στο ξενοδοχείο της. "Όπως είπαμε. Θα έρθης κοντά μου και δέν θα ξαναφύγης πιά.

—Δέν θα ξαναφύγω πιά, του είπε εκείνη.

Μά αδικά ο Άρμάν περίμενε την έπομένη. Οι ώρες περνούσαν και η Ζάν δέν έρχόταν. Πήγε στο ξενοδοχείο για να μάθ.

—Έφυγε, του είπαν, πρωί πρωί, με τις βαλίτσες της. Πήρε το τραίνο της Αίλλης.

Συντριμμένος γύρισε ο Άρμάν στο σπίτι. Για μια στιγμή σκέφθηκε να την ακολουθήσει στην Αίλλη, σκόπευε κι' άλλας να έτοιμάσει την βαλίτσα του όταν του έφεραν ένα τηλεγράφημα:

«Σε ευχαριστώ καλέ μου φίλε. Μη προσπαθήσεις να με ξαναδής ποτέ. Η φίλίσ μας έτελείωσε. Σε ευχαριστώ.

Η Ζάν σο υς

Ο Άρμάν έρριξε το τηλεγράφημα με δάκρυα στα πάτωμα. Γρήγορα όμως συνήλθε.

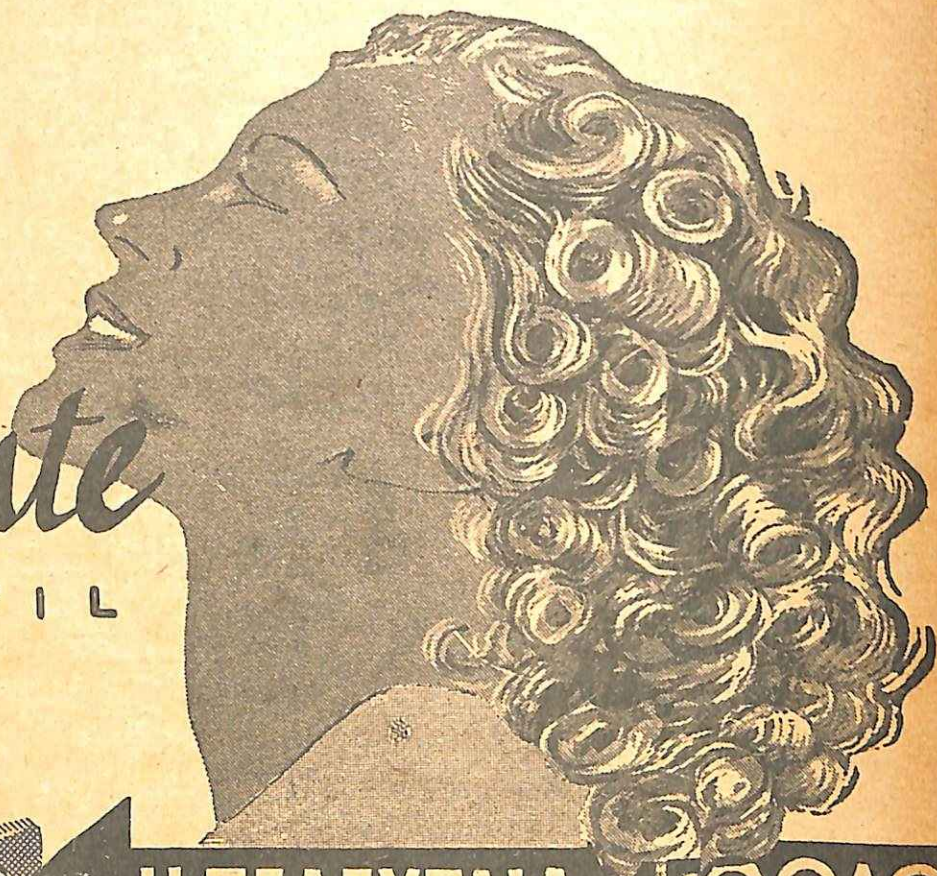
Αλήθεια... Είχε άπολύτως δίκιο η Ζάν: Η φίλίσ τους είχε τελειώσει

ΑΝΤΡΕ ΛΕΦΩΡ

PST
CADEX

Permanente

S A N S F I L

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ

Περμανάντ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΟΙΚΟΥ
CADEX
ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΡΕΥΜΑ
ΧΩΡΙΣ ΣΥΡΜΑ
ΑΚΙΝΔΥΝΗ
ΑΝΑΠΑΥΤΙΚΗ

ΟΟΙΚΟΣΚΟΜΜΩΣΕΩΣ

ΜΗΤΣΟΥ & ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ

Είναι εύληχης, δυνάμει δρώσας εν Ελλάδι έδωκε γι
εγκατάσταση των τελευταίων αυτήν τεχνοποιήσων της Περμανάντ

ΣΤΑΔΙΟΥ 8 - ΤΗΛΕΦ: ΑΛΜΑΝΗΣ ΔΗΜ. 258